HERG BENET
PUBLISHERS

Dorin Mureșan

Gestul animalului mort

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS
2012

© 2012 Dorin Mureşan
© 2012 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUREŞAN, DORIN
Gestul animalului mort / Dorin Mureşan. - Bucureşti:
Herg Benet, 2012
ISBN 978-606-8335-49-0

821.135.1-31

Tipărit în România

Dorin Mureșan

Gestul animalului mort

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Păsări

„Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.“

Eclesiastul capitolul 1, versetul 11

Liber mă simt atunci când tălpile goale îmi ating asfaltul sau orice altă formă zgrunțuroasă pe care mă aflu. Nimic nu mă face mai liber decât această ieșire în evidență a țărânei. Nimic nu mă face să fiu mai aproape de tot ceea ce simt decât îngrămădirea care, parcă fără efort, vrea să ajungă la mine prin pielea tălpilor.

Cel mai important moment al eliberării mele a fost o alergare. O simplă alergare. Într-una dintre clasele primare aveam de învățat o poezie. Am stat în bucătărie o oră, repetând la nesfârșit cele patru catrene. Am stat cu mama lângă mine. Ea deja știa poezia pe de rost. Eu încă mă încurcam în unele versuri. După ce am învățat-o, mama mi-a dat voie să ies în fața blocului. Era plin de copii. Am ieșit și am alergat cu toată puterea. Fără o țintă precisă, de dragul alergării. Când puterea mi s-a sfârșit, eram liber. Cucerisem lumea, respiram lumea, lumea era în coșul pieptului meu, ca un animal supus, cu ochi mari, de câine blând, chinuit.

Lumea pe care o păstrez undeva în suflet și la care mă întorc doar atunci când simt în pieptul meu toată durerea care s-a depus de-a lungul celor treizeci și cinci de ani, este o lume pe care un Dumnezeu mai zgomotos ar considera-o abia schițată. Dintotdeauna micile detalii mi-au sărit în ochi, ca niște pietricele pline de semnificații pe o peliculă proaspătă pe care s-au înregistrat, discontinuu, scenete scurte, însă substanțiale. Iar momentul în care mă cuibăresc

pentru a arunca o ultimă privire, asemenea peștelui zvârlit într-un ghemotoc de iarbă pe cale să moară din pricina razelor aspre de soare, este cel din jurul mesei bunicilor. Când eram copil acolo se aduna familia și, conform unui ritual tacit, acolo se împrăștiau detaliile intime, singurele capabile a spulbera blazarea și autosuficiența. În jurul bunicilor mei, ca două pietre uriașe sacre, lumea începea să se învârtă, timpul devenea sacru, iar spațiul prindea contur.

Astăzi, însă, din această imagine sacră nu a mai rămas nimic. Cele două siluete sunt îmbătrânite, cu fețele lor hirsute, uscate, cu demnitatea știrbită din pricina prea marii aplecări, cu hainele rupte de vechime; oamenii aceștia abia mai au consistență, necum sacralitate.

Bunicul meu pe treptele casei, cu privirea moale atingând în răspăr pietrele fântânii din curte, bunica cu nasul ei lung, interminabil, vârât în vreun ceaun ce stă să pufăie vesel. Printre oamenii aceștia greoi, înghețați oarecum în timp, încerc să organizez harababura din capul meu. În liniște. Nu, fără nostalgie, doar în odihna aceea ancestrală, biblică, de ne-nțeles.

Bunicul? Un individ de o lașitate teribilă. În război, a ochit doar copacii. A fost împușcat repede, în ambele mâini, și a părăsit bătălia cu titlul, zdrențuit, de erou. Bunica? Un soi de animal domestic, cu tot felul de toane și de ticuri haioase. Între aceste două ființe, între mamaia și tataia, o liniște ametitoare. Doar unghia unei găini scormonind trotuarul. Gestul animalului care, din pricina uzurii, zvâcnește absurd, încercând să-și caute hrana în pământ. În această mișcare, a unei găini, îmi recunosc toată viața.

Vag îmi amintesc acea zi în care, lăsându-mă pradă unei curiozități nefirești, m-am apropiat tiptil, aflându-mă pe

holul unui cămin din Iași, acolo unde părinții mei locuiau, încă studenți fiind, m-am apropiat, zic, de o oală în care fierbea leșie. Până azi nimeni nu mi-a înțeles gestul, nimeni nu a înțeles de unde a venit acea forță autodistructivă (atât de caracteristică mie) care m-a obligat, practic, să îmi vâr piciorul acolo, în lichidul acela gelatinos, din care vocifera, pufăind, moartea. Următorul tablou se conturează ușor, însă nu fără efort — eram pe patul unui cabinet medical — și se colorează halucinant, aproape singur — cineva, poate o asistentă, poate un medic, îmi ungea piciorul ars cu un lichid având textura și culoarea smântânii.

Nu sunt și nu voi fi niciodată entuziasmat de perioada, lungă și înjositoare, petrecută făcând un sport de performanță ca gimnastica. Dacă ar fi să adun tot ce am trăit și simțit atunci într-un fel de sentiment, acesta m-ar izbi foarte puternic, ar fi negru și cumva demonic, și aproape că m-ar ucide de tristețe. Cea mai înjositoare experiență pentru un copil de nici 7 ani în acest domeniu, al sportului de performanță (am început gimnastica pe la 6 ani), a fost una… sexuală. Băieții din categoriile mai mari ne obligau, pe ăștia mai mici, sa ne sărutăm pe gură, sau, oribil, ne duceau în groapa cu bureți și ne pipăiau organele genitale. Vârsta noastră, însă, ne-a fost scut. Nu eram conștienți de propria sexualitate și, chiar din a doua zi, treceam peste experiența respectivă. Sau, mă rog, unii treceau. Eu, se pare,… nu am trecut.

Nu știu ce legătură exista între securitate și profesorii noștri, dar e cert că anumite informații curgeau lent către un sens și foarte agresiv către altul. Atunci când un coleg ne-a învățat *imnul* acela cu trei țigări cunosc pe lume (*trei țigări cunosc pe lume/ Kent, Marlboro și Carpați/ ele sunt cele mai*

bune/ și vă rog să le fumați etc.), a fost jale mare. Colegul nostru a stat în spital șase luni, din pricina rănilor de pe fund. Alți câțiva colegi (victime colaterale, deh) au fost bătuți în fața noastră cu scânduri uriașe, atât de grele încât profesorii (aveau bicepșii cât fundul de maimuță) erau nevoiți să le țină cu ambele mâini.

Gimnastica nu e pentru oameni căpoși (ca mine). N-aș fi rezistat niciodată până la capăt. Am avut, bunăoară, un prieten care, cel puțin până în clasa a cincea, se dovedise a fi foarte inteligent. În timpul unui exercițiu, făcând o gigantică la bara fixă și nereușind să o ducă la capăt, a căzut în contra prizei, scăpând bara și zburând cam zece metri în aer, după care a dat cu moalele capului de parchet. A rămas întins, nemișcat, hăbăucind în gol. De atunci a devenit… un idiot.

În zilele acelea foarte reci și, mintal, foarte amorțite, am învățat că nu e bine să înjuri aștrii. Un coleg a înjurat soarele, s-a ridicat în mâini pe paralele, s-a dezechilibrat și a căzut pe brat, rupându-și-l în două.

În timpul unui concurs național, ce s-a ținut tocmai la Arad, un alt coleg, cu care mă împrietenisem pe drumul grețos și interminabil parcurs în autocar, a dat drumul barei fixe mult prea repede. S-a rostogolit în aer de două ori și a căzut pe mâna stângă, care s-a îndoit astfel încât osul i-a ieșit hidos prin partea de dinăuntru a brațului. Îmi amintesc că îl priveam cu o mutră tâmpă, fixată parcă pe un adevăr imposibil de digerat, deși cât se poate de evident. Un profesor a venit în fugă și i-a repus osul la loc cu o mișcare brutală. Pârâitului aceluia molatec de oase i-a urmat, automat, leșinul colegului meu.

Într-o zi, după ce am făcut câteva ture de teren, am găsit aruncate, pe sub crengile tari ale unui gard viu, sute de

pachete de gumă de mestecat ce puțeau amarnic a motorină. Le-am luat și le-am dus în vestiar. Toți colegii s-au înfruptat din ele, inclusiv eu. Prea puțin ne păsa de gustul de motorină. Deseori înghesuiam în gură bucăți de smoală rece, le sugeam ore în șir pentru ca, după ce se înmuiau suficient, să le transformăm în gumă de mestecat negricioasă, fierbinte de la atâta frământare. Sunt convins că de la aceste nebunești exerciții mestecătoare mi s-a tras îmbolnăvirea definitivă (și exasperant de transmisibilă) a dinților.

Progresiv, pe măsura trecerii anilor, colegii îmi deveneau dușmani. Mulți nu au fost acceptați între cei din categoria superioară (a treia), un soi de *upgrade* foarte râvnit. Mă luau, astfel, peste picior, legându-se de te miri ce detaliu din înfățișarea mea, cam prăpădită, sunt convins. Spre exemplu, unui idiot îi era ciudă pe freza mea. Altuia i se părea că arăt prea bine pentru un gimnast. Un altul mă considera prea deștept pentru… același statut de gimnast. În cele din urmă, am devenit un fel de scursoare a grupului. Dacă era să se râdă de cineva, acela trebuia să fiu eu. Și, recunosc, se râdea în fel și chip. Se râdea de picioarele mele, despre care un profesor spunea că sunt picioare de balerin, se râdea de încercările mele artistic(al)e, căci aproape zilnic desenam și coloram foi întregi, imitând benzile desenate din *Pif*-uri, se râdea de râsul meu, colorat și diurn, se râdea de naivitatea mea a- și antevicioasă, se râdea că sunt copil și că ei, precum zmeii masturbatori, deveniseră peste noapte bărbați.

N-am priceput niciodată de ce profesorii ne băteau cu sabia de scrimă atunci când greșeam, de parcă eram animale, și ne țineau în brațe, ne mângâiau și ne pupau atunci când ne serbam zilele de naștere, de parcă am fi fost pruncii lor. În mintea noastră, dar mai ales acolo, undeva, prin cămăruțele copilașilor din noi, setea asta neostoită de a ne vedea bătuți,

laolaltă cu tandrețea fariseică ce se dezvelea, servil, sub ochii părinților noștri, ne provocau un sentiment de acută contrariere, încât ghemul de iubire ce, vioi și dezinvolt, sărea prin pieptul nostru, devenea instantaneu un bulgăre de rumeguș, gata să ardă la prima flacără de aprigă și puerilă furie ce ieșea, prin același piept, în clipele în care resemnarea nu mai avea loc în sine.

Practicarea gimnasticii a fost un fel de învățare a manualului de perversități. În jurul meu se vorbea numai despre futai și pedofilie, homosexualitate și sex în grup. Și, ce bine!, eu nu pricepeam nimic. Am renunțat la sportul de performanță undeva prin clasa a șasea. De bunăvoie. Îmi plăcea matematica.

Mai erau zilele acelea hieratice, prin miraculosul care se desfăta în ele, zilele în care, profitând de vacanțe, luam drumul Borlesei, satul natal al tatălui meu. Sângele meu este strident mirositor. Pute a viață călită, pute a iarbă și munte, a lup ce urlă pe acoperișul căsoiului, dar pute și a țigănie, a coapsă neagră și fierbinte de femeie. Căci, din ce am aflat de la unul sau altul, mă trag dintr-un neam corcit, în care boierimea și țigănimea sunt contopite prin persoana bunicului meu. Am fost *moroșeni* la origine, după cum numele originar a fost și el Moroșan, ulterior schimbat în Mureșan, din motiv de insidioasă domnie. Gena aceasta munteană s-a dovedit, în timp, foarte necreativă și foarte puțin romantică, sentimental vorbind. Mai degrabă ambițioasă și, probabil din acest motiv, foarte norocoasă. Muncitoare și, în același timp, genetic înzestrată cu daruri senzuale. Libidinoasă, ca să fiu mai exact. Am copilărit, așadar, într-un sat unde nu se auzise de C.A.P., iar dacă autoritățile comuniste ar fi venit să îl impună, probabil că vornicelul ar fi fost decapitat

în chiar ziua sosirii. Cu o coasă, evident. Am crescut printre picioarele a două bivolițe (Bumba și Lușca), am dormit într-un pat care în loc de saltea avea paie, într-o cameră în care bunicul, rămas nițel surd din pricina unei explozii din timpul războiului, asculta radio Europa liberă cu volumul dat la maxim. Dar am crescut într-o teribilă și fascinantă atmosferă, cu bunica la picioarele mele, rostind domol povești uluitoare, cu zmei ciudați, cu femei de o frumusețe stranie, cu fel de fel de copaci vii, cu vorbe împrumutate de la un Dumnezeu țăran, drept, cam dur. În fiecare vară urcam muntele din spatele casei alături de cei doi verișori ai mei în compania bivolițelor. Stăteam, apoi, cât era ziua de lungă la păscut, privind în liniște dealurile masive din față, jucându-ne de-a orașul, transformând bolovanii cât capul nostru în mașini Dacia 1310, făcând alei prin grămada de nisip aflată lângă pășunea unchiului meu, sau încropind o colibă din crengile copacilor, bând apă de izvor dintr-o băltoacă în care se bălăceau broaștele. Când, pe drumul de sub noi, trecea cursa de șapte, coboram fără nici o grabă muntele, fluierând și călărind Lușca, căci Bumba era nițel temperamentală. Ne aruncam goi și albi în micul golf ce se formase pe râu din pricina hăitașului construit de oameni, cu crengi groase de stejar. Bivolițele se răcoreau și ele într-o băltoacă de nămol din apropiere. Când preferau râul, ne urcam pe ele și săream în cap, sau le călăream, închipuindu-ne eroii din basmele bunicii. Nopțile dormeam în șură, sub masa uriașă de fân de unde, câteodată, mai răsărea fața bărboasă a unchiului nostru Gore, bețivul și artistul familiei (singurul, de altfel, înzestrat cu această sensibilitate deloc lucrativă). Acolo ne spuneam povești sinistre, cu oameni și copii morți ce bântuiau ulițele satului. Adormeam însă miraculos, aproape toți deodată, nu înainte de a ne ruga fierbinte, chinuitor, întru

apărarea de spiritele celor morți. Toamna, chiar înainte de a veni părinții după noi, căci începea școala, o petreceam la scos cartofi și la cules prune. Din acestea, mai apoi, bunicul făcea palincă. O filtra de cel puțin patru ori, până când prima zeamă nu mai avea culoare.

O puternică amintire mi-a lăsat (mai târziu, totuși, după ce intrasem la liceu) drumul făcut la Târlișua într-o duminică pompoasă și fierbinte. Am mers acolo împreună cu verișorii mei pentru a participa (fără nici un dram de interes, desigur) la târgul de animale, sau poate de tractoare, sau poate de… habar nu mai am. Ne-am perindat o vreme pe ulițele prăfuite ale comunei, cunoscută mai cu seamă ca loc de baștină al renumitului Rebreanu, bând lichior grețos de fructe și luându-i în râs pe bețivii ce, ziceam noi, se făcuseră „bițiclete“. Relativ târziu ne-am retras într-un local (o cameră mizeră cu scaune șleampete, toate cutremurătoare) unde am jucat biliard, pe bani, la o masă adusă de spinare, încât toate bilele păreau și ele făcute „bițicletă“, căci se rezemau, încăpățânat, de manta stângă a mesei. Când s-a lăsat seara am abandonat neconvinși jocul, devenit unul de noroc, și am vizitat căminul cultural prin ușile și geamurile căruia răzbătea până la urechile noastre sunetul unei viori foarte jucăușe. Acolo, în aerul acela plin de praf și de fumul țigărilor ieftine, am zărit, pe scena improvizată, un individ tânăr, frumos, cântând la vioară. Era îmbrăcat cu haine din acelea specifice zonei, greu de explicat și descris. Stătea aplecat, plin de sudoare, cu ochii închiși, cu vioara în mână, și cânta cu o exuberanță care amintea de țăranii arhetipali, cum sunt bunăoară cei din romanul Ion (că tot ne aflam la originile primei cărți din literatura română modernă). Imaginea aceea fantasmagorică, cu un protagonist de basm,

cântând din suflet la un instrument magic (cel puțin atunci așa l-am perceput), mi-a rămas întipărită în minte. La ea se adaugă și mulțimea de țărani aflată mai jos, și care, prin mișcările ritmice, ridica praful dens, înăbușitor, încât violonistul părea că se *încântă* în preajma iadului. Tot atunci însă am rămas oarecum marcat de strigăturile acelea tradiționale, aruncate când și când de cei prinși în jocul halucinant, greu de urmărit. Am ciulit urechea: un tânăr striga ceva despre o domniță; apoi, departe, alt tânăr striga ceva despre aceeași domniță; brusc, din altă parte, un bărbat în vârstă, ce părea a fi tatăl domniței, amenința prin strigătură ceva la adresa celor doi tineri. Practic, asistam la o cerere în căsătorie, mascată de această paradă jucăușă, deformatoare de realitate. Cred că acela a fost momentul în care am însăilat persoana mea de dealurile și munții acelei zone, de oamenii acelor locuri, definindu-mă naiv și intuitiv. Am avut, care va să zică, un flash din acelea cum numai narcomanii au, și-n care totul s-a limpezit pentru o miime de secundă. Când am ieșit din căminul cultural, puteam să jur că știu cine sunt.

La școală nu eram eu cel mai silitor, însă dintotdeauna am strălucit (mai fad, așa). Cel puțin în perioada gimnazială mă dovedisem foarte talentat la matematică, fiind cel mai bun dintre cei din generația mea. Câștigam astfel premiul întâi la toate olimpiadele (locale, e drept) și devenisem elevul preferat al directorului școlii. Însă probabil că asta se datora capacității uriașe de a vedea în spațiu, de a vedea lucrurile ascunse celorlalți, de a intui forme de calcul alternative. Se datora, totuși, și tatălui meu, care deseori m-a făcut să simt că o curea poate fi folosită și în alte situații, în afara celor clasice, de spânzurare a pantalonilor sau a oamenilor.

Apropo de această ciudată capacitate, de a vedea nevăzutul și de a auzi neauzitul, tatăl meu, un om nu foarte pretențios (formal vorbind), însă cu talente numeroase în domeniul tehnic (șef de promoție pe țară în generația lui), avea un casetofon stereo Tehnoton. Toată ziua ascultam la el muzici dintre cele mai diverse, după cum împrumutam casete de la vecinii mei de scară. Unul dintre aceștia, mai în vârstă decât mine, avea un Sharp în al cărui buzunar intrau două casete deodată, înregistrându-se repede și impecabil încât, în lipsa unor detalii tehnice, la sfârșitul misteriosului proces, nu reușeam să fac deosebirea între copie și original. De la acest vecin împrumutam casete cu Public Enemy, K.L.F., Ace of Base, Scorpions, Metallica etc. Stăteam cât era ziua de lungă cu nasul înfipt în burta Tehnotonului meu, ascultând sunetele ce ieșeau din ambele difuzoare în chip minunat. Într-o zi nu m-am mai putut abține. Am luat o șurubelniță din cutia cu scule a tatălui meu și am desfăcut cutia magică. Ce am găsit acolo a fost o lume în lume. Tot felul de chestii mai mult sau mai puțin caraghioase, butoiașe metalice, bucăți de plastic colorate, cu cele două picioare înfipte în placajul lucios, vopsit într-un verde transparent, și câțiva gândaci negri, ca niște miriapode, incredibil de dubioși. Toate piesele erau mobile, plutind oarecum deasupra acelei plăci verzi, mai puțin acești gândăcei bine înfipți cu numeroasele lor picioare. De câteva ori mi-am băgat unghia sub ei, spre a-i îndepărta de placa pe care erau sudați, neștiind că mișcarea lor putea să cauzeze moartea temporară a casetofonului. Așadar, zilnic, cu o curiozitate imposibil de controlat, desfăceam cutia magică spre a admira acea lume cauzatoare de sunete stereofonice. Până când, într-o foarte proastă zi, după ce am așezat carcasa posterioară a aparatului, dând drumul la casetofon, am

înțeles, auditiv desigur, că stereofonia dispăruse. Unul dintre canale, cel din dreapta, dacă bine îmi amintesc, nu mai funcționa. Inițial am crezut că banda este înregistrată prost. Am schimbat repede caseta și, spre neplăcuta mea surpriză, am înțeles, de data asta mintal, ca defectasem cutia magică. Prin urmare, deschiderea ei zilnică devenise imperativă. Ca să rezolv problema, am început să mă dau pe lângă tatăl meu, provocându-l la interminabile discuții și explicații în domeniul electronicii. Am aflat astfel în timp ce înseamnă un condensator (butoiașele metalice) și cum se verifică el cu ajutorul aparatului de măsură, am aflat ce este o diodă, ca și faptul ca aceasta e un fel de sens unic pentru curentul electric, am aflat ce e aceea o rezistență (bucățile de plastic strident colorate), precum și faptul că aceasta micșorează intensitatea curentului electric, am aflat ce e un tranzistor, și, de asemenea, că acesta amplifică semnalul electric, am aflat ce e acela un circuit integrat (gândăceii), ca și faptul că aceștia înglobează un întreg și foarte sofisticat circuit electric format din toate piesele amintite mai sus. Am cumpărat apoi un manual pentru începători într-ale electronicii, pe care îl buchiseam zilnic, deși termenii aceia specifici domeniului fizicii îmi erau complet străini. Din acest manual am învățat cum funcționează un potențiometru, cum se transformă, prin patru diode puse în cruce, curentul alternativ în curent continuu (doar acesta funcționabil în sistemele domestice), am învățat cum funcționează transformatorul prin cele două bobine ale sale, am învățat ce e acela un difuzor, un preamplificator, un egalizator de sunet, un cap de redare, am învățat care e diferența dintre un cap de ștergere electromagnetic și unul magnetic (capul de ștergere magnetic lasă acel sunet de fond ce seamănă cu venirea unei furtuni, în timp ce capul de ștergere electromagnetic lasă banda curată,

fără sunet de fond), am învățat cum funcționează mecanismul de rulare a benzii (de la cruciulița mobilă ce intră în cercul casetei până la rotița cauciucată ce se pliază pe bandă pentru a-i menține ritmul de rulare constant), ce e aceea o rezistență reglabilă, un condensator reglabil, și cum folosesc ele în radiofonie etc. Pe toate le-am învățat, însă nimic nu m-a ajutat la repararea stereofoniei. Erau zile când plângeam din cauza frustrării. Soluția pe care o găsisem, pentru a nu fi prins, ținea mai degrabă de cazuistica socială: monopolizasem casetofonul cu totul. Îl țineam pe birou, lângă mine, rulând muzică aproape tot timpul, cu butonul mono comutat (pe stereo, așa cum spuneam, nu se auzea un difuzor). Tatăl meu, înțelegător, mă lăsa în pace. Nu era nimic rău în a asculta muzică. La un moment dat, am cumpărat un circuit integrat și am încercat să-l înlocuiesc pe cel vechi, presupunând că acesta se defectase. Nu a mers. Un an de zile am păstrat secretul. Până când, într-o foarte bună zi, după ce sondasem cu dexteritatea unui profesionist placa electronică și după ce montasem partea posterioară a casetofonului, minune!, difuzorul mort a început să funcționeze. E adevărat, o făcea intermitent, zgâriat, însă era semnul de care aveam nevoie. Circuitul integrat nu era defect. Nici o piesă nu se defectase. Ceva nu era legat cum trebuie. Am desfăcut din nou casetofonul și, ușurel, cu degetul arătător, am mișcat atent fiecare piesă ce corespundea canalului crispat. Un condensator mai măricel avea unul dintre picioruțe dezlegat de placă. L-am lipit, folosindu-mă de letconul tatălui meu. Am închis carcasa aparatului, am introdus o casetă stereo și… într-adevăr!!!, rezolvasem problema. Mi-am vârât nasul în poala cutiei magice, am închis ochii și am zâmbit fericit. Stereo!

Această experiență, structural vorbind, seamănă cu mai toate experiențele mele de viață. Oricând am avut o problemă, de natură fizică ori psihică, am urmat aceiași pași, am tăcut, am urlat în mine, am plâns, uneori m-am rugat, dar mereu am căutat cauza. Și nu m-am lăsat până nu am găsit-o. Iar după devoalarea ei, totul se rezolva ca prin minune. La scurt timp, pasionat de-acum de electronică, folosindu-mă de una dintre cunoștințele tatălui meu, am început să vizitez institutul de cercetare electronică și electrotehnică din oraș. Acolo, după o schemă împrumutată dintr-un alt manual de electronică, de data aceasta pentru avansați, lucram de zor la o stație de amplificare de 2 X 15 W. Un an mi-a luat să o construiesc. Am învățat tot ce era de învățat despre stereofonia care îmi furase mințile și inima. Imediat după ce am pus noul aparat în funcțiune, interesul meu pentru electronică a început să scadă vertiginos până când s-a stins. Începeam de-acum să caut altceva. Aveam un vag răspuns referitor la sorgintea mea etnică. Însă de-acum privirea mea se îndrepta constant în sus.

Bunicii din partea tatălui, cei care locuiau în Borleasa (lângă Bistrița), erau greco-catolici. Bunicii din partea mamei, cei care locuiau lângă Iași (Tansa), erau (și încă sunt) ortodocși. Spre deosebire de cei din urmă, cei dintâi știau să scrie și să citească. Spre deosebire de aceștia, însă, ceilalți știau să simtă. Așadar, de la unii, prin tatăl meu, am moștenit ambiția intelectuală, în timp ce de la ceilalți, prin mama mea, am moștenit o avidă sensibilitate. Aceste două principii vitale s-au adunat în mine la o intensitate uriașă. Din păcate, amplitudinea lor face ca interesul meu să aleagă o nișă de la care nu se mai abate (și dacă m-ar vizita un grup de zombi) până ce nu se va fi epuizat de la sine, pentru sine.

Încă de foarte mic am fost obișnuit cu rugăciunea Tatăl nostru. Cel puțin o dată pe lună, seara, îi ceream tatălui meu sau mamei mele să mi-o povestească sau să mi-o explice. Nu era același lucru. Căci atunci când îmi era povestită era recitată cu alte cuvinte. Iar atunci când îmi era explicată era, de fapt, interpretată pas cu pas. După o anumită vârstă (nu mai știu exact care) am început să mă așez într-un cuib religios, călduț și salutar. Adunasem multe cărți de rugăciune pe care le răsfoiam ore în șir. Uneori cântam singur, în dormitor. Alteori mă rugam pe drum, în gând. Deseori îmi făceam cruce cu limba. Părinții mă duceau duminică de duminică la liturghia greco-catolică ce se ținea, pe-atunci, în sala mare a casei de cultură. Aflasem cu ochii naivi mimat căscați, fără să răbufnesc, deci, în vreun fel, că biserica (clădirea) greco-catolicilor fusese luată de ortodocși în timpul comunismului. Prea puțin îmi păsa de cine ce luase. Eu eram interesat exclusiv de rugăciunile mele. Uneori mă așezam în genunchi undeva într-un colț al camerei mari, aprindeam o lumânare, primită de la o călugăriță, și recitam în cel puțin o oră liturghia, așa cum o auzeam în casa de cultură. Aveam o cărțulie cu coperte maro în care fusese tipărit întreg ritualul acesta solemn, mai puțin unele rugăciuni specifice timpurilor cheie. Învățasem și psalmul 51, pe care îl recitam atunci când îmi era frică. Adolescenții mă priveau cu admirație. Ba chiar m-au desemnat reprezentantul lor și mi-au dat o sumă modică, pe care nu știu pe ce am cheltuit-o (cel mai probabil mi-am cumpărat o casetă audio). Într-una dintre sărbătorile de Paște, trupa de teatru m-a ales să joc rolul lui Isus. A fost minunat. În dimineața aceea splendidă m-a întors acasă foarte rotund, cu fața plină de zâmbet. Tatăl meu deja îmi decisese viitorul. Eram numai bun de popă.

După ce am fost admis la cel mai bun liceu al orașului,

la o specializare pe care nu o agream (filologie), eu fiind (credeam) un foarte bun matematician, încet-încet orientarea mea religioasă a început să perceapă unele modulații. A apărut, nici acum nu știu de unde, un preot romano-catolic căruia noi îi spuneam „părintele". Bonom și minion, cu o față destul de luminoasă, foarte cult, acesta putea să practice ambele rituri ale liturghiei (avea voie de la Papa, după cum spunea el): cel roman (mesa) și liturghia lui Ioan Gură de Aur (întâlnită la greco-catolici și ortodocși). Omul a jucat un rol decisiv în deschiderea minții mele. Practic el m-a luat de la dospit și m-a băgat în cuptor. Mergeam la el acasă și discutam ore în șir învățăturile din catehismul Bisericii romano-catolice. Ca să verifice dacă sau ce am înțeles, mă trimitea sâmbătă la o călugăriță, la sora Aurelia, ce confecționa rozarii și le punea în vânzare în fața bisericii (Casei de cultură, ca să fiu mai exact). Aceasta mă lua la întrebări pe parcursul a două ore, folosindu-se de un minicatehism cu coperte verzi. Uite așa începusem să asimilez învățăturile acestei biserici, al cărei rit era de departe mult mai atrăgător prin scurtime și elocvență. Și totuși, aceste învățături nu aveau să mă ajute prea mult. Nu în mod direct, vreau să spun. Ele au decantat ideile mele oarecum proslavice (sau pro-sclavnice, ca să fac un joc de cuvinte), luate de la greco-catolici, după care ritualul era esențial(izator), și mi-au distribuit atenția asupra nevoii de a învăța, de a citi, de a afla. Prin urmare, conform principiului structural amintit, despre care vorbeam în cazul nevoii de a înțelege ce e dincolo de stereofonie, am început să caut. Mai întâi haotic, fără nici un pic de metodă, prin tot felul de cărți cam la fel de servile ierarhiei instituțional-religioase. Căutările mi le dublam cu prezența zilnică la mesa ținută de „părinte". Mă spovedeam, mă împărtășeam, participam la cursurile

publice de catehеză, mă îmbrăcam în alb și îl ajutam pe „părintele“ la aducerea darurilor, la împărțirea euharistiei, la citirea evangheliei sau a apostolului. Cântam cu gura până la urechi și conduceam rugăciunea rozariului. Începuse să îmi fie și mie tot mai clar: mă fac popă. Numai că… nu unul greco-catolic, ci unul romano-catolic, celibatar, dedicat cu totul. Cam acesta era gândul meu. Sau poate convingerea mea. În timp, însă, am lăsat-o mai moale. De fapt, după ce mi-am descoperit sexualitatea, târziu de tot.

Prima mea erecție s-a produs în condiții cel puțin suspecte. Aveam opt ani și răsfoiam o revistă pentru copii. O imagine ciudată în care o fetiță se afla întinsă pe spate, în timp ce un leu roșiatic era surprins deasupra ei, gata să o sfâșie, mi-a căscat ochii, minunându-mă, căci înțelegeam cât de fragilă e fetița, dar și că, prin ceea ce aveam între picioare, nu se scurgea doar piuitul auriu al unor păsări virtuale.

Pe drumul acesta așa-zicând fremătător, dialogul cu mine (ca să mă exprim difuz-pretențios) s-a menținut constant la același nivel. Căutam negăsitul, măcar că știam că e cam de negăsit. În liceu nu prea am strălucit, ba chiar deloc. Eram submediocru și mai toți colegii mă luau peste picior. Nu îmi păsa foarte tare. Eram prins în hora aceea ritualic-religioasă ca și în vertijul peregrinărilor melancolice. Căci da, eram un visător căpos și ambiguu. Însă, atunci, la un moment foarte bine definit, am făcut o schimbare de macaz. Pe la 17 ani eram plin de coșuri și aveam o freză de parcă noapte de noapte dormeam cu izmenele în cap, o cărare din aceea aflată pe marginea abruptă a craniului. Arătam ca un breloc de cheie nereușit și, în plus, mergeam la liceu, toamna, în cizme de cauciuc. Te durea mintea (și câteodată inima-ți sărea prin

piept de la atâta râs). Mai purtam pe-atunci niște pulovere gri, mari, cu forme geometrice țigănești. Când mergeam la școală, ai fi putut spune că mergeam la coasă. Dar nu la cositul fânului, nu, ci la cositul vreunor buruieni dintr-un colț de coteț porcin. Lucrurile s-au schimbat foarte violent prin clasa a 11-a, când, o domnișoară foarte trasă prin inel, adică înaltă și slabă precum o râmă bipedă, a punctat cu degetul ei *lungifung* spre adidașii mei uriași, zicând:

— Pfuai, ce papuci are ăsta!

Cred că atunci, în seara aceea, m-am uitat în oglindă și am înțeles niște chestii. În aceeași seară am început un tratament foarte agresiv împotriva coșurilor, cu infuzii de ceai de mușețel. Practic am „pârlit" complet și definitiv crestele rotofeie și galbene astfel încât, în mai puțin de-o săptămână, cu ajutorul unghiilor mamei, aveam o față de bebeluș. Dar, cel mai important, mi-am zburdat părul pe spate și, încins de schimbare, am tăiat perciunii cu lama în așa hal încât, din aproape-n aproape, nemulțumit de calitatea liniei, am ajuns în vecinătatea creștetului capului, de arătam ca un englezoi foarte drogat și foarte imbecil. Schimbarea a fost dramatică și cred că nimeni din clasă nu a uitat momentul. Cel puțin colegul meu de bancă, la vederea capului meu nou (și destul de pătrat), s-a prăbușit mut pe scaun. Așadar, un prim și solitar *eu* s-a format în timpul liceului, pe când părăseam naivitatea pentru un fel de orgoliu, orgoliul acela nonconformist, al schimbării totale, orgoliul unicității inovatoare și, cum ziceam, imbecile.

Cam pe la aceeași vârstă începusem să descopăr cărțile. Și nu orice cărți. Primul volum de filosofie citit, cu spaimă aș zice, a fost unul, pe vremea străbunicilor mei, indexat: Friedrich Nietzsche, „Anticristul". Desigur, mai citisem eu

vreo câteva volumașe de literatură (îmi răsare în minte o cărțulie despre Big Foot), însă de departe nesemnificative. O săptămână mi-a luat să dibui înțelesurile ascunse ale cărții acesteia. Mă treceau fiori când recitam, pornit și implicat, frazele acelea axiomatice. Intram pentru prima oară în contact cu idei dure, argumentate intuitiv, însă deloc naiv. Aveam senzația (halucinant oarecum) că omul acela zice numai truisme. Tot sistemul meu religios s-a prăbușit într-o clipă. Tot ceea ce construisem de-a lungul anilor, prin mersul la biserică, prin desele mărturisiri în confesional, prin acceptarea sistematică a euharistiei, lacrimile mele vărsate spre iertarea păcatelor, rugile mele repetitive, ore, zile, luni, ani, toate s-au prăbușit din pricina acestei teribile cărți scrise de un misogin, de un mizantrop care suferea anual aproape trei sute de zile. Voința de putere. Un singur creștin a existat, și acela a murit pe cruce. Mai că nu-mi dădeau lacrimile din pricina acestor teribile revelații. Citeam cu DEX-ul în mână (de fapt, dicționarul lui Vasile Breban). Am adunat zeci de cuvinte noi, interesante, frumos-din-coadă-sunătoare. Începusem și eu să scriu, fudul ca o broască de munte. Compuneam fraze pretențioase care nu spuneau absolut nimic și care, inevitabil, alunecau în absurd. Un coleg care mă vizita mai des îmi asculta cu gura căscată elucubrațiile și mă ruga să îl învăț să vorbească sau să scrie așa. Dar eu zâmbeam conspirativ, roșu de mândrie. Cheia era la mine, însă doar pentru mine. Chestia asta nu era ca o casetă audio pe care o împrumutai altora, spre ascultare. Era ceva ce ținea strict de mine și de talentul meu nativ, idiomatic (na, că nu m-am putut abține). Când am realizat acest lucru, că anume pot fi unic într-un anume fel, fără ca alții să aibă acces la acest fel, mi-am jurat (în capul meu pătrat) că voi porni pe drumul acesta și că voi ajunge cunoscut, chiar foarte cunoscut. Deja

mă visam (cu ochii deschiși) enorm, dorit de toate fetele (chit că nu știam ce înseamnă asta).

Fie-mi iertată paranteza, cu fetele n-a prea existat nici o poveste. În clasa a 4-a, dacă bine îmi amintesc, mă mozoleam sub o masă-ntr-o cantină cu fata învățătoarei. Mai apoi, prin clasa a 6-a, m-am mozolit cu o foarte frumoasă gimnastă (căci, deh, jucam cărți pe pupăcite și așa era moda). Asta a fost tot.

Teoriile pe care creierul meu tălâmb începea să le emită, filosofice și foarte întortocheate fiind, au avut un impact uriaș în grupul de adolescenți din jurul „părintelui". De fapt, simplul fapt că eu, un naiv, un visător, duceam în capul meu astfel de idei, bloca mintea proaspăt pornită a celorlalți. Unii au dat dreptate meditațiilor mele întrebătoare, alții s-au răsculat, alții mi-au spus că-s nebun și m-au ignorat, iar alții au râs. Atitudinea care mi se părea adecvată (și atunci ca și acum) era a acestora din urmă. Însă „părintele" a luat lucrurile foarte în serios. Într-o după-masă, după ce ne-a rugat pe cei mai tineri să rămânem pentru o discuție serioasă, m-a admonestat urât de tot, atribuindu-mi o minte subversivă, diabolică, complicată (calitatea asta o deduceam eu — cu multă mândrie — pornind de la celelalte). Mi-a spus atunci, de față cu toți ceilalți, că va trebui să „dispar" cât de repede din preajma lui dacă mă țin de întrebări din acelea, fără cap și fără coadă, fiindcă îi fac pe toți să își pună întrebări și, în cele din urmă, îi îndepărtez de învățătura bisericii și de Dumnezeu. Curios lucru, a doua zi m-am dus la „părintele" și mi-am cerut, umil, iertare. Nu a fost de-ajuns, a trebuit să intru în confesional și să repet de trei ori câteva adevăruri de credință esențiale:

— Crezi în Dumnezeu, Tatăl, în Fiul Său, Isus Cristos și în Spiritul Sfânt? (X3)

— Cred, părinte. (X3)

— Și crezi în învierea morților și în judecata cea dreaptă? (X3)

— Cred, părinte. (X3)

— Crezi că Fiul lui Dumnezeu a coborât pe pământ ca să fii iertat? (X3)

— Cred, părinte. (X3)

— Te dezici de toate învățăturile murdare și de toate faptele rele pe care le-ai făcut și îți pare rău pentru ele? (X3)

— Da, părinte. (X3)

— Un Tatăl nostru și o Bucură-te Marie, spre iertarea ta. (…) Dumnezeu, Părintele îndurărilor, care a împăcat lumea cu sine prin moartea și învierea Fiului Său și a trimis pe Spiritul Sfânt spre iertarea păcatelor, prin puterea încredințată Bisericii, să-ți dăruiască iertare și pace. Iar eu te dezleg de păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit. Amin!

— Amin!

Și asta a fost tot. Am purtat cu mine vreme îndelungată gustul înecăcios al tristeții care a urmat acestei scene cuminți, însă neconvingătoare. Iată, devenisem și aici o scursoare pe care mai toți începuseră să o ocolească. Doar o fată (al cărei nume nu mi-l amintesc) m-a susținut din umbră, agățându-mă confortabil în discuții pretins serioase, însă mult prea succinte. Dar de lecturile mele nu m-am lăsat. De data aceasta, am luat-o (cică) metodic. Am început să înghit pachete de cărți de toate soiurile. Mă atrăgea foarte tare literatura. Așa că digeram avid cărți de prin biblioteca alor mei. Îmi amintesc clar de cele trei volume ale romanului La Medeleni din cauza cărora decisesem să îmi schimb

numele, să nu mai fiu Mureșan, ci Deleanu. Apoi, m-am pornit pe scris. Tot felul de articolașe pe tot felul de teme. Despre tinerețe, despre iubire, despre postmodernism (deși n-aveam habar cu ce se mănâncă, însă intuiam eu ceva), despre tot felul de concepte dihotomice (vechi și nou, pur și impur, juvenil și bătrânesc). Publicam totul în revista locală Răsunetul. Ca un fazan umblam într-o sâmbătă, după ce îmi auzisem numele rostit la radio. Îmi plăcea teribil de Eliade. Citeam Eliade peste tot, mai ales volumele acelea de proză fantastică. Mâncând, căcând, stând în fotoliu, stând întins înainte de culcare, mergând la școală, ciugulind din corn în pauza dintre ore. Notele nu mi se schimbau. Rămâneam un submediocru. Profesorul meu de română mă certa că nu citesc nimic, că am un limbaj sărăcăcios, că e păcat fiindcă-s creativ etc. Profesoarei de limba germană i-am scos limba în văzul tuturor (și mai ales în văzul ei). Mai târziu, aveam să aflu că această femeie ținea într-ascuns la mine. Simțea ea un nu-știu-ce vizavi de persoana mea, ceva care o atrăgea înspre a vorbi cu mine, înspre a mă lua sub aripa ei, înspre a mă analiza, cu alte cuvinte, înspre a fi ca o a doua mea mamă. De profa de biologie ne băteam toți joc. Ridicam mâna la toate orele ei și citeam lecția ostentativ din cartea deschisă aflată pe bancă. Profa de geografie umbla cu o țeapă în fund. Era plină de fițoșenii caraghioase și mesteca gumă fără oprire și opintire. Profa de economie – logică – și – filosofie mă umplea de doi. Numai filosoafă nu era. Mai degrabă avea alonja unei contabile plină de ifose muierești. Urâtă nu era, dar nici nu își marca trecerea prin frumusețe. Iar profa de istorie mă amenința trimestrial cu corigența. Uram istoria. Urăsc istoria și acum. Nu am nici un soi de aderență la informațiile acelea complet inutile, mascate de cifre pe care le uit instant. Nu înțeleg rostul lor. Nu mă interesează

ce s-a semnat cândva undeva, câți au murit cândva undeva, de ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat sau alte prostii de soiul acesta. Eram (și sunt) un visător convins. La una dintre tezele de istorie am copiat lecția de-aiurea. Cuvânt cu cuvânt. Am luat doi. Când mi s-a anunțat nota, după ce profesoara mi-a spus că ar fi scos un patru dacă ar fi avut de unde, ca să nu rămân corigent, am dat efectiv în boală. Am făcut brusc febră aproape de 40. O săptămână nu m-am putut ridica din pat din cauza asta. De atunci urăsc istoria și mai mult. Dacă cineva îmi semnalează un an în care s-a petrecut ceva, oricât de meritoriu sau de neuitat ar fi, uit, cum spuneam, instant. Iar dacă nu uit, mă chinui realmente să uit. Simt că am memoria încărcată cu ceva care nu îmi folosește la absolut nimic. Doar istoria ideilor religioase îmi place. Pentru că nu se leagă de informații inutile și nu implică cifre exacte, ci secole sau milenii. Dar și pentru că îl iubesc (încă) pe Eliade.

Pe vremea aceea m-am apucat de fumat împreună cu colegul meu de bancă. El cumpăra kenturi lungi (la bucată) pe care le fumam în grădina liceului, povestind tot felul de ciudățenii. Amenința mereu că se sinucide. Scria jurnal în caiete studențești, din acelea ce apăruseră după revoluție, copertate cu carton negru. Avea aproape zece bucăți, toate pline cu un scris mărunt, habotnic. La una dintre orele de dirigenție s-a ridicat și a zis, aproape zbierând:

— M-am săturat de oile din această clasă și de prostia de pe drumuri. M-am născut în România, drept în pula calului.

Am rămas toți cu gura căscată. Aveam senzația că lentilele ochelarilor dirigintelui urmau să se spargă. Nu s-a întâmplat, însă, nimic special. Dirigintele a înțeles că e vorba, cel mai probabil, de tradiționala revoltă a adolescentului. Dar

colegul meu de bancă a rămas un revoltat. Un „sinucigaș". A fugit, mai târziu, în State. A dormit prin cutii de carton și a lucrat ca zilier. Încet-încet, și-a pierdut mințile. Acum e poet, zice-se, căci a scos o carte de poezie la o editură anonimă. Însă e un om înfrânt de viață, aproape sinistru, inutil de religios. Scrie fel de fel de ciudățenii pe care le ia înspăimântător de în serios. După ce, de curând, fratele său a murit într-un accident de muncă undeva prin Belgia, n-am mai auzit de el. A dispărut de pe toate platformele sociale internautice.

Într-o după-amiază de martie, pe când aveam 15 ani, mama a venit plânsă acasă. Abia a reușit să șoptească:

— Emeluț s-a curentat. Moare.

Emilian (zis Emeluț) era unul dintre verișorii mei din Borleasa. Venise deseori la Bistrița din varii motive de sănătate. Odată a venit cu ochiul ținut în palmă. Mare năzdrăvan! Stătea sub apă două minute, încât toți credeam că a murit înecat, împletit printre crengile hăitașului. Se bătea cu câinii. Călărea Bumba, ca nimeni altul. Iarna se urca pe bucățile de gheață ce pluteau pe râul din fața casei. Uneori se împiedica și cădea în apă. Se ridica, hlizindu-se de mama focului (sau a gheții) și își ridica pe rând picioarele, lăsând apa să se scurgă din cizme. Ne uitam toți îngroziți la el. Avea pieptul lat. A rămas un copil. De altfel, a murit dintr-o copilărie. Seara m-am dus cu mama la spital să îl văd. Zdrahonul acela devenise o piftie de om, ars la gât, cu măruntaiele varză și cu buricele degetelor explodate, încât se vedeau capetele oaselor. Am înlemnit. S-a trezit o clipă și a zis, domol, adresându-se mătușii:

— Mămucă, vreau pișu.

Lacrimi.

Cu o zi înainte, în gara din Beclean, orașul în care naveta zilnic, fiind elev la școala profesională, în timp ce se juca cu vreo doi colegi, vecini de prin sat, băietanul s-a suit pe vagonul marfar al unei garnituri parcate pe-acolo de când lumea. I-a venit să se laude, fluturând din mână. Cei douăzeci și ceva de mii de volți l-au ridicat în sus. Se ținea, însă, cu cealaltă mână de unul dintre fușteii scării metalice pe care se urcase. A rămas o miime de secundă într-o poziție verticală, cu capul în jos, după care masa uriașă de electricitate s-a descărcat prin el cu o bubuitură asurzitoare și cu o sclipire de trăsnet. În același moment a luat foc.

Întreaga seară m-am plimbat prin oraș, îngândurat ca niciodată, punctând cu arătătorul revoltei persoana lui Dumnezeu. Cine e Dumnezeu acesta? Ce vrea de la mine? De ce m-am născut? Vezi dumneata, pentru mine Dumnezeu era un soi de jucărie. Bolboroseala rugăciunilor, ritualul cuminte și atmosfera inocentă din sala casei de cultură nu vorbeau despre genul acesta de Dumnezeu, care te uluia prin teribilul morții.

Cu vreo câteva luni în urmă (sau poate un an, cine știe), am fost cu mama și tata la înmormântarea unuia dintre unchi, și el borlean. Era, de fapt, soțul mătușii mele, sora mai mare a lui tata. Am ajuns în Borleasa sâmbătă și a trebui să rămânem până duminică, ziua în care avea să aibă loc ritualul propriu-zis al îngropăciunii. Așa că ne-am instalat în camera de oaspeți, mare și rece, a casei bunicilor. Toată noaptea am visat numai draci. Ca niște oameni reptilieni, roșiatici, hlizindu-se continuu, insinuându-se în visul meu cu pocnete ciudate (mici explozii radiometrice, aflate undeva în subsidiarul atmosferei), dar și în sufletul meu (bălăcărindu-se scatofil în nevinovăția mea). Parcă o forță întunecată îmi izbea somnul, căci mă trezeam brusc

și urlam ca un nebun, cu lacrimile șiroind. Mama mă ținea în brațe (chit că aveam 14 ani), mă învârtea și-ncerca să mă liniștească. Nu a fost chip. Am plâns toată noaptea. Cum închideam ochii, intram în iad. Hohotele lugubre, reverberându-se prin toate oasele mele. Pocnetele acelea ciudate, de parcă se apropia de mine o existență extraterestră ce producea energie amenințătoare în aer. Aparițiile reptiliene, mutrele hâde, băloase, gurile mari, crocodiliene, câteodată foc și, brusc, starea aceea de rău exhaustiv, de moarte grobiană, de implacabilă condamnare. Și, evident, răcnetele mele.

La înmormântare mi s-a făcut rău. Eram convins că ceva nu e în regulă cu mortul. Cu câteva nopți în urmă, unchiul meu se întorcea de la câmp în tractorul său fără acoperiș. Alături, în spatele banchetei, stătea sprijinit de platforma metalică un consătean nițeluș amețit ce–l însoțise la treierat în satul vecin. Tractorul fusese cumpărat de unchiul meu gata folosit, cu lipsuri grave. De pildă, nu avea faruri, iar cabina de protecție a șoferului, așa cum am spus, fusese demontată. Se întorcea acasă noaptea, amușinând practic drumul. La un moment dat, zărind o pată albă în față și presupunând că e vorba de o băltoacă, a virat stânga spre a o ocoli. Din păcate, pata respectivă era o grămadă de rumeguș aruncată pe dunga drumului. Tractorul s-a înclinat violent și s-a răsturnat în șanț, cu fundul în sus. S-a prăbușit pe capul unchiului meu, făcându-l terci. Consăteanul a fost și el rupt pe dinăuntru, dar nu a murit. A stat toată noaptea acolo, cu mijlocul sub tractor, urlând ca o oaie bântuită de lup:

— Săriiiiiiiiți că mooooooor!!! Oaaaameeeni buuuni, săăăăăăriiiiiiiiiiți că mooooooor!

M-au trecut toți fiorii ascultând povestea, șoptită de un consătean imberb, cu clopul lăsat pe-o parte și cu fața iute din pricina rachiului pomelnic. Cadavrul unchiului meu

avea capul terci. Pe trunchi îi încropiseră femeile un ghem uriaș de cârpe albe de-a dreptul sinistru.

La înmormântarea vărului meu, am dormit cu bunica. Nu mai voiam să văd camera mare. De altfel, acolo fusese instalat sicriul. Emeluț era îmbrăcat frumos, cu o cămașă apretată albă și pantaloni negri cu dungă. În jurul gâtului, pe care se năzărise o dungă roșiatică de la incendierea spontană a puloverului, avea o eșarfă. Nu îmi amintesc culoarea. Am zărit prin perdeluța albă cu care era învelit cioatele osoase ale degetelor mâinii stângi. Nu știam ce să fac cu imaginea aceea coșmarescă, însă atât de ușor de acceptat din pricina feței senine, liniștite, a mortului. M-am retras toată ziua pe dealurile din spatele casei și m-am plimbat pe-acolo, amintindu-mi. Cum imitam săritura cu prăjina, folosindune de trunchiurile de floarea soarelui, cum a luat foc coliba aceea și am încercat să o stingem, iar Emeluț a intrat în ea, ca să împingă dinspre înăuntru înspre în afară zidurile din crengi de brad și să domolească focul, cum îl împunsese Bumba și alerga să înghită muntele pe povârnișurile abrupte, cum se luase la harță cu niște câini ciobănești, izbindu-i peste bot cu biciul, în timp ce noi stăteam cocoțați pe un căsoi, tremurând de spaimă, cum îmi povestea mândru despre ceea ce învăța la profesională, clasificând șuruburile sau identificând cele trei elemente ale acestora: cap (de mai multe feluri), trunchi (de mai multe feluri) și filet (de două feluri), cum ne rugam pe un răzor *Tatăl nostru*, să nu ne trăsnească Dumnezeu fiindcă tăiasem cu securicea câteva crengi în plină duminică, deși cerul era senin și blând, cum imita strigătele interogative ale bunicului, chiar în timpul unui dialog cu acesta (*ha!?* făcea bunicul, *ha!?* făcea Emeluț), iar noi ne pârțâiam de la atâta râs, cum înfulecam felii uriașe și albe de pită, unse cu unt făcut din lapte de bivoliță și

peste care presărasem zahăr, sau peste care ungeam, toamna, magiun, și… și… auzeam, ca prin vis, ultimele lui cuvinte: „mămucă, vreau pișu.“ Lacrimi. Spre seară cineva a adus papucii lui, abandonați sub vagonul împricinat. Mătușa și unchețul au plâns toată noaptea, mirosindu-i, mângâindu-i, sărutându-i, de parcă aveau viață în ei.

În noaptea aceea, lângă carnea bătrână și frumos mirositoare a bunicii, am visat numai îngeri. De toate soiurile. Convoaie solemne de îngeri, într-o ceață rarefiată, extrem de luminoasă. M-am trezit bun, adulmecând cu poftă aroma arhetipală a tocăniței de porc pe care bunica o pregătise. Cât despre înmormântare...

[Când intră în curtea largă, un câine negru și lățos i se izbi de picioare. Se trase înapoi cu mâna așezată pe piept, în dreptul inimii. Silueta neagră se îndepărtă arcuit, pierind după colțul de gard din dreptul crucifixului. Nu gândi nimic. Doar imaginea animalului îi crispă pentru o secundă fruntea. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte. În dreapta sa erau așezate câteva mese acoperite cu fețe albe, orbitoare. Învârtindu-se bezmetic în jurul lor, trei femei grase și bătrâne roboteau cu murmure șoptite, zdrăngănind în mâini buchete sclipitoare de tacâmuri. Erau îmbrăcate corect, cu șorțuri curate, cu capetele înfofolite în năframe de culoare închisă. Dincolo, pe partea stângă, în jurul unei mese rotunde, câțiva tineri fumau îngropați în tăcere. Aveau în față câte un păhărel de rachiu tulbure, vechi, de culoarea lunii. Se îndreptă către aceștia.

— Bună ziua!

Salutul său răsună grotesc în tăcerea grupului. Nu-i răspunse nimeni. Îi privi lung, pe fiecare în parte. Primul care îi atrase atenția purta o coamă roșiatică pe cap, părând de

la distanță o persoană docilă. Privea încruntat undeva înainte, cu ochii încărcați de naivitate. Lângă el ședea un tip brunet, cu pielea închisă, cu început de barbă. Era muncit de gânduri. Nu-i vedea privirea fiindcă era întors cu spatele. Ceilalți doi aveau o fizionomie egală... găsea că fiecare linie pictată pe fața unuia se potrivea perfect cu cea săpată pe fața celuilalt. Erau probabil frați. Asemănarea nu era totuși evidentă. I se păreau cunoscuți, însă nu putea spune de unde. Cel mai tânăr nu avea păr pe cap. Fața celuilalt oglindea severitatea lucidității, a cunoașterii unor lucruri ascunse celor din jur. De altfel era singurul care îl privea, deși nu făcuse nici un gest care să dea seama de existența lui. Zâmbi deci către el, încercând să-i smulgă atenția. Dar privirea acestuia rămânea încremenită, țintind un punct neștiut din spate. Privi și el înapoi, curios să afle ce anume se ascundea acolo. Nu zări decât fâpturile bătrâne trebăluind în continuare în jurul meselor, în ritmul aceluiași murmur habotnic. Când se întoarse, tânărul ducea păhărelul la gură. Grimasă, tulburat de gustul aspru al băuturii, apoi se lăsă pradă unei meditații. Probabil că era o confuzie. De ce să nu-l fi zărit nimeni până acum? Se retrase cu un colț al buzelor aplecat pe-o parte. Fie! Poate că sunt beți. Atunci văzu casa scundă, cu ușa de lemn întredeschisă. Câteva glasuri ieșiră violent, îngropându-l într-o neliniște spumoasă. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte. În prima încăpere nu găsi pe nimeni. Văzu doar un scaun pe care stătea o oală imensă plină cu prăjituri uscate. Se apropie și luă una. O gustă. Într-adevăr, era uscată. Pe unul dintre pereți anina un tablou macabru ce reprezenta moarte. Era acolo o groapă adâncă din care un schelet voia să scape. Și nu putea. Îi simțea efortul prelungit în acea sfâșietoare nevoie de libertate. Trăia fiecare gest al oaselor chinuite, ghearele de lemn înfipte crispat

în pământul tare, coșul trupului alungit în sforțarea de a se întinde pe lungimea celor doi metri de adâncitură, craniul abrutizat de crăpăturile cavernoase prin care se întrezărea un ghem flasc de culoare maronie... trăia încleștarea acelei ființe avide de viață. În clipa în care din cealaltă încăpere ieși un bărbat în vârstă, el stătea în poziția pe care o avea scheletul. Se îmbătase cu fixitatea acelei tragedii a neputinței. Reveni însă imediat la poziția normală.

— Bună ziua!

Bărbatul trecu pe lângă el, cu fața în pământ, cu o țigară aprinsă între buze. Avea părul alb, iar obrajii îi erau nerași de ceva vreme. Nu reuși să-i vadă ochii, însă sesiză roșeața accentuată din jurul lor. Poate că a avut o noapte chinuită!? Din încăperea din care ieșise, câteva glasuri ropotiră din nou, izbindu-i urechile. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.

Încăperea nu era luminată, iar geamurile fuseseră acoperite cu pături vechi prin crăpăturile cărora putea să vadă ce e în spatele casei. Ghici pe patul din fund două siluete feminine. Nu li se vedeau fețele, însă vocile le erau tremurate.

— O, Doamne, cum de-a fost posibil?! Din pricina unui joc să-mi moară băiatul.

— Lasă, lasă, nu mai plânge! Dă-i pace că așa i-a fost scris! Nu-l mai chema înapoi că nu vine!

— Ce-o să mă fac fără el?! Ceee?!

Nu înțelese nimic. Ce anume voia să spună femeia aceea? Care fiu? Dădu din umeri și se întoarse. Văzu atunci soba încinsă și sita de deasupra pe care stăteau îngrămădite cârduri de semințe de bostan. Luă unul și îl sparse între dinți. Miezul avea gust bun, dulceag. Zvârli coaja umectată pe mușamaua întinsă pe jos. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.

În curte lucrurile nu se schimbaseră. Doar că printre tinerii din jurul mesei rotunde îl zări acum și pe bărbatul de adineauri, ducând un pahar la gură. Mâna îi tremura vertiginos. Reuși totuși să păstreze paharelul plin și îl goli pe nerăsuflate. Probabil că îi fusese sete. Văzu atunci o altă casă, una de câteva ori mai mare decât cea din care tocmai ieșise. Era o construcție solidă, cu fundație groasă, cu geamuri mari, pătrate, cu acoperiș din solzi de tablă. Ușa la care duceau scările abrupte era însă închisă. Renunță la gândul de a intra și o luă la stânga. Găsi după colț o fântână. Se apropie de gura ei și, aplecându-se peste parapetul rotund din piatră, încercă să distingă ceva în oglinda apei. Nu văzu nimic. În valurile mici, imaginile se crăpau bucățele, lungindu-se și lățindu-se cu sclipiri repezi de lumină. Își ridică privirea și văzu la dreapta o portiță din scânduri putrede. În spatele ei, pe o întinderea destul de mare, o imagine compactă de un colorit extrem de divers îi magnetiză câteva clipe vederea. Simți aroma brutală a florilor inundându-i plămânii. Deschise portița și coborî cele câteva trepte care dădeau în grădină. Nu ajunse însă până la straturi. În stânga, lipite de peretele căsuței, găsi câteva tufe încărcate cu afine. Își trecu palma cu degetele răsfirate în formă de greblă peste una dintre crengi și duse pumnul negru la gură. Aveau un gust dulce și sec. Scuipă sâmburii la picioare. Unul i se blocase în spațiul larg dintre două măsele. Încercă să-l scoată cu limba. Efortul însă fu zadarnic. Renunță. Urcă scările și intră din nou în curte. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.

— Bună ziua!

Salutul său nu avu nici de data aceasta adresă. În jurul măsuței rotunde, grupul era îngropat în aceeași tăcere. Bărbatul lipsea. Își plimbă fără succes privirea prin curte.

Vru să ceară detalii unuia dintre tinerii aceia, dar fu nesigur. Atunci văzu că ușa casei mari era larg deschisă. Porni într-acolo și urcă treptele abrupte. În hol, pe o bancă de lemn, găsi o felie de pâine prăjită. Mirosea puternic a usturoi. O prinse între degete și o duse la gură. Mușcă din ea, salivând abundent. Era într-adevăr gustoasă. Mestecă lung, desfătându-se cu gustul rupestru al mujdeiului. Coaja dură eliberă încleștarea celor două măsele. Scuipă sâmburele de afină pe jos. În sfârșit! Puse la loc ce mai rămăsese din bucata de pâine. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.

O rază de lumină frântă dezvăluia interiorul sărac al camerei. Zări două femei îmbrăcate de sus până jos în negru. Stăteau în picioare, cu ochii fierți, cu mâinile tremurânde învelite în batiste albastre. În mijlocul camerei trona o masă pe care era așezat un coșciug din lemn de stejar. Lângă masă, bărbatul cu care se întâlnise în căsuță privea figura de ceară a cadavrului. Păși înainte și privi mortul acoperit până în dreptul bărbiei cu o perdea albă, transparentă. Era un băiat de vreo cincisprezece ani. Nu știa cine e. Părea că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Se întoarse. Zări pe scaunul de lângă ușă un colac cu coajă aurie. Se apropie și rupse o bucată lunguiață pe care o duse la gură. Mestecă în așteptare. Gustul însă nu apărea. Scuipă scârbit mototolul de pâine pe covor. Ce plăcere mai e și asta, să mănânci ceva fără gust? Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.

Nu ieși în curte. Găsi pe partea stângă o altă ușă pe care o deschise. În încăpere nu era nimeni. Intră timid, forțându-se să nu-și audă pașii. Când ajunse în centrul camerei, văzu încă o ușă, de data asta pe partea dreaptă. Era deschisă. Reuși să distingă dincolo, îmbrăcată în umbre, silueta unui bătrân întins pe un pat de nuiele. Avea o figură albă, lovită

parcă de gânduri sinistre. Se trase îndărăt. Nu voia să deranjeze. Ieși din nou în curte. Se apropie de masa tinerilor și îi privi din nou, pe fiecare în parte. Aceiași.

— Bună ziua!

Dar salutul său răsună sec.

Se întoarse și privi mesele albe. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte. Se așeză la una dintre ele și aștepta. Trecură câteva ore. Nu le numără, căci nu avea răbdarea să o facă. Apoi, dintr-o dată, o femeie se apropie de el și îi așeză în față o farfurie plină cu supă verde, fierbinte. Îi mulțumi cu un zâmbet și gustă din ea cu lingura de alături. Era bună. Când sfârși, aceeași femeie îi așeză înainte o altă farfurie. Erau acolo câțiva cârnați prăjiți și o grămadă mică de muștar. Îi înghiți și pe aceștia pe nerăsuflate. După ce sfârși, se ridică greoi. Privi în jur. Curtea era plină până la refuz. Doar în spațiul dintre mese puteai sufla cu ușurință. Văzu atunci pe tânărul acela care îl privise fără să-l vadă, venind încet către el. Când ajunse la o distanță de vreo doi pași, se opri și îl întrebă cu o voce răgușită, umedă:

— Nu rămâneți la înmormântare?

— Nu... trebuie să plec.

Ieși optimist din curte. Câinele lățos trecu în fugă pe lângă el și pieri în pădurea deasă de picioare. Căută atent urmele invizibile pe care le lăsase. Își șterse fața transpirată cu una dintre mâneci și porni înainte.]

Apoi, după câțiva ani, a murit bunica. I s-a oprit inima, chiar la câteva minute după ce se spovedise și se cuminecase. A închis ochii ținându-l de mână pe fiul ei preferat, tata. A murit ușor. Avea o inimă mare, și la propriu și la figurat. În cel din urmă caz, se înțelege de ce. În tinerețe a sărit în râul înghețat, spre a-și salva fătuca. A stat câteva luni prin spitale.

De atunci i s-a mărit inima. La propriu. Cu toate acestea, a trăit până dincolo de șaptezeci de ani. A trăit pentru mine, a trăit pentru nopțile pline de povești ciudate, a trăit ca să deschidă, încet și sigur, fără șoc, ușa imaginației mele, a trăit ca să mă elibereze de puzderia de ciudățenii ce nu-și găseau rostul prin capul meu.

Ca de obicei, sicriul a fost așezat în odaia mare și rece. Era îmbrăcată cu portul popular cu care o vedeam pe la biserică. Și năfrămuță neagră pe cap. O priveam cu aceeași senzație pe care o gustasem la moartea vărului meu. Liniștit, neconvins, totuși, de ceea ce îmi spuneau ochii.

— Știu eu că nu ești moartă, bunico. Știu eu că tu dormi. Hai, dă-mi un semn!

După ce am șoptit aceste cuvinte, ușa dulapului din față s-a deschis cu un zgomot sec, însă puternic. Cea care avea să-mi fie soție, și care se sprijinea de brațul meu, a tresărit, căutând înspăimântată figura moartei. Eu, în schimb, am zâmbit.

— Mulțumesc, bunico!

Apoi, după câțiva ani, a murit unchiul meu, Gore, bețivul și artistul familiei. A murit singur, fără Dumnezeu, și fără simțire. Băuse cu anii, avea față de alcoolic și o umflătură uriașă pe frunte. Nu mai recunoștea pe nimeni. Venea pe la noi în vizite mai mult ca să fie servit cu băutura din spatele vitrinei. A murit într-o garsonieră, în Bistrița, și a putrezit pe canapea timp de două săptămâni. Tatăl meu, ajutat de doi polițiști, a spart ușa. Mirosul de hoit umpluse casa scării. A fost înmormântat repede, căci sicriul împrăștia ineluctabil cumplita duhoare. Toți ne temeam de cutia de lemn. A fost dusă de cioclii plătiți. Nu am visat nimic; visasem deja.

[Rațiunea afirmă:

1. Universul nu s-a născut din nimic (truism);

2. Viața nu se naște decât din viață (truism);

3. Conștiința de sine este rezultatul unei manifestări a unei conștiințe de sine superioare și nemateriale pentru simplul fapt că materia nu are cum sa fie conștientă de sine (truism);

4. Orice manifestare a unei conștiințe de sine e conștientă și, prin aceasta, voluntară (truism);

5. O conștiință de sine se manifestă dintr-un anumit motiv (iar acest motiv nu se poate plia pe material întrucât conștiința de sine nu activează în mod necesar instinctul de conservare – definitoriu pentru material, fie el și organic... de exemplu animalele, plantele –) (truism);

6. Motivul este voluntar, însă nu poate justificat decât printr-un principiu, acela al atragerii (exact cum face universul);

7. Principiul atragerii, pentru o conștiință de sine voluntară, este cel al iubirii (truism, fiindcă doar cei care au conștiința de sine sunt capabili sa iubească). Lori Mihăileanu îmi spunea: „Gabriel, până și criminalul e creat din iubire. Dacă ar fi creat din ură, celulele din corpul lui s-ar respinge, iar omul s-ar împrăștia."

8. Dacă suntem creați după principiul acestui soi de atragere (iubire), voluntară – desigur – pentru că ea însăși devine principiu în funcție de cerințe, e greu de crezut că suntem o întâmplare;

9. Concluzia finală e că suntem creați de o conștiință de sine, care ne iubește și care se manifestă după cum vrea ea. PUNCT! (E suficient ca ne iubește, oricum.)

Simțirea răspunde:

1. Universul ești tu;

2. Viața, după cum o știi și o simți, ești tu;
3. Tu ești material, ești așa cum te privești în oglindă;
4. Ai voință, de-aia faci ce faci;
5. Nu, te caci pe tine când simți că mori... ce dovadă mai vrei?
6. Desigur, doar exiști, nu?
7. Iubești, crede-mă! La ce ar mai folosi chestia dintre picioarele tale?
8. Aici mai fă rost de justificări, ești prea subțire.
9. Și ce dacă?]

Iar apoi, a murit unchiul meu de la Iași, fratele mamei. Într-un accident de mașină anunțat la Radio Contact în Cluj. Chiar la ieșirea din Huedin a murit, pe când se întorcea din Italia, acolo unde, pe bani mulți, făcea drumuri săptămânal, ducând și aducând români în căutare de euroi. Cică din pricina neadaptării vitezei. Prostii! Făcuse infarct. O moarte ușoară, însă aducătoare de moarte. Pasagerul pe care îl avea în dreapta, pe scaunul mortului, încercase să iasă afară din mașină prin geamul întredeschis, fiindcă ușa se defectase. Autoturismul, intrat în derapaj, a părăsit carosabilul, a coborât în șanț și s-a prăbușit pe-o parte, zdrobindu-i țeasta abia ivită. Altă mortăciune fără cap. Bine că nu a fost unchiul. Nu m-aș fi dus la înmormântare.

Nu, n-am să uit niciodată drumul până la Iași cu cei doi morți în spate. O noapte întreagă. Douăsprezece ore. Ambele dube făcute praf. Ultimii kilometri am fost tractați. Am plecat din Cluj, luat de la șapca lui Ceaușescu. Prima mașină, cea în care mă urcasem, o dubă Ford cu nouă locuri, era goală. Tracta camioneta ucigașă, unsă cu sânge. În spatele nostru, la circa zece kilometri, venea o altă dubă Ford,

plină, de data asta. Cei doi morți plus încă vreo trei pasageri, printre care și vărul meu, Lucian, fiul mortului.

La Reghin am avut pană la una dintre roțile remorcii. Am fost ajunși astfel de camioneta din spate. Lucian a coborât și s-a mutat în mașină cu mine. Tot aici s-au alăturat convoiului mama (sora mortului) și fratele meu. Am așteptat o oră vulcanizarea roții de la remorcă. Apoi am pornit, ușor, adulmecând drumul, așa cum făcuse primul meu unchi. Am urcat muntele prin pasul Creanga, cel care duce la Borsec. Din când în când depășeam TIR-uri neputincioase, parcate pe marginea drumului sau chiar abandonate în șanțuri. Spre vârf, ne-am oprit. Un convoi interminabil de mașini mari bloca trecerea din cauza zăpezii. Lanțurile așezate pe roți se făceau praf. Evident, TIR-iștii erau satisfăcuți că neputința lor genera neputință. Alergau de colo-colo, prefăcându-se supărați, înjurau, dădeau din umeri, își ștergeau fețele transpirate, însă satisfacția de a nu fi singuri în situația aceea nu și-o puteau ascunde. Unul dintre pasagerii noștri, un tip în vârstă cu temperament de ardelean, s-a dus între ei și le-a spus ce anume transportam. Nu cred că a durat mai mult de treizeci de minute ca mașinile de mare tonaj să prindă miraculos viață și să se retragă pe marginea drumului.

După ce am trecut de coada lacului Bicaz, a urmat o altă pantă abruptă. De data asta chiar și mașinile noastre s-au dovedit neputincioase. Lanțurile s-au sfărâmat, am ieșit și am împins. O parte a rămas să urce la pas. Eram și eu printre aceștia. Am urcat muntele în beznă, vorbind șoptit, printre zgomote ciudate, brutale, de cerbi înfometați. La coborâre am dat de o fâșie de drum acoperită cu gheață. Când am coborât să ajut camioneta, picioarele mi-au alunecat și m-am prăbușit. Era sticlă pe jos. Totul strălucea. Ca în basmele lui Andersen.

În apropiere de Iași camioneta noastră a cedat. Sistemul ambreiajului se făcuse praf. A venit cineva cu un ARO vechi, de Câmpulung, și ne-a tractat. Drumul era înzăpezit. În zare vedeam TIR-uri răsturnate pe marginea șoselei și mașinile pompierilor venite în ajutor. Parcă totul o luase razna.

— Nu vrea să se ducă Costică la groapă, a zis mama într-un târziu.

Dar… s-a dus.

Popă nu m-am făcut, deși Dumnezeu începuse să vorbească cu mine. După ce mi-am luat Bac-ul am dat admitere la Cluj, la Facultatea de Teologie greco-catolică, secția engleză. Am intrat al treilea. Șase luni am fost cazat în vestitul cămin XVI din Hașdeu, acolo unde azi studenții se aruncă de la etaj. Mai venea câte unul, din camera vecină, și-mi cerea să-l las să intre, să-și ia avânt, să poată sări *luuuuung* prin geamul deschis al camerei lui. Toată noaptea reverberau pe holuri râsetele lugubre ale beților insomniaci. Eram în cameră șapte inși dintre care doar eu citeam non-stop. Ceilalți beau țuică și jucau cărți. Unul se lăuda că e dependent de televizor, de Pro Tv, altul cânta la vioară. Într-o seară am decis că e cazul să cunosc beția. M-am așezat printre ei și am început să dau peste cap pahare de țuică moale și urzicată, galbenă ca pișatul. După o oră m-am făcut pământiu. Violonistul a vrut să cheme salvarea, însă eu am fugit. M-am îmbrăcat repede și am luat-o la goană, să pun în mișcare sângele, să rămân treaz. Beția nu îmi pria. Am alergat până pe cetățuie și m-am oprit pe marginea prăpăstiei, așezându-mi frumos capul pe balustrada lată de beton. Acolo am plâns o jumătate de oră și m-am rugat lui Dumnezeu să nu îmi ia încă viața. Am ajuns târziu în cameră, nițel beat, însă cu capul pe umeri și cu un braț al lucidității sprijinindu-mi gândurile.

Dimineața m-am trezit mahmur și mi-am sunat părinții de la telefonul fix de la parterul căminului. Le-am spus că mă întorc acasă dacă nu îmi dau șansa (reală) de a mă pune cu burta pe carte.

Într-un târziu mi-au cumpărat o garsonieră confort trei în Mănăștur. Șase milioane. Două salarii (nu ca azi). Opt metri pătrați numai ai mei, cu baie cu duș, dar fără bucătărie. Mi-au cumpărat un dulap, o canapea din imitație de piele, un birou și un scaun rotativ roșu, pe care îl mai am și azi. Mi-au mai cumpărat un mini-frigider și un reșou pe care îmi fierbeam ouă și îmi găteam ciorbă de fasole sau tăiței în lapte. M-am abonat la Biblioteca Județeană și am început să citesc rafturi întregi. Devoram patru volume la două zile, încât bietele bibliotecare stăteau cu ochii căscați atunci când restituiam cărțile pentru a împrumuta altele. În paralel începusem să țin jurnal. Scriam pagini întregi de gânduri și fapte statice. Majoritatea furate de prin blocul cu pricina.

[Perdelele soioase acopereau primii muguri de lumină. Un bec palid surprindea făptura scundă a fumătorului într-o poziție exactă, rigidă. Stătea aplecat peste picioare, cu șezutul adâncit în canapea. Purta haine închise la culoare, groase. Nu părea obosit. Fuma mult, bombănind doar pentru sine:

— Da... la treizeci de ani fumatul nu-ți mai face așa mult rău... hm... ești, nu-i așa?, mai aproape de moarte și parcă nu-ți mai pasă. Nu-ș' de ce, dar așa simți... ce e mai important a trecut... de-acu' ești pregătit pentru orice... mai ales că nu mai ai pe nimeni... totul trece neatins... îmbătrânești... ai o pensie amărâtă din care abia trăiești... hm... fir-ar al

dracului!... mă și văd plimbându-mă pe covorul ăla de frunze uscate din parc... e de necrezut...

Avea jos, lângă piciorul stâng, o oală pe fundul căreia sclipea vesel un centimetru de apă. Scruma și își arunca chiștoacele acolo. Devenise o oală mizerabilă pe care o durea undeva de tot ceea ce plămădise omul. Istovit de-atâta fum, bărbatul invidia oala. Pe ea nu o obosea nimic. Nu-și reproșa și nu reproșa nimănui nimic. Ea exista și-atât. Primea în carapacea ei orice, până și o grămadă mare de excremente urât mirositoare. Nu știa ce e aceea revoltă. Nu avea nici o motivație, interioară sau exterioară, și, prin urmare, nu era datoare nimănui cu nimic. Încăpățânată în neființa ei, ar fi îmbrățișat rahatul supusă, incapabilă de a înțelege ceva din asta. Pe de altă parte, ar fi putut rămâne goală, așa cum ieșise din fabrică. I-ar fi fost totuna.

— La dracu!... ce gânduri tâmpite...

Fumătorul se ridică pe neașteptate și lovi cu piciorul stâng oala. Obiectul se rostogoli vesel, izbindu-se asurzitor de caloriferul rece ca gheața. Firișorul de apă îi făcea acum cu ochiul. Oala, în poziția aceea, pentru un om ridicolă, pentru ea nespus de firească, îi zâmbea cu nesimțire. Stătea aplecată pe-o parte, cu unul dintre mânere încleștat între doi elemenți ai caloriferului. Își vărsa încet, calm, conținutul. Fumătorul își ieși din minți.

— Fir-ai tu de oală să fii!

Se ridică din nou și se apropie de ea aproape orb de furie. Când se aplecă pentru a o prinde de toartă, își izbi fruntea de unul dintre colțurile caloriferului.

— Băga-mi-aș...!

Durerea îi amplifică furia. Prinse oala de toartă și o izbi nebun de colțul împricinat. O izbi de mai multe ori, până când fundul oalei cedă... se sparse. Rugina și scrumul

inundară fața bărbatului. Vlăguit, acesta se opri o secundă. Privi obiectul din mână, neștiind ce se întâmplă. Oala zâmbea... ca la început. Își bătea joc de el, de furia lui, de prostia lui. Ea exista și fără fund. Faptul că fusese fabricată ca vas colector nu însemna că trebuie (și) să conțină ceva. Îi era deci totuna, cu fund sau fără fund. Individul, în pragul nebuniei, deschise fereastra și îi făcu vânt afară, în frigul dimineții. Apoi o privi cu o curiozitate naivă. Oala căzuse la rădăcina unui copăcel. Și ce dacă o aruncase? Putea individul să facă cu ea ce-i dorea inima. Puțin îi păsa. Acolo, în frigul scrutător al dimineții, o durea în paișpe de tot. Așa că, fără a-și schimba poziția, îi zâmbi galeș fumătorului. Acesta, surprins de licărul de lumină ce emana din zâmbetul oalei, lovi cu dosul pumnului pervazul de lemn al ferestrei. Era neputincios. Oala se afla acum acolo, jos, departe de el. Nu o mai ținea în mână. Altfel ar fi izbit-o de toți pereții până n-ar mai fi rămas nimic din ea. Privi în sus obosit, cerând parcă ajutor providenței. Reveni la oală, trase o înjurătură, scuipă scârbit și reintră în cameră. Se așeză în gaura canapelei și își aprinse o noua țigară.

— Nu-i posibil!... Îmi pierd mințile.. dracu' s-o ia de oală... că doar nu-i vie!

Când dădu să scrumeze țigara, realiză că nu mai avea unde. Aruncase oala. Așa că, fără a se gândi la ce face, lăsă punctul de carbon să cadă jos, pe covor. Dar și acesta era ca oala. Nu se dădu înapoi, dimpotrivă, îl invita să o facă.

— Drăcia dracului! Doar n-o sa mă iau acum și de covor!?

Scruma, fumând agitat, arborând o indiferență caraghioasă. Nu avea nimic cu covorul. E adevărat că și ăsta părea tot atât de nesimțit ca prăpădita aceea de oală. Și lui puțin îi păsa dacă stă întins pe podeaua unei camere sau e tăiat în bucăți și aruncat la gunoi. Putea să scrumeze liniștit pe

el... ba chiar să-și stingă țigara, făcându-i cu jarul o găurică, din aceea cu margini negre de scrum. N-ar fi zis nimic... mai mult, probabil că i-ar fi zâmbit cu nonșalanță. Fumătorul nu rezistă ispitei. Se aplecă și îndesă marginea fumegândă a țigării în covor, lăsând-o să pătrundă încet până ce avea să dea de podeaua neparchetată. Covorul nu țipă de durere, așa cum se aștepta fumătorul, deși jarul rodea cu zgomote imperceptibile din el. Găurica se lățea oacheșă, veridică. Era groaznic de reală... cel puțin așa i se păru fumătorului, care stinse agitat țigara, lovind-o cu furie de covor. Era prea mult. Se ridică și-l învârti prăpăstios, făcându-l sul. Deschise apoi fereastra, pentru a doua oară, și îi dădu drumul. Covorul căzu lângă același copăcel, făcând un zgomot infernal. O babă ce-și avea drumul pe-acolo se sperie groaznic. Își duse mâna la inimă și-l privi tâmp pe fumător.

— Ce faci măi, omule?! Te muți?

— Îhî!

— Păi nu așa se mută omul!

— Îhî!

Fumătorul se trase îndărăt, în pântecul camerei. Privi năuc în jur. Lucrurile toate prinseră a râde. O oală imensă, cea mai mare pe care o avea fumătorul, râdea în hohote.

— Ce-or fi vrând de la mine? se întrebă individul, nevenind să-și creadă ochilor și urechilor. Țipă și el înspăimântat...

— Dracu să vă ia!

...și se repezi la oala aceea mare, care hohotise prima. După ce aceasta fâlfâi din aripile-i inexistente, luând drumul suratei ei mai mici, fumătorul tăbărî asupra cetei de tigăi cuprinsă de ilaritate și le aruncă pe toate, una câte una, afară. Sfârșind cu obiectele aflate în dotarea bucătăriei sale modeste, bărbatul se repezi la canapea. Cu asta era mai greu. Dar și ea se hlizea. O trase până lângă geam. Icni, forțându-se

să-i ridice una dintre margini și să o așeze pe pervazul ferestrei. După ce reuși, împinse canapeaua cu tot ce avea pe ea afară. Fu punctul culminant al spectacolului. Canapeaua se prăbuși pe pământul tare și se rupse în două. Câteva ferestre tremurară brutal din cauza zgomotului. Aproape instantaneu strada se umplu de gură-cască. Baba, care nu-și continuase drumul, cu buzele umflate de curiozitate, își ținea una dintre mâini pe piept, în dreptul inimii, în timp ce pe cealaltă o așezase deasupra gurii căscate și goale. Fumătorul continuă imperturbabil ceea ce începuse. Urmă biroul, care se prăvăli peste canapea, ricoșând furios, gata-gata să spargă o fereastră de la parter. Frigiderul se rostogoli și el buimac, strecurându-se printre lucrurile de la rădăcina copăcelului, rămas încă neatins. Veni rândul dulapului. Încărcat până la refuz cu hainele fumătorului, acesta se prăbuși în plinătatea lui bățoasă înghițind copăcelul. Când în camera incredibil de goală nu mai rămăsese nimic, fumătorul trecu în baie. Dulăpiorul, săpuniera, periuța de dinți... totul, chiar și colacul closetului, chiar și closetul însuși, zburară fluturând pe geam. Individul nu uită nimic. Ridică ușa din balamale și îi făcu și ei vânt afară. Ușa de la intrare avu aceeași soartă.

Oamenii, adunați buluc din tot cartierul, priveau fascinați rezultatul acestei nebunii. Între timp, administratorul, trezit pe neașteptate de ultimele zgomote ale spectacolului, cu o mutră jignită și rece, cobora scările pentru a rezolva cât mai repede problema.

— Am ajuns de râsul cartierului cu toți nebunii ăștia... strigă el unui vecin ce locuia pe palierul fumătorului.

— Mda, ripostă acesta, privind în continuare locul în care fusese ușa nebunului.

Administratorul își continuă drumul cu gesturi puțin nehotărâte. În dreptul locuinței fumătorului se opri uimit,

neștiind ce să facă. Situația era mai mult decât tragică. Ușa lipsea cu desăvârșire. Bărbatul acesta, cu cea mai înaltă autoritate din bloc, era acum demolat. Pus în fața unui fapt cu totul inedit, avu impulsul firesc de a da înapoi. Dar lucrurile nu puteau fi lăsate așa... era inadmisibil! Luându-și inima-n dinți, pătrunse în locuința fumătorului. Alunecă încet prin întunericul holului și privi interiorul gol al camerei. Acolo, cu unghiile înfipte în perete, zăcea funestul protagonist al spectacolului.

— Ce naiba, gândi administratorul, ăsta a vrut să văruiască și n-a știut cum să dea jos tencuiala?

Fumătorul, în genunchi, cu mâinile uitate pe fața albă a unui perete, murmura numai pentru sine:

— Pereții, pereții... nu vedeți!?... dracu să-i ia!... pereții... ce guri au!... vor să mă înghită... pereții... pereții... îhî... la dracu!...]

Imobilul ajunsese de tot râsul cartierului. Majoritatea locatarilor se bălăcea într-o sărăcie lucie. Din cauza restanțelor, administrația locală sistase apa menajeră. Apa caldă, care avea, de fapt, vreo sută de grade, nu putea fi folosită la mai nimic. Astfel, ca să faci un duș, trebuia mai întâi să te săpunești pe tot corpul și, după ce dădeai drumul la apă, trebuia să te clătești în mai puțin de două minute, altfel riscai să te alegi cu arsuri. Întins în pat, cu o mulțime de batoane de ciocolată pe burtă, cu kilograme de semințe de floarea soarelui în farfurii de plastic așezate peste tot (ca să nu îmi creez oportunitatea de a mă rupe de lectură), devoram cărți de tot soiul, de la istoria religiilor până la basmele românilor. Îmi propusesem să citesc un titlu pe zi, însă nu o dată am ajuns la patru titluri pe zi. Citeam de la 11 dimineața până la 6 dimineața (aproximativ nouăsprezece

ore), fără oprire. Am citit integrala Balzac, integrala Zola, integrala Hesse, integrala Dostoievski, integrala Thomas Mann, Goma, Eliade (iar), Rebreanu, Tolstoi, Gogol etc. Așa numeam totalitatea cărților pe care le găseam în bibliotecă și care erau semnate de același autor. Înghițeam avid volum după volum, aruncându-mă cu totul în lumea aceea livrescă, râzând ca un dement, plângând ca o muiere părăsită, dând cu tomul de pereți, atunci când ceva nu-mi convenea, sau zâmbind placid și senin, atunci când acțiunea îmi lingea așteptările.

[Prin paravanul de lemn răzbăteau câteva sunete. Clinchetul rupt al unui buchet de chei, o rugăminte adresată unui celălalt abscons, rugina unui salut. Nimic nu era coerent.

Se simțea ostracizat în spațiul îngust al locuinței. De când se mutase aici, pofta pentru tot îi pierise. Uneori, asculta crispat cearta guturală iscată într-un grup de țigani ceși fumau țigările puturoase pe palier. Alteori, o turmă de zgomote behăitoare năvălea peste dânsul din locuința de vizavi. O femeie bombată, uriașă, arunca din ea, sub impactul isteriei greu suportabile, un UUU! locomotivoid.

Ce rahat de viață! exclama atunci, izbind de perete cartea abia începută. De obicei, instinctul îi sugera să deschidă ușa și să zbiere cât îl țineau corzile vocale un Tăceți dracului!. Se abținea. N-avea rost să-și arunce amarul asupra unor persoane care, ele însele, trăiau în neputință. Dar ce neputință!!! Era ca un maldăr de gunoi pe care îl înghițeau avid, cedând foamei dintr-înșii. Se hrăneau cu mizerie și generau mizerie. Nu o dată și-a părăsit locuința, alunecând neștiut pe lângă peretele de pe hol și lăsându-și silueta dizolvată în noapte. Aerul nud, sterilizat parcă, îl revigora, îi readucea viața în

obraji. Revenea poticnit, ucis de dorința amplă care ardea în el... ardea desigur în gol, nefiind satisfăcută de ceea ce urma. După metalica înghițire a zarului, urma firesc rumoarea înfundată a vieților de dincolo de pereți.

Cine mama dracului m-a pus să accept locuința asta!?

Eu! își răspundea sec, aruncându-și mâna în aer, ca pentru a sugera un act asumat.

Mda! De când se mutase, viața curgea alternând nonșalant între acceptare și inacceptare. Curând realiză că astea se răsfrângeau asupra propriei persoane, așa cum nu o mai făcuseră altă dată. Și găsi că una îi dădea o notă resemnată, pe când cealaltă îl creta cu izbucniri vulgare de revoltă. Alunecând mai adânc în contextul chestiunii, observă că atitudinea cea mai sublimă se poate foarte ușor intersecta cu cea mizeră, un fel de talmeș-balmeș între sacralitatea unei rugăciuni și vulgaritatea furioasă a unei înjurături. În prelungire, în persoana sa se dezvoltară două eu-ri, nu contrare, ci s-ar zice că recesive. Unul în fața celuilalt... unul cu o poftă neînțeleasă pentru spectral și spectaculos, celălalt într-un proces subliminal de auto-înghițire. Scindarea asta era cât se poate de interesantă. O urmărea absorbit... de parcă nu s-ar fi petrecut într-însul, ci într-o altă persoană.

Am ajuns să-mi analizez propria schizofrenie, își zise într-o zi, cu urechea lipită de ușă. Paravanul de lemn părea o pătură vie, un fel de pericard care zvâcnea la fiecare zgomot ce venea de dincolo. Scandalul care izbucnise pe palier avea loc de fapt și într-însul: o încleștarea ciudată între ceea ce voia să fie și ceea ce era. Simțea fiecare lovitură primită de victimă, și lăsa loc, în durerea aceea, violenței resimțite de călău. Conflictul îl anula ca persoană, transformându-l într-un hibrid sentimentaloid. Înjurăturile îi izbeau urechile și îi îndulceau starea de așteptare. Ascultă până la capăt șoaptele

conflictului, după care se retrase în pântecul camerei și își aprinse o țigară.

E ciudat, își spuse la un moment dat, dacă aș scăpa de ușă, cred că m-aș vindeca. Gândul i se păru nelalocul lui. Ce s-ar face fără ușă?

Într-o dimineață oarecare se trezi asaltat de zgomote de gâlceavă. Se vorbea de o inundație, de pereții scorojiți care abia mai stăteau în picioare... nu le dădu atenție, deși ceva îi cerea să dezvelească rumoarea. Lăsă gândul să se stingă de la sine. În schimb, își educă instinctul.

N-am să mai ascult nimic, de-acum încolo!

O săptămână întreagă purtă în urechi două tuburi de plastic. Aparent, ele îl țineau departe de zgomote. Dar numai aparent. Fiindcă vibrau stânjenitor. Astfel, dacă înainte putea percepe limpezimea sunetului, acum îl sesiza ca pe o cloceală diformă. Degeaba se chinuia să-și îndrepte atenția spre rândurile din carte... hârșâitul dinafară era ca o bubă ce supura lichidul purulent al contra-existenței. Remarcă un lucru ciudat: acum, când încerca să fugă de ceilalți, era și mai avid de ei. Aruncă deci tuburile de plastic și rămase cu urechile dezgolite.

Poate dacă am să aud totul, am să refuz a mai auzi ceva.

Se lăsă deci pradă acestei stări de fapt, consolându-se cu interpretările ce s-ar fi putut da sunetelor. Într-o noapte, spre exemplu, auzi ofurile unei posesii sexuale. Își imagină cu ușurință trupurile scăldate de umorile fierbinți ale plăcerii, încleștarea goliciunii, formele moi ale femeii, și cele tari, ale bărbatului. La un moment dat se lăsă dus de balansul acela imaginat, aruncându-se înainte și-napoi, posedându-și parcă fantezia. Fuma încet, cu ochii închiși, urmărind copulația pe spatele pleoapelor. Sfârșitul aduse după sine un germen de vinovăție... parcă ar fi violat scena aceea. Cu

capul învelit în palme, se întinse în pat, ca pentru a rumega depresia post-coitum. Erijase! Nu înțelegea nici cum, nici de ce. Trăia și gândea vulgarul.

În fața oglinzii nu mai găsea nimic. Știa că e el și altcineva... o simțise clar. După o lege neștiută, paravanul de lemn, cel care îl despărțea de ceilalți, părea să adune într-însul tot ce erau acești ceilalți. Semăna cu un burete. Simți că în ființa lui nimic nu mai stătea în picioare. Asta pentru că nu mai era el. Zgomotul lumii vibra prea puternic, prea viu... se pierdea în zbaterea lui, ca-ntr-un fum de țigară. Hm. Și ușa, în loc să oprească dizolvarea asta, o accentua. A fi un altul nu e neapărat o pierdere... dar nu e nici un câștig.

La urma urmelor, suntem tot timpul alții, își spuse. E ca o beție.

Era clar! Ușa nu mai avea nici un rol. Clinchetul cheilor era acolo, lângă el... la fel și rugămintea... la fel și salutul. Cu gesturi alambicate dădu la o parte paravanul de lemn și privi holul adumbrit. Se zări pe sine, proptit pe perete, fumând calm, citind nesătul dintr-o carte groasă.

Nu pot fi și acolo și aici, își spuse aproape fără să-nțeleagă ce spune. Totuși, silueta aceea obscură părea să aibă viață într-însa, să se miște, să fie. Era o hologramă?... rodul unui delir? Cert e că exista, indiferent cum. Nimic nu mai era important dincolo de faptul ei de a fi. O privi câteva secunde după care se retrase în cameră. Se aruncă pe pat și așteptă.

Dacă cineva va trece prin blocul cu pricina, să nu se mire de faptul că ușa unui apartament este tot timpul deschisă. Va putea să vadă acolo o persoană destul de îmbătrânită care, la întrebarea "de ce țineți ușa deschisă?", va răspunde în felul următor: "aștept să re-intru în cameră".]

După un an de teologie, am decis că e cazul să pun

punct. La cursuri nu prea dădeam, iar când răspundeam cu prezent, căscam plictisit din pricina înserierilor dogmatice. Răspunsuri peste răspunsuri. Nimic interesant. Un fel de *Da! și Amin!* care nu te provocau să gândești, ci doar să te răsfeți în propria (și parcă jalnica) mântuire. Am început să învăț pe-ascuns pentru admiterea la Facultatea de Istorie și Filosofie. Tatăl meu nu era de acord cu această schimbare.

— De la mine nu mai vezi bani pentru Cluj, mi-a spus el într-o zi, după ce îi schițasem plin de optimism planul meu.

În toamnă am făcut pasul mult așteptat. Cu succes, chiar dacă erau opt candidați pe un loc. Nu s-a schimbat nimic în familie. Banii continuau să vină. Cel puțin aveam acum la ce să mă gândesc. În plus, la cursurile de filosofie nu se puneau absențe. Fapt care m-a făcut să îmi intensific lecturile și scrisul. Deja umplusem câteva caiete. Deja trecusem de mia de titluri devorate. Eram, însă, conștient că nici asta nu va ține prea mult. Până la urmă aveam să închid și paranteza asta a vieții. Sexualitatea își cerea drepturile. Iar eu rămăsesem virgin. Întocmai ca un handicapat.

[Oprindu-se, omul răsuflă cu putere. Nu mai avea mult. Drumul se întindea neted în față. Deși plimbările nocturne îi făceau bine, de cele mai multe ori îl oboseau peste măsură. Până acolo, până unde copacii se zbăteau în rumoarea vântului, până unde drumul cotea la dreapta, sub lumina felinarului strâmb, până unde avea sa ajungă, părea cumplit de mult. Fața omului zâmbi cuprinzător. Obosit, înfipt în marginea trotuarului, stătea aplecat cu genunchii adunați laolaltă, cu palmele proptite pe aceștia, ca o statuie uitată lângă soclu. În ochi miji o secundă de patimă. Să-și tragă puțin sufletul pe unul dintre scaunele crâșmei... poate-ar

bea o gură de rachiu... de ce nu? Imediat însă renunță la acest gând. Oboseala era prea mare și, de altfel, trecuse de miezul nopții. Plimbarea îi luase nu mai puțin de trei ore, timp în care foamea îi mușcase stomacul ca o viperă ucigașă, însângerându-l. Se simțea slăbit și fiecare mișcare îi cerea un efort care aproape îi depășea puterile. Porni înainte, aplecat peste măsură, izbindu-și neputincios genunchii unul de altul. Fiecare pas îi împurpura obrajii uscățivi. Ochii, nefiresc de îndepărtați, sugeau avid palma de pământ ce-i ajungea lângă tălpi. Și nasul lung, coroiat, cu vârful până deasupra buzelor veștede, adulmeca aerul familiar trimis de grămada de gunoaie omniprezentă. De câteva ori vârfurile papucilor se agățară în marginile gropilor din asfalt; se împleticea ca un bețiv orbit de băutură. Gândurile îi sunau adânc în cap. Nu le lua în seamă. De cele mai multe ori monologa, dar nu pentru sine, ci pentru cei care îl părăsiseră, izolându-l aici, la marginea lumii.

— Eh, încă puțin... și...

Simți o împunsătură la nivelul vezicii urinare. Un lichid aspru care îi înfierbântă partea de sus a unui picior îl făcu să se oprească. Privi către locul acela. Înghiți cu furie. Porni din nou. De data aceasta gesturile îi erau mai hotărâte, iar pașii se măriseră. Pe fruntea ușor iluminată câteva broboane de sudoare îșI făcură vesele apariția. Buzele se strângeau cu putere, sugerând o încercare de reținere. Clipea des. Nările se lărgiseră, iar ritmul respirațiilor se înteți. Era acum aproape. Gura neagră a scării îl chema larg, cu zâmbet de cenușă. Se precipită către ea. Fu doar o mișcare spontană care se împotmoli într-o prezență nevăzută. Zgomotul fu atât de puternic încât până și el se sperie. Sonorul diform se pierdu gradual în amalgamul obscur de gânduri. Se auzi pe sine rostind molcom: „ce-am făcut?“, apoi simți lichidul

fierbinte inundându-i picioarele.

Adormi.]

Întrucât viața mea se derula meticulos și discret exclusiv în gura sărăcăcioasă / cariată a garsonierei, căci respingeam instinctiv ideea ieșirii la discotecă sau aiurea, singura șansă de a întâlni o fată era una cel puțin suspectă: rubrica matrimoniale. Dar mi-am luat inima în dinți și am scris un anunț. Mi-am dat titlul de Jidov rătăcitor (după cunoscutul personaj din romanul lui Dumas) și am scris ceva despre singurătate, despre nefericire, ceva ce aducea a Eminescu budist purtând salopetă și certându-se pe teme teologice în pragul ușii Raiului. Am primit o singură scrisoare. Una disperată. Avea șaptesprezece ani și era în căutare de prieteni. Într-o seară am sunat-o. Mi-a răspuns tatăl ei, convulsiv, însă politicos. Am așteptat. Ne-am salutat cu suspiciuni, timid, am vorbit ușor, evaziv, despre aproape nimic, iar apoi ne-am dat întâlnire undeva în centrul orașului. Am dus-o în Music Pub. Aveam o haină mare, albastră, ca o salopetă îmblănită și miroseam profund a tutun. Iar ea avea o haină neagră, lucioasă, îmblănită, de care am râs, căci o vedeam purtată pe drum de toți troglodiții. Și blugi albaștri, largi. Mi-a fost milă de ea. Și, cel mai probabil, și ei i-a fost milă de mine. Când ne-am așezat la masă, am privit-o mai atent. Avea ochi uriași, albaștri, și un păr creț, foarte creț. Am întrebat-o despre asta.

— E natural, mi-a răspuns.

Creț și aproape blond. Și pielea îi era albă. Eu eram neras. Puteam și a bere, căci asta comandasem. Ea, un suc. Doar atât. Apoi am stat de vorbă. Nu îmi amintesc prea clar despre ce. Cred, însă, că am vorbit despre mine. Despre ea, prea puțin. Târziu, după ce am condus-o până în apropierea

casei, i-am împrumutat unul dintre caietele mele jurnal, cel dedicat garsonierei. Dar și animalului meu preferat: un vierme ce stătea lipit de peretele toaletei și se hrănea cu scursorile venite de la vecinii de sus. Și ne-am despărțit. Cumva am știut că găsisem ceea ce căutam, chiar dacă strâmbasem din nas din pricina înfățișării ei vestimentare.

Zilele până la noua întâlnire au trecut repede, căci le scurtam înotând în lumile livrești ale celorlalți. Citeam, apoi visam nițel, ascultându-mi gândurile. Și din nou, și din nou. Ochii îmi luceau, mai cumpăram o bere, să mă bucur de visele mele. În timpul celei de-a doua întâlniri i-am spus că vreau să avem o relație. Ea a confirmat: acesta era și gândul ei. Ne-am băut sucurile liniștiți și îndepărtați. Într-o zi am cumpărat haioșe, vin roșu, am aerisit garsoniera cu un prosop nespălat, îmbibat cu apă, am măturat, am aranjat frumos cărțile, am tras canapeaua de la locul ei și am cules chiștoacele și bulgării de praf ce se formaseră în spatele ei, am spălat geamurile, baia și am aruncat viermele de pe perete. După ce l-am omorât. L-am aruncat în veceu și am tras apa. A fost o despărțire bruscă, dar necesară. Am făcut duș și am folosit pentru întâia oară parfumul primit de la mama. Îmi amintesc cu neplăcere că tot de la mama primisem și un lănțișor de aur pe care îl amanetasem, cumpărându-mi o droaie de cărți. Am așteptat-o în dreptul restaurantului McDonald's. Purta aceeași haină și aceiași blugi, așa că am strâmbat nițel din nas. Trebuia să facă ceva în privința asta, mi-am spus. Aveam să aflu (și să văd) mai târziu că, de fapt, gusturile ei vestimentare erau impecabile, greșită fiind perspectiva mea. Am condus-o până la ușă, am deschis și am intrat. Interiorul încă putea a tutun, deși curățenia era evidentă. I-au atras atenția pereții, încărcați cu felurite imagini decupate din reviste ca National Geographic, România literară sau Revista

22. S-a așezat pe canapea și a zâmbit. În sfârșit s-a eliberat de geaca aceea deocheată și a dat la iveală un bust subțire, cu sâni de mărime medie, rotunzi și (probabil) calzi. Avea părul prins la spate, gâtul delicat, iar ochii îmi păreau mai uriași ca oricând. Eu nu îmi găseam locul (cu atât mai mult cu cât acesta nici nu prea exista). Mă tot gândeam că trebuie să o sărut și ezitarea îmi era întipărită, cred, în privire și în gesturi. Mă uitam când la fruntea ei, când la buzele ei mici, finuțe. În cele din urmă m-am așezat și eu pe canapea și am turnat vin în două căni uriașe din care beam de obicei apă sau în care scuipam cojile de semințe. Seara s-a scurs pe nesimțite în discuții inteligente, despre literatură și despre diferite planuri de viitor. Ea se pregătea pentru arhitectură, eu doream să devin profesor, să scriu cărți. Nu își disimula bucuria de a mă fi întâlnit. Eh, probabil că aștepta să o sărut, să o iau de mână. Eu mă foiam, înghițeam în sec, mă scărpinam în cap și azvârleam practic vin în stomac, golind pahar după pahar pentru a prinde curaj și a face gestul pe care mi-l propusesem. Nu am reușit, chiar dacă am stat unul lângă celălalt. Am dat vina pe canapea, era prea moale, eram cufundați prea tare în ea, nu puteam să mă mișc, să mă întorc într-o parte ca să o sărut, rămâne pe altădată. A rămas pe altădată. Am condus-o până în dreptul porții ei, departe, în celălalt capăt al orașului. Dar nici acolo nu am reușit să o iau în brațe și să o sărut. Eram un fraier, era clar. Numai la asta m-am gândit revenind către casă. Dar mi-am jurat că la următoarea întâlnire voi face gestul acela de tandrețe, gest pe care cel mai probabil ea îl aștepta. Și eu îl așteptam. Și timpul trecea greu. Toate celulele mele așteptau sărutul și îmbrățișarea. Și timpul ieșea din matca subiectivă, apriorică, devenind substanțial, gâfâit, neliniștit hegelian, netrebnic, dușman de moarte.

[N-avea cum să conteste valoarea ceasului. Deși el exista doar în virtutea a altceva. Țipătul fiecărei mișcări a secundarului îi zdrăngănea timpanele, îi bătucea mintea, ca un ciocan ce lovește un obiect dur la răstimpuri scurte și egale. Spațiul se lungea cu fiecare bătaie, părând un metal înroșit supus torturilor fierarului. Somnul nu venea. Noaptea spălase demult ferestrele. Se puteau zări doar punctele astrale ce sclipeau ritmic, urmând parcă tropăirea tic-tacului de pe perete.

Trăise de mai bine de-un an în afara timpului. Nu purtase cu sine un măsurător al acestuia, și nu avea în locuință nimic care să-i spună ceva despre calapodul orelor. Sigur că pe-atunci își putea permite un astfel de lux. Să nu-ți pese de trecerea timpului! Păi dacă nu o înțelegea!... și nu avea nimic de făcut pentru a o înțelege! E ciudat cum timpul, deși imperceptibil, lucrează totuși, calcinând existența. Fuga celor din jur după ceva poate fi înțeleasă ca un obicei paranoic de a urmări secundarul în mișcarea sa lentă, greoaie. Ar fi vrut nu o dată să îl ia pe unul la întrebări... să afle de ce se grăbea în halul ăla. Știa însă răspunsul. N-am timp. Bine, dar timpul nu se poate atribui nimănui... timpul nu este al cuiva. Sau e?! Imposibil. A avea timp nu înseamnă neapărat a fi... sau a fi mai mult. Persoana nu e mai amplă atunci când vacuumul temporal îi oferă mai mult răgaz. Dar nici invers... atunci când nu-l are deloc. În perioada aceea, când mișcarea sub impactul trecerii îi era străină, singura structură ciclică pe care o cunoștea nu era alta decât cea a zilei și a nopții. Se desfăta cu simplitatea acestei mișcări circulare: lumină-întuneric-lumină-întuneric. Nesfârșitul nu putea fi decât ciclic, fără frânturi de clipă. Stătea pe o bancă în parc și adulmeca nebunia din jur, gesturile congestionate cu care ceilalți își priveau ceasornicele. Zâmbea atunci cu

nonșalanță și superioritate. Găsea în ceilalți o lipsă originară, un fel de pierdere a ceva esențial. Îi comparase de mai multe ori cu trunchiurile copacilor... și observa enorma diferență. De altfel, de atunci rămăsese cu ideea că viața vegetală este longevivă tocmai fiindcă nu consumă energia pe degeaba, nu se aruncă în mărunțișuri, ci stă drept, neclintit și trăiește infinitezimal. Simplu și la obiect. În timp ce omul se varsă în tot felul de chițibușării, în detaliile secundei.

Cum ar fi dacă timpul ar sângera? se întrebase odată, mai în glumă, mai în serios. Răspunsul veni singur, ca un bumerang: n-am mai fi! În durere nu poți fi fugitiv... nu poți trece peste ea ca și cum n-ar fi... pentru că este probabil singurul încasator al timpului. E bună! Singurul încasator al timpului! Repetase sintagma asta de mai multe ori, rontăind-o atent, întorcând-o pe toate fețele. Timpul doar se numără, nu se trăiește. Adică!? Mișcarea invizibilă în care suntem prinși fără să știm, fără să vrem, transpune trăirile pe o axă ritmică, de la 0 la infinit. Dar trăirile doar se numără prin asta, nu se retrăiesc. Durerea numără cel mai bine secundele. Exuberanța le șterge... e ca o infuzie a realului în atemporal. Sângerarea timpului s-ar datora unei dureri universale, unei boli care pătrunde în lucruri, în oameni, scoțând la iveală ascunsul.

Văzuse cândva un film... ceva despre un creier supramecanizat, avându-și mobilitatea în mințile celor din jur. Oamenii deveniseră o prelungire a acelei capacități de a gândi totul, de a interpreta totul. Lectura unei cărți se făcea instantaneu. Timpul era mort... sângera, plesnind sub greutatea propulsării către atotcunoaștere. Dorința asta, de a ști totul fără a depune efort, era ca o morfină administrată continuu. Ușor de anticipat, finalul prezenta consecințele unei boli în care supradimensionarea cognitivă devenise letală.

Creierul cedase obsesiei de a cunoaște totul. La fel și tentaculele lui. Economia filmului aluneca într-o axiomă perfid de reală: nu poți trece peste elementar... așa cum nu poți să citești o carte fără a învăța mai întâi alfabetul. De-aia totul se numără! Cât de bine se conturau diferențele între plăcere și durere... prima îți dă iluzia totului, pe când cea din urmă te aruncă în nimic.

Ceasul producea această inserție în nimic... îl vida parcă de sens. Și-l cumpărase de curând... mai exact, de când se angajase la o firmă. Faptul că era acolo contabil spunea deja multe despre drama prin care era nevoit să treacă. De câteva ori instinctul îi sugerase să lase dracului totul și să-și dea demisia. Patronul îi cerea exactitate și îl punea mereu pe fugă, aducându-i aminte de timp. Nu prea mai ai vreme s-o faci și pe aia! îi zicea, găsindu-l cufundat până deasupra ochilor în meditații. Vezi că timpul înseamnă bani... așa că grăbește-te! Era bun la astea... la numere... uneori chiar prea perseverent în exactitate. Dar asta nu însemna mare lucru în ceea ce-l privea. Că își făcuse un hobby din calculele matematice, nu conta prea mult acolo, printre hârtiile alea fără cap și coadă. Nu... nu îl durea activitatea lui legată de mersul firmei... ci faptul că întreaga viață era de-acum programată. Trezirea brutală dimineața, micul dejun frugal și grăbit, transpirația din autobuze... toate astea produceau o subțiere a timpului... un fel de uitare de sine, de pierdere în ceva grețos de rigid. Începuse numărătoarea... și i se părea că e una inversă. Ar fi făcut contabilitate la nesfârșit... doar la asta se pricepea cel mai bine. Dar nu așa... nu în ritmul ăsta, nu supus corvezii acum, aici și pe loc. Când era student avea tot timpul din lume. Acum nu mai avea nimic. Și asta, paradoxal, numai pentru a avea ceva.

Ce mai rahat! striga în sinea lui... să trebuiască să ai ceva!

De parcă altfel n-ar fi fost bine. Și culmea!.... pentru asta ai nevoie de timp... trebuie adică să ai timp. Lucrurile se întorceau pe dos, ca o șosetă smulsă în afară. Consecința: duhoarea unei lumi statice. Timpul avut e un timp pierdut. Atunci când fugi după ceva care fuge înaintea ta cu aceeași viteză... hm! e clar!... nu se întâmplă nimic... e ca și cum ai sta pe loc. Din cauza asta ritmul percutant al tic-tacului părea că-i izbește timpanele.

Unde erau zilele și nopțile? Unde era curgerea lor sublimă, lentă, parfumată de migălos, de profund? De când își găsise de lucru, clipele se spulberau în neștire... erau ca niște bile perisabile, goale pe dinăuntru, care explodau la cea mai mică mișcare. Înainte, o călătorie cu autobuzul de acasă înspre centrul orașului avea o savoare exorbitantă. Acum, fiecare minuțel era sec, dezlânat, furios. Nu mai privea casele ce alergau șleampăt de-a lungul ferestrei, nu mai căuta diversitatea fizionomiilor de pe trotuare, nici măcar senzualul nu-l mai absorbea. De-a lungul celor douăzeci de minute pe care le pierdea cu șezutul pe scaunul tare al autobuzului, vizualiza doar calcule matematice. Totul trecea fulgerător și detașat. I se părea că fusese ejectat dintr-o lume normală, lină, în una sinuoasă, spasmodică. Și aproape de fiecare dată când întâlnea un prieten, atunci când i se propunea un moment de răgaz, scuza venea singură: n-am timp!

Se întoarse pe o parte și își acoperi urechea cu o pernă mică. Surprindea cele mai mici detalii ale mișcării din interiorul ceasului. Era inutil. Ceva îl trăgea în afară, îl făcea conștient de tot ce era lângă el. Se simțea gol, ca un mecanism mort, fără funcționalitate. Inerția stufoasă a timpului îl împingea în jos, într-o lume îmbuibată de schimbare. Ar fi vrut să numere oile... dar era prea dureros. Cu un gest rupt, se ridică în capul oaselor și izbi perna de peretele din față...

apoi, ca un resort destins, sări în picioare, luă ceasul de plastic și-l azvârli pe jos. Zgomotul de sticlă spartă fu resorbit ușor de tăcerea analgezică a nopții. Se întinse în pat, își trase plapuma până sub bărbie după care rosti resemnat: de-acum n-am să mai număr niciodată.]

Ne-am dat întâlnire în fața clădirii Operei. Ea era îmbrăcată pretențios, cu pantaloni de stofă, mulați, și haină verde, cu guler scrobit. Eu purtam același hanorac mizer, negru pe margini, mirosind încă a tutun, deși îl așezasem pe umeraș și îl agățasem de gratiile geamului toată noaptea spre a-l aerisi. Da, dom`le, am sărutat-o pe frunte. Am înghițit în sec, am închis ochii (doar în mintea mea) și mi-am lipit buzele stângaci de fruntea ei. Și ea nu a zis nimic. Nu a venit sfârșitul lumii, deși eu tremuram de parcă dealul Feleacului s-ar fi scufundat în iad cu zgomote îngrozitoare. Ne-am dus la bibliotecă și am împrumutat cărți. Între paginile unui roman istoric am găsit câteva bancnote valoroase. Ne-au sclipit ochii la amândoi. Am făcut cinste cu pizza și vin undeva într-un restaurant din apropiere. Apoi am mers la mine și ne-am ținut de mână și ne-am îmbrățișat. Nu știu dacă am fost stângaci. Ea nu dădea semne că aș fi. Apoi i-am sărutat buzele. Și ne-am despărțit bucuroși. Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplase.

Dar de virginitate nu am scăpat. Lunile au trecut greoi. Ea și-a dat bacalaureatul, eu mi-am dat licența. Cu o lucrarea despre moarte și despre semnificațiile sfârșitului. Nu a fost mare lucru. Am redactat o parafrază a teoriei heideggeriene după care moartea este cauza primă și scopul ultim al ființei umane, sursa metaforei și a autoreferențialității. Uneori dormeam îmbrățișați, dorindu-ne, dar suferind în neputință. Iar apoi, într-o seară, am convins-o. Am convins-o citindu-i

din Hesse și din Catehismul Bisericii Catolice. Motivațiile ascunse printre rândurile acestei din urmă cărți au fost cel puțin ciudate, recunosc. Nu mi le amintesc exact. Dar îmi amintesc că acolo, în garsoniera aceea minusculă, pe o saltea de burete, în timp ce îi țineam capul creț între palme, mușcându-i ușor buzele, ne-am oferit unul altuia pentru prima dată. Am fost întâiul ei bărbat, așa cum ea a fost întâia mea femeie. Și eram convins că așa vom rămâne. Ceea ce a urmat, ca un bolovan care coboară implacabil o pantă abruptă, se subînțelege: căsătorie, copii, vilă, pomi plantați.

Târziu, după ce s-a născut fiul meu, am debutat în Revista Respiro. Am fost tare mândru. Nu prea înțelegeam eu ce e cu internetul, dar îmi găseam numele pe un suport cu care nu aveam legătură. În toamna aceluiași an am debutat și pe hârtie. Senzația de debut era în ea însăși formidabilă, de parcă mă născusem din nou.

[Nu dormise toată noaptea. Gândurile îi alungiseră mintea până când capul i se păruse atât de strâmt, încât părea că închide într-însul o substanță fierbinte, eruptivă. În spatele pleoapelor, un joc al figurilor geometrice îi stricase aplecarea către somn și-i pălmuise imaginația. De câteva ori a tresărit și s-a ridicat abrupt în capul oaselor. Se reîntindea, cu capul învelit în palme. Întregul univers i se adunase în spatele ochilor, și se metamorfoza în forme nefirești... din cuburi transparente se modelau tuburi argintii care luceau orbitor... și se mișcau lent, dintr-o parte în alta, după un ritm incoerent. Când își deschidea pleoapele, simțea încă, imprimată în memoria din spatele globilor oculari, acea legănare care îi deforma până și auzul, dând naștere unui țiuit metalic de nesuportat. Până la urmă a dat plapuma la o parte și a ieșit pe hol să fumeze o țigară.

Privea prin geam covorul de lumină aruncat pe iarbă și se juca cu umbra. Era fascinat de mișcarea aceea dinafara lui. Încerca să dea naștere unor figuri animalice, folosindu-se de degetele de la o mână.

Ciudat, își spuse, lucrurile trăiesc prin mine...

Îl învățase Wells că umbra nu ține de realitate... de fapt nu!... mai degrabă pătrunde realitatea, îi dă o altă notă, una idiomatică... adică realitatea devine un fel de generic defalcat de stratul permeabil de deasupra, ca și cum umbra ar fi liantul între ceea ce este *pe* și ceea ce este *în*. De fapt, e simplu... poți să fii slujitor la doi stăpâni, atâta timp cât știi care e diferența dintre ei. Umbra ar fi unul volatil, un fel de realitate pierdută, dar pe care paradoxal n-ai cum s-o pierzi... în timp ce trupul e unul înfipt profund în realitatea asta concretă, pe care o pierzi tot timpul.

Se vorbește cam mult despre umbră, și prea puțin despre lumină, cauza celei dintâi, remarcă numai pentru sine.

Trase adânc din țigară și aruncă fumul în sus.

Mâine o să apară.

Oboseala era firească. Pătura de emoții cu care-l învelise vocea grea, autoritară, de la telefon, îi înfierbântase trupul, frisonându-l gălăgios. Toată ziua și-o pierduse târându-se prin spațiul imaginar, conturat de rosturile murdare dintre plăcile de gresie. Fără să-și dea seama, tălpile lui lăsau în spate urmele infinitului. Fuga avea forma unui opt gigantic, cu marginile pătrate. Se forța să-i mențină acurateța, silabisindu-și pașii. Și gândurile se învălmășeau dureros în cutia craniană... ca niște licurici care își pierduseră lumina și alergau acum după ea, izbindu-se de paravanul osos. N-a înțeles niciodată de unde vine atâta emoție, valurile astea care curg prin șira spinării, electrizând-o... și circumvoluțiunile pielii, infime, tari, șoric ars și viu.

Chiar așa, vorbi, lucrurile trăiesc prin mine.

De dimineață se gândise la asta. La debut, bine-nțeles. Doar despre el era vorba. Luptase mult până să i se confirme. Toată săptămâna a trimis scrisori, cu sentimentul că face ceva urât, că se aruncă în depărtarea adresei de pe spatele plicului. Își imagina cum misivele albe sunt cărate în saci umpluți până la refuz, duși de oameni bărboși, îmbrăcați în salopete albastre, cu emblema șifonată a Poștei lipită undeva sus, pe partea dreaptă a pieptului. Apoi le vedea aruncate într-un vagon cu podele jegoase. Simțea zig-zagul mișcărilor trenului, sunetul percutant al roților de fier... și, ca prin ceață, își reamintea primele cuvinte pe care le scrisese și prin care își anunța numele. Dar îi era greu să și le imagineze sub apăsarea blândă a degetelor importante, deși uneori răgușeala ruperii plicului sau scârțâitul metalic al paginilor umplute cu cerneală îl făceau să tresară. Parcă totul s-ar fi întâmplat lângă urechea lui.

Până la urmă, nu sunt decât niște pagini, remarca, surprins de goliciunea cutiei poștale. Da, niște pagini... adică paginile mele.

Observația asta îl râcâia adânc. N-a înțeles care-i problema. Se simțea urgisit. Își imagina fețele de scriitori grimasând retractil la citirea numelui fără rezonanță. Sau îi vedea aruncând plicul la gunoi, fără măcar să-l deschidă. Șase zile în cap n-a făcut decât să aștepte. Și așteptarea era grea... ca și cum și-ar fi plimbat dinții pe un obiect de metal, cutanat și ruginit, simțind cum durerea acră îi străpunge creierul. De dimineața până noaptea târziu se învârtea prin cameră, cu mintea aiurea, cu membrele aruncate alandala. Se hrănea cu cafele și țigări. Sângele fierbea într-însul, bulbucând zgomotos, eliberând aburi parcă nerăbdători să intre în contact cu aerul. Și alerga dintr-o parte în alta a camerei, simțindu-și

trupul prea plin pentru tăcere.

Azi dimineață telefonul zdrăngăni rău-prevestitor. Îl trezi din beția visului și-l aduse dintr-o dată cu picioarele pe pământ. Îl lovi mai întâi o întrebare: dacă vocea de la celălalt capăt al firului i-ar reproșa insistențele și l-ar călca în picioare, făcându-l începător absolut, cu toate tarele specifice? Veni apoi o consolare: atunci măcar ar ști o treabă... la urma urmelor, învingătorul este cel care știe să se lase învins.

Ar fi venit și o încurajare dacă telefonul n-ar fi părut obosit. Sunase deja de vreo patru ori și părea că vrea să renunțe. Când își așeză brațul receptorului pe ureche, o voce groasă îl izbi cu un salut care îi readuse miraculos zâmbetul pe buze. „O să apară, domnule... da... să știi că îmi place... hai, trimite-ne și alte texte, nu sta acolo degeaba!... păi!?...“

Din restul discuției a înțeles prea puțin.

Privea covorul de lumină și se juca pierdut cu fumul țigării, învârtindu-l abil în cavitatea obrajilor umflați, dându-i drumul, când și când, sub forma unor rotocoale ce se lăsau resorbite de folia geamului.

Lumina e neagră, rosti pedant, încercând să înțeleagă ceva din remarca asta ca o axiomă. I se părea că toate lucrurile din jurul lui vorbeau, îi spuneau ceva... și realitatea se demistifica, cu fiecare sunet care îi fura pentru o clipă atenția. Mobilele sure pedalau cuvintele-n răspăr. Era ca o întoarcere șubredă la ele însele, un fel de înghițire a propriei lor existențe, de asumare a nemișcării, a fixității fantastice care parcă zbiera cu glas julit de suficiență. Întreaga lume nu era decât un șarpe care își înghițea coada. Toate semnificațiile rodeau din ele însele și își găseau eficiența în ele însele.

Pentru ce atunci să mai scrii? se întrebă universal. Poate pentru nimicul din tine, pentru acel negru care parcă te gâtuie și-ți golește ființa. Din cauza asta se vorbește mult

despre umbră și deloc despre lumină. Pentru că prima se vede, în timp ce a doua este ca un fapt de a fi, un fel de punct zero al creației... adică ceva ce este pur și simplu. Se privi în oglinda dublă a ferestrei. Chipul i se deformase. Părea că e aici și dincolo, rupt de sine și de proiecția sa... un fel de întretăiere a ceea ce a fost și ceea ce va fi.

Cât de puțin e între mine și mine, își spuse. Ce mai joc a inventat și omul... jocul cu umbra... jocul cu mine de-a mine. Să debutez... asta mi-am dorit de când mă știu... să-mi văd numele acolo, pe hârtie... pe hârtia care se poate mirosi, se poate rupe, se poate pierde sau, de ce nu?, se poate arde... ca și cum m-aș complace în cuvântul aievea. Să fiu și să nu fiu! Nu... asta nu e o întrebare... e pur și simplu o realitate. Îmi privesc umbra și-mi spun că acolo sunt tot eu, dar într-o altă formă. La fel, citindu-mi textul, mă voi regăsi printre cuvintele lui, ca-ntr-o oglindă mai amplă și mai subtilă. Firesc și ireal... E ciudat. Am reușit să aduc lucrurile în mine și să le-mbrac cu o altă haină... de fapt, un fel de mască... un fel de umbră. Zâmbi. Într-adevăr, lucrurile trăiesc prin mine.

Și mâine... o să apară.]

Înțelegeam că popă nu voi mai fi. Progresiv însă, începusem să pricep ce e aceea literatură. De fapt, era ca înainte. Trăiam în livresc. Numai că acum nu eram doar o creatură absorbită de o lume îndepărtată, ci devenisem Creatorul Însuși. Într-o foarte bună zi, beat de uimire (și alcool), mi-am definit, în sfârșit, rostul. Rostul acela, pe care l-am căutat dintotdeauna:

1. Literatura, din punctul meu de vedere (și s-ar părea că e doar punctul meu de vedere) nu este un mijloc social

de comunicare… este, mai degrabă, un mijloc metafizic (ce ține de solipsism) de a te comunica ție însuți, este o lopată cu care sapi în tine la nesfârșit, pentru a-ți găsi ne-răspunsurile, pentru a-ți găsi ne-trăirile, de fapt, pentru a-ți săpa tu însuți (și a nu da șansa asta altora) groapa (metafizică) în care ai să mori așa cum știi și vrei tu (desigur, moartea fizică nu va fi niciodată cum știi și cum vrei). Mai pe scurt: pentru a-ți neantiza trăirile periferice (formale, fizice, deci sociale).

2. Datorită lui 1, literatura nu se scrie pentru ceilalți. Cel care își spune scriitor și scrie pentru a fi citit de ceilalți, pentru a fi adulat de ceilalți, va cădea – obligatoriu (dar nu pentru că spun eu asta) – în fals. Sigur, dacă are talent, întâmplător va da roade gustoase, aromate, însă va fi ca o vie plină de struguri acri sau uscați, în care rareori cititorul va găsi un strugure bun; în mare, via va fi considerată neroditoare, iar așa-zisul scriitor va da în curând "faliment". Cu ani în urmă am avut o discuție cu poetul Mihail Vakulovski, o discuție în care eu insistam că scriitorul scrie pentru ceilalți, în timp ce MV îmi spunea blând și răspicat că asta a fost și încă este capcana tuturor scriitorilor obscuri și netalentați (un grafoman publică exclusiv pentru a fi citit de ceilalți, drept care el ajunge în timp să nu mai spună nimic – întrucât se lasă consumat în favoarea celorlalți, nespunându-și sieși, în mod repetat, nimic). Când vorbesc despre "a scrie pentru ceilalți", nu mă refer câtuși de puțin la o strategie lingvistică facilă ori la subiecte accesibile tuturor. În fond, „a scrie pentru tine" nu echivalează cu a fi ermetic și netransmisibil. Dimpotrivă, „a scrie pentru tine" este un proces creator amplu, extrem de dificil, și realizabil abia atunci când scriitorul ajunge să se privească în textele sale ca-ntr-o oglindă (adică în cel mai

simplu și transmisibil mod posibil).

3. Datorită lui 1 și 2, scriitorul este numai și numai „CREATORUL DE LUMI".

4. „Creatorul de lumi" trăiește exclusiv în lumile pe care și le creează. Din acest punct de vedere, el trăiește în lumea formală doar pentru a supraviețui fizic. Doar în lumile pe care și le creează trăiește cu adevărat (adică meta-fizic).

5. Datorită lui 4, teleologia acestor lumi este una complet închisă, încuiată, ca să zic așa (dar nu netransmisibilă), și nu poate fi valorificată decât în raport strict cu cel care o creează.

6. Datorita lui 5, orice critică (și mă refer aici la critică de întâmpinare) făcută acestor lumi, deși are un substrat social, rămâne pur formală întrucât, desigur, se bazează pe socializare, pe transmiterea unui mesaj (cvasi-ascuns) către ceilalți (fapt pe care creatorul de lumi îl va găsi mereu inutil, întrucât în actul său creator el nu s-a adresat celorlalți, el nu s-a bucurat în intimitate de propriile personaje gândindu-se la ceilalți, de parcă ceilalți ar urma să pună în drepturi ontologice aceste personaje, el nu s-a bucurat în intimitate de descrierea unui obiect, a unei figuri, a unui peisaj, gândindu-se la ceilalți, de parcă aceștia ar avea dreptul de a confirma sau infirma existența acelui obiect, acelei figuri ori a acelui peisaj… creatorul de lumi, în procesul său creator, nu a dat doi bani pe genericul numit CEILALȚI).

7. Evident, cel care critică are mereu dreptate, întrucât el se bazează pe legea pe care tocmai am enunțat-o, că i s-a

comunicat ceva, având așadar dreptul ca și el să comunice ceea ce i s-a comunicat celorlalți. Pornind de la faptul că oamenii sunt diferiți (un clișeu social, desigur), critica cu efecte sociale pozitive subliniază, în special, faptul că lumea pe care a creat-o scriitorul se intersectează, nu contează cât sau cum (dar se intersectează), cu lumea în care a intrat cititorul – critic. Este vorba de acea sintagmă specifică analizei critice care apare sub cunoscuta formă: „m-am regăsit în acest poem / acest text etc.“. Critica cu efecte sociale negative semnalează distanța dintre aceste două lumi, în acest raport: scriitor – cititor – critic: „nu m-am regăsit aici, nu ader la acest tip de text, deci nu mă interesează“. Spre exemplu, eu, personal, nu am fost în stare să citesc *Educația sentimentală* (e doar unul dintre titluri), întrucât nu am reușit să ader la acest tip de text.

8. Orice creator de lumi trebuie să se definească stilistic. Din nou, stilul nu este dezvoltat și nu se definește în lumea formală, socială. Stilul este o formă de trăire care influențează și structurează textul. Cel care citește cărți doar pentru a-și defini stilul (atent, așadar, la amănuntele lexicale, frazeologice etc.), nu face decât să se FORMALIZEZE sau INFORMEZE. O carte, așa cum am spus mai sus, este o lume, și nu o lume socială (decât aparent). Nu sunt de acord cu ce se spune: „trebuie să citești ce au scris cei dinaintea ta, ca să nu repeți ce s-a spus“. După părerea mea, trebuie să ai cel puțin un moment de trăire în lumea celorlalți scriitori, ca să le înțelegi (limitat, desigur) lumile (scriitorul care citește nu „studiază“)… oricum, lumea ta e diferită. Lexical, frazeologic etc. nu ai cum sa îl repeți. Iar dacă ești creator de lumi, nu o vei face, indiferent dacă îți propui asta sau nu.

9. Așadar, orice creator de lumi nu vrea și nu e interesat să transmită un mesaj, ci „să-și trăiască lumile". Una dintre cele mai puternice dovezi că un scriitor este creator de lumi e faptul că își iubește „personajele", prozastic, liric sau deliric. Foarte important de menționat e că le iubește atât de mult, încât și-ar da oricând viața pentru ele. Și, iar, foarte important e că un creator de lumi nu este interesat de un beneficiu pentru asta. Dacă este plagiat, el se va bucura că lumea lui trăiește și prin alții, și îi va fi totuna dacă deasupra textului său va fi nominalizat el sau un altul.

10. Prin urmare, indiferent câți bani ar avea, un creator de lumi va fi mereu sărac. Pentru simplul fapt că… nu este ca Dumnezeu (sau ca ce se crede despre Dumnezeu).

De-acum totul avea să se schimbe. Mă căsătorisem abrupt, făcusem trei copii, însă inima îmi era lipită de literatură. Mă plimbam în cuvinte toată ziua, ca un Dumnezeu cu care nimeni nu mai putea să vorbească. Soția mea era geloasă pe cuvinte. Eu însumi eram gelos pe cuvinte.

Până aici viața se compunea simetric, între imaginea bunicii și cea a bunicului. Acolo undeva, în spate, jucându-se pe trotuarul crăpat, se afla soția mea șoptind copiilor mei cuvinte pe care nu aveam cum să fiu gelos. Și între toate acestea, gestul animalului care rupea cu ciocul din propriile excremente, înghițindu-se cu poftă, într-o dorință incontrolabilă de a despuia lumea de semnificații, de a-și găsi hrana în sine însuși. În mijlocul lumii semănam perfect cu acest animal.

Să ai o lume a ta în care să-ți împrăștii toate amintirile și-n care să te joci cu ele, coerent sau incoerent, după cum te simți, compunând puzzle-uri fără cap și coadă, iar la sfârșit,

la sfârșit să poți râde de fiecare gest pe care l-ai făcut, ba nu, să râzi de seriozitatea fiecărui gest făcut în acea încleștare al cărei unic scop e de a da un sens amintirilor. Dar amintirile în care mă retrag, după cum se vede, nu au miezul acela consistent care le-ar putea propulsa pe o axă suficient de substanțială valoric pentru a mă menține vertical, viu și accesibil. Sunt amintiri stătute, sunt murături peste care am lăsat de bunăvoie să se așternă floarea de mucegai. Am vrut să fiu Dumnezeu fără să știu că ăsta e un lucru care poate fi posibil, cu adevărat. Căci am vrut să fiu Dumnezeu prin propriile puteri, fără a mă așterne, ca un covor viu, la picioarele Lui, ale Dumnezeului… celui viuuuuuuu… .

Ștef

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine“

Psalmul 23, versetul 4

„cover your head cause there's no survivors
love is dead no one realizes“

Morel – Funny Car (Love is dead)

1

Dragă poete,

LUCIFERIADA e un toxic, o insuficiență ontologică a totalității,
așa că

nu o să-mi cumpăr niciodată o pușcă, deși, ce-i drept, simt că viața atârnă de un fir de păr. Uneori o voce îmi șoptește în tot corpul că trebuie, că e imperios necesar, să-mi reîncep viața. Și în fiecare dimineață încerc să încep ceva. Dar nu iese, sau iese, dar nu e ceva nou, nu are mirosul noului și nici zâmbetul lui. Că mi se mai sfarmă din când în când o măsea, asta e altă poveste. Zice-se că n-am îngurgitat îndeajuns de mult pește. E ciudat cât de mult îmi doresc să-mi cadă toți, dar toți dinții. Am auzit că un individ a scăpat de ei din pricina unui strănut. Aș putea să scap de vechiul din mine cu un astfel de strănut? Sau cu o pușcă? Nu, cu asta din urmă scapi de tot, sau de ceea ce crezi tu că ar fi tot. Zice-se: „mi s-a dat o viață ca să o trăiesc". Imparabil!!! Viața trebuie trăită și acceptată sistematic, fără împotrivirea momentului, fără contradicțiile sucitoare de creier și, de cele mai multe ori, fără remușcări. Privesc în urmă și încerc să ghicesc ceva-ul care se tot ascunde de mine, plinul acela care ar fi trebuit să umple golul din mine. Toți facem, invariabil,

același lucru. Și fiindcă resimțim golul și îl vedem cum se cască în fiecare zi, îl umplem cu plinurile celorlalți, toate relative și toate căscate de gol. Umplem un balon cu alte baloane și susținem, apoi, că acesta conține lumea. Așa trebuie să fie și cu creierul și, de fapt, cu orice lucru sau întâmplare sau persoană care face parte din viața noastră. Toate sunt o îngrămădire de goluri care se sug continuu unele pe celelalte, le pot vizualiza cu ușurință, uite, cum se cască și cum încearcă, toatele, să se umple cu toatele, și se zbat neputincio(a) s(e), neînțelegând că aerul e și el un amalgam chimic imposibil de substituit. Tot astfel mi-am început experiența de narcoman, una cvasi-minoră (aproximativ doi ani de zile și numai cu droguri ușoare), încercând să umplu un gol cu un gol mai mare. Și, evident și logic, golul a devenit haos. Cum poate exista așa ceva? Asta mă întreb și eu de vreo patru luni, de când văd că ființa pe care o iubeam a devenit nesemnificativă. Fiul meu, doar, reușește să-mi țină hățurile. Pentru el, totul, pentru ceilalți, nu știu. Totul? Dar ce poate fi totul? Un alt gol, o altă mistificare, un alt pandant al neînțelegerii. Că numai cu din astea ne hrănim.

Cele mai puternice, profunde sau „grele" senzații pe care le-a produs drogul în mine au fost proiecții ale acestor goluri. Fiecare monadă perisabilă mi-a stânjenit pentru câteva minute organismul, l-au forțat să lucreze, au suprasolicitat creierul. Aceste senzații se numesc „flash-uri" fiindcă provoacă o înțelegere atât de acută a unei situații, generale sau generice, încât atrag după ele groaza, o groază incomensurabilă. Amanta mea mi-a mărturisit că a fost violată, provocându-mi o stare psihotică atât de cruntă încât cu greu am fost oprit să nu iau la bătaie pe cineva. La rându-mi, i-am relatat, în detaliu, felul în care acționează și persistă groaza în timpul narcozei. A rămas cu gura căscată. Nu, ea n-a simțit

niciodată așa ceva, în ciuda faptului că a fost sechestrată și supusă la ce vrei și ce nu vrei. Pentru că nu ai văzut nimic, mi-am șoptit, pentru că experiența ta nu a fost o simulare a golului total, ci una care viza un plin din tine: conservarea. Eu, în schimb, am văzut cât de mic sunt, am înțeles că sunt prea mare pentru trupul meu, sunt meta-trupul meu, sunt o continuă evadare din el, mai exact, sunt ceea ce scriu.

Halucinogenele sunt cele mai interesante stupefiante (și câți îmi dau dreptate, dacă nu toți proscrișii?) nu pentru că produc aparența stării de bine (la urma urmelor, luciditatea ce face?), ci pentru că simulează trauma. Creierul e supus unei torturi atât de violente, încât reminiscențele acesteia (resimțite ca rește) te duc până în pragul nebuniei (vizita la psihiatru e numai pentru versați). Nu se pune aici problema slăbiciunii sau a predispoziției pentru viciu. Nici măcar a dependenței. Am avut un *maestru* bun care m-a învățat că simularea spaimei te întărește numai dacă e intenționată. „Nu fugi de gânduri, zicea el, fiindcă așa te duci cel mai ușor în muie!“ Capacitatea de a accepta gândul, de a-l îmbrăca și de a-l lăsa să te copleșească, în fond, capacitatea de a trăi, e ceea ce căutăm toți. Traducere: starea limită. Cât? Sau până unde? Destul de departe. Cum aș putea să justific spaima infernală care se manifesta printr-un tremur absolut odios al trupului, și asta din pricina unui fundal din Samurai Jack. Dacă spun că Tartakovski e narcoman, mă crede cineva? (Narcomanii, desigur.) Bun, te înveți și cu astfel de experiențe, creierul știe să evolueze și-și cere drepturile de conservare. Psihiatrii zic: „Unii rămân psihotici.“ Eu am rămas. Știrile de la ora 5 îmi provoacă repulsie. Empatia mea e uluitoare. Dacă cineva îmi vorbește despre demență, devin automat psihotic. Dacă cineva amintește, fie și fugitiv, o boală letală, devin psihotic. Înțeleg de ce Freud a făcut cea

mai mare descoperire trăgând pe nas coca. E incredibil faptul că mi-au trebuit trei luni pentru a descoperi (cât de naiv sună!) că sunt psihotic din pricina drogului. Sau nu sună naiv? Asta din urmă dacă ar fi să adaug că psihiatrul m-a futut susținând că paranoia mea avea alte surse. Nu avea. Și știu că psihiatrul știa asta. Maestrul meu spune: „Asta e lupta de stradă, băiatule. Gândește-te la ăia care au un pistol la tâmplă și trebuie să se scoată. Gândește-te la trupele DIAS sau la SPP. Autocontrolul nu e o chestiune de lăbăreală." În dezacord cu „flash-ul" benefic, al comprehensiunii, o altă stare exacerbat de inexplicabilă și inexplicabil de exacerbată e aceea a depresiei. Doamne, eu credeam înainte că sunt un depresiv. Aș putea traduce senzația printr-o acreală diabolică percepută în coșul pieptului. Stai efectiv cu ochii înfipți în peretele din față și nu mai ești în stare să gândești nimic. Creierul nu mai lucrează, e blocat, ai vrea să plângi de durere, dar ochii îți sunt uscați. Nu te paște nici măcar suicidul, fiindcă zona volitivă a creierului (dacă există așa ceva în afara metafizicii sufletului) e scoasă din funcțiune. Narcomanilor le zic: „Stați liniștiți. O să ajungeți și la suicid. O să vă legați mâinile, sau o să cereți prietenilor să vă țină în brațe vreo trei zile." Torni în tine alcool și nu înțelegi de ce efectele acestuia sunt inexistente. Într-o seară am băut douăzeci și cinci de beri și aproape un litru de coniac. Starea maniaco-depresivă s-a menținut, trupul însă a cedat: m-am căcat pe mine. Deh, ceva tot trebuia să iasă.

Citesc golurile celorlalți ca pe niște cărți. Sunt psihotic și râd. Sunt meta, trăiesc starea limită zilnic, înțeleg viața, vreau să trăiesc, mi-e frică de toți, mi-e frică de mine, caut ceea ce am găsit, găsesc ceea ce nu caut, simt că pământul e minuscul, îngrop și dezgrop lumea, am cancer, am SIDA, sunt dement, am ulcer, sunt internat în spital, mor zilnic,

zbor zilnic, îmi remușc păcatele, simt pacea, fut până când femeia de sub mine plânge, beau până când ajung la evanescență, scriu zece pagini pe zi, citesc tot timpul, dorm tot timpul, redactez acte oficioase, iubesc până la moarte, urăsc până la moarte, sunt deprimat, sunt cumplit de deprimat, sunt fericit, sunt cumplit de fericit, citesc, scriu, citesc, scriu, scriu, scriu, scriu… ca să nu râdă Dumnezeu de mine. Vezi, poete, de aia! Pe mâine!

7

Uriaș, mai uriaș decât cadavrul unei păsări, rătăcit printre scaieții de la marginea blocurilor, cu ochii năclăind de uimire și ticăitul inimii izbindu-mi timpanele, poate cam ăsta ar fi rezultatul primei imagini care mi-a umplut stomacul și mintea, un fel de amestec halucinant între un zbor tardiv, oniric – ar zice el –, prost ales – aș zice eu –, și reacția fizică a unui trup uitat în groapă. Cine era el? Adunătura aceea insalubră de miasme, sau cum naiba să zic, un fel de acriturâ ce-ți digera simțurile și-ți pipăia fruntea molcom și scârbos, făcându-te să icnești de greață, și te făcea să-ți întorci mereu privirea, stâlcind nara dreaptă cu degetul arătător, de parcă ai fi mirosit moartea. Ei, da. Nările îmi erau arse de la atâta cloroform. Și... nimic. Doar un zâmbet tâmp pe fața-mi crispată. Pământul jilav care ropotea deasupra sicriului și meditațiile lugubre despre ceva ce n-am să văd cu ochii minții mele niciodată, deși, în acel moment, îmi părea că văd, chit că nu erau ochii minții mele. Ce prostii!

— Bă, așa vine moartea! Moartea nu discută, moartea nu face demersuri, nu-și face planuri și nici nu joacă poker. Bă, moartea le cam știe.

— Moartea mă-sii! fac, aruncând un pumn de țărână peste sicriu.

— Și papucii? întreabă un dobitoc.

— Aruncă-i și pe ăia că i-or folosi! m-a săgetat o voce dulceagă.

Prima înmormântare la care m-am lăsat înmormântat într-un morman de fum și furie.

Două ore, doar atât a durat. Apoi, o călătorie la fel de halucinantă, cu muzică de doi bani și cu pedala acceleraței trântindu-se de podea. Mașina lu' văru-mio, un Renault Megane, atingea suta pe oră în câteva secunde, de-mi făcea zob creierul. Am vorbit la telefon cu ea cinci minute. Cinci minute în care m-am lăsat trântit de portieră, ținându-mă strâns de mânerul acesteia, concentrându-mă asupra receptorului mobil și rostind cu nesaț un discurs incoerent. Ah, aveam un flashback-dă-gen. Un fel de pierdere în memoria convulsivă a traumei, după-masa aceea în care fra' rula pe șosea cu o viteză la fel de dezarmantă, iar eu citeam Burroughs cu un atac de panică întinzându-se nemilos în organism, sluțindu-mi dubios fiecare neuron al cerebelului. Doamne, abia am rezistat și-atunci, o voce tâmpită îmi poruncea să sar, să mă duc, să deschid portiera și să-mi las cadavrul undeva pe drum, și vocea aia era atât de convingătoare încât îmi era imposibil să nu o ascult, înghițeam mânerul portierei în palmă și antebrațul mi-l lăsam înghițit de mușamaua rece a portierei, și-mi regretam de fiecare dată gestul. Mi l-am regretat una sută douăzeci de kilometri, deci tot drumul Bistrița-Cluj, trăindu-l cu o convingere de una sută cincizeci de kilometri pe oră, deci de una sută douăzeci înmulțit cu una sută cincizeci de ori. Și gândul ăstei sinucideri era le fel de profund și la fel de organic precum gestul patriotard al ciorii: emana miros fetid de cloroform.

Greu mi-e să povestesc postumul: stare deplorabilă, amestec dihotomic manico-depresivo-expansivo-exclamativo-etc., cine dracu' m-ar fi putut înțelege? De altfel, de atunci m-am gândit la povestea asta, la faptul c-aș puteau s-o scriu, atât, doar s-o scriu, și s-o arunc într-un sertar, și s-o las acolo să se zăpăcească, să horcăie ca un câine spânzurat, sau să zumzăie ca o albină ce-și lasă viața să se prelingă prin acul acela miraculos, sau, în fine, să înțeleagă, încet-încet, că ar putea la fel de bine să existe. Povestea, zic, e simplă. Un bărbat întâlnește o femeie, se însoară, face un copil cu ea, publică o carte și trăiește mai departe fericit. Dar nu cu ea. Femeia, zic, nu are nici cea mai vagă părere despre ce se ascunde în spatele zâmbetului lui de cobai, chircit, aruncat pe ziuă și pe neziuă, despre nebunia care zace în imaginația lui ca o coardă de arc bătrân, despre sforile pe care și-i le trage prin creier ca să dibuie cum și ce, cum și unde, sau, hm, cum și cine sau cu cine. Dar, își zice ăsta-ntr-o zi, în timp ce atinge încet, cu prepuțul, rozeta diafană a unei femei cu care n-a schimbat în viața lui o vorbă, dar, zic, își zice ăsta-ntr-o zi: asta-i viața! Și intră-n curul ăsteia, scăpând o-njurătură. Nu râdeți. Așa ar trebui să înceapă povestea. Numai că ea a început altfel, cu un fel de înmormântare, un fel de groapă în care a intrat un fel de trup ce puțea grozav a un fel de murătură. Și asta i-a adus aminte tipului de diminețile lui blege în care se scărpina la ouă și-n care se gândea așa, un pic cu groază, că va ajunge exact ca ăla căruia, peste câțiva ani, avea să-i simtă mirosul. Așa i se spunea hoitului: Gore, și era dat drept contraexemplu în familie. Ai să ajungi ca Gore, striga taică-miu. Gore doi, zbiera maică-mea, se oprea, se uita către fra', și continua: Gore doi-doi. Al treilea trebuie că era mai tempera(men)t(al).

Erau după-amiezile acelea tulburătoare în care participam

regulat și senin la liturghie, nopțile în care mă gândeam, și mai tulburător era atunci, la tot felul de coapse, și-n care încercam să-mi imaginez un vagin, măcar unul, și, cu regret, mă foiam în pat, storcându-mi mințile, neajutorat și palid ca o lună dintr-o altă galaxie. Apoi pufneam, icneam, horcăiam, mârâiam și, în fine, agitam cearșaful pentru a îndepărta umezeala dintre picioare. A doua zi după-masă eram în confesional, smiorcăindu-mă și gândindu-mă la moarte, adică la cum aș fi un soi de spermatozoid-murătură. Ce dracu' râdeți atâta?

— Te gândești la mine? Și ce simți când te gândești la mine? Milă? Frustrare? Dorință? Dor? Cee?

— Iubito, le simt pe toate. Ești un pic acolo... din tot... adică din totalitate, nu-i așa?

— Da? Bine. Tu ce faci? Mi-e așa foame!!!

Continuam să tac în mine și să-mi rostesc discursul incoerent, lungind din când în când vocalele.

— Iubitoooo! Viaaaața moareeeee de ciiiiudă că trăiesc.

— Poet nebun! Doamne, abia aștept să te simt între coapse. Și să te las să mă săruți acolo, pe gât, știi tu, tu ești singurul care îmi dai fiorii ăia, ăia care mă zăpăcesc, de uit tot. Și să vii în boxeri fiindcă-ți iubesc funduleț în boxeri. Ai un funduleț îngrozitor de sexy. Doamne, că-mi vine să ți-l mușc. Și puțulica ți-aș purta-o-n portofel și aș folosi-o pe unde-aș apuca, în buzile barurilor, în troleu, și... auzi, și mai ales când aș mânca ciorbică. Ți-aș da un telefon și ți-aș zice: hai, ridic-o! Și tu ar trebui să te supui. Iar eu aș înghiți ciorbică și aș mușca din ardei iuți, da' așa de iuți că m-aș înfierbânta toată și aș încălzi bucătăria. Piti meu!

Cum e să faci dragoste în aceeași zi în care ai îngropat o murătură? O murătură care-ți era unchi și care mirosea a un fel de murătură. Uite la asta mă gândeam, lipindu-mă de

bancheta din spate a mașinii aceleia năprasnice, care depășea tir după tir cu o viteză înspăimântătoare. Ea-și sărbătorea 27 de ani.

— Mă simt straniu ca un soare, iubito. Când îmi vorbești sunt singurul pe lumea asta. Parcă ai fi în mine și mi-ai spune cine sunt. Asta-i o senzație care nu se uită.

— Mă iubești? Mă iubești când râd, știu. Dar când plâng? Ție nu-ți place să mă auzi plângând. Da' acuma îmi vine să plâng. Mă mai iubești?

Nu, nu știu dacă o mai iubesc așa. E de-a dreptu' mișcător că investesc pasiune în senzații usturătoare, diabolic de usturătoare, dar asta nu-mi place defel, recunosc: să plângă o femeie din cauza iubirii ce mi-o poartă. Pur și simplu nu înțeleg reacția asta. E, cred, o reacție isterică, și cam atât. Ciudată schizofrenie! Un alt soi de dedublare artistică, adică una fără scenariu. Și, la urma urmelor, nu sunt la teatru, ca să mă distrez. Mă fut între ziduri, nu? Vreți mai mult de-atât? Vreți, adică, la vedere?

Pe Ștef am întâlnit-o la locul de muncă. Am botezat-o și rebotezat-o de câte ori mi-a pus fisa în buzunar: Negricioasa, Broscoi, Broscoilă, Pițiponc, Piticot și, în cele din urmă, i-am scurtat prenumele: de la Ștefania la Ștef. Locul de muncă îmi displace total. În fiecare dimineață, când deschid ușa biroului (e vorba de un Birou Notarial), îmi vine să-mi vărs mațele. Lucrez cu orgoliile oamenilor, adică cu averile lor. Redactez acte, fac legalizări până îmi ies ochii din cap, apoi înregistrez actele, le opisez (cine naiba a mai inventat și termenul ăsta ridicol?), muncesc realmente până îmi dă sângele pe nas. Nu ar fi asta o problemă dacă șeful meu n-ar fi un tăntălău plin de bani care își bagă picioarele în toată lumea, care strigă cât îl ține vocea scorțoasă și care nu

face nimic pentru a evolua. Stă toată ziua ascuns în camera din fundul biroului și se uită la televizor, plângându-se că e plictisit de viață. Cred și eu, atâta vreme cât pentru el o zi de muncă înseamnă, de fapt, o zi de stat și de belit. Și nu ți-o poți beli necontenit, indiferent cât de fain ar fi. Cu Ștef am lucrat în prima jumătate a unui an oarecare. Ștef e neagră și sensibilă. Râde mult și nu de puține ori am senzația că o face sub impulsul unei spaime refulate. Primea zilnic bătaie de la ultimul ei prieten. De Ștef mă îndrăgostisem încă din primele zile și eram pus în încurcătură. Hm, o colegă de serviciu neagră și sensibilă. O fostă psihotică. Nu, n-a consumat droguri...

— Îmi venea să omor pe toată lumea, spunea și îmi atingea coapsa cu palma.

Ștef nu înțelegea că atingerea ei era îngrozitor de prețioasă pentru mine. Cu siguranță era vorba de un comportament puțin deviat de trauma ei. Nevoia unei apropieri care produce o ușoară confuzie identitară. Cert e că Ștef se comportă la fel cu oricare dintre prietenii săi. Fapt e că nu mai reușește să deosebească întru totul o persoană necunoscută de un prieten. Ștef m-a atins de la prima noastră întâlnire. Psihotic fiind, locul atingerii a început să ardă. Contrareacție. Atingerile repetate m-au făcut să o doresc pe Ștef. Am încercat să o sărut într-un moment căutat. S-a retras înspăimântată, neștiind ce doresc. Buzele mi s-au lovit de dinții ei. Sărutul a existat. În mintea amândurora. Ștef voia să o sărut, dar nu știa când. Trebuia să decidă singură. Ștef era și ea îndrăgostită de mine, dar nu pricepea de ce. Era și ea o secretară, neagră și sensibilă. Ne doream, dar nu ne-o spuneam. Stăteam în așteptare pentru că așteptarea era minunată. Notarul era, și – cum altfel? – încă e, un tânăr de treizeci de ani, alb și insensibil. Eu și Ștef știam asta, dar nu

așteptam să i-o spunem.

Îmi place fundul lui Ștef. E mic și bombat. Îmi place când Ștef poartă pantaloni de pânză, fiindcă pot să-i ating fundul și să i-l pișc. La câteva săptămâni de la prima noastră întâlnire i-am spus că îmi place fundul ei, și nu m-a lovit, nici nu m-a pișcat. Mi-a mângâiat spatele.

Știam că Ștef va fi speriată, știam că vom fi amanți, însă nu știam dacă aveam să spun toate lucrurile astea nevestemii. Pentru că urma ca nevastă-mea să se-nspăimânte și să-mi tragă o duzină de crize de isterie cum nu mai văzusem în viața mea. Iar nevastă-mea nu mă mângâiase de două luni, deci nu avea cum să-mi fie amantă, sau, că bine ziceți!, cum să-mi mai fie amantă.

Povestea e lungă și n-ar trebui să înceapă așa. Ziceam: am o slujbă de căcat și n-am ce face. Trebuie să-mi injectez doza zilnică de demnitate, trebuie să le arăt alor mei că sunt bun și eu la ceva, sau că nu sunt atât de prost încât să-mi las familia baltă și să plec pentru prima pizdă care mi s-a deschis și care, băi, ce ciudat!, mi-a vorbit mai pe-nțelesul meu decât orice gură de om. Să fiu un om responsabil!!! ASTA TREBUIE SĂ FIU! Să rabd și să fac ce mi se spune. Să muncesc fără crâcnire. Să ajung acasă la ore fixe. Să dau raportul. Să nu mint. Să nu cad în necurăție. Și termenul ăsta (ajuns la grad de concept și, după anul zero, la cel de poruncă) mi se pare destul de belicos. Înainte de anul zero necurăția se ivea de altundeva. Să zicem: dacă relația se bulucea într-un patetism în care egocentrismul (nu-l luați ca pe o viclenie fițoasă, cu grade bune de căldură umană, c'est-á-dire: egoism) juca rolul principal și se lovea de o mizeră impotență psihică, atunci nu aveai nici un motiv să te fuți, drept care moralitatea din tine trebuia să zbiere: NUUU!, la orice vagă ispită. Scoateți ochii, dar numai pe ăia psihici.

De parcă suferința psihică ar fi un căcăcel de miriapod. Zău că durerea asta, după cum veți vedea, că despre asta doară e povestea, poartă ca breloc durerea fizică. Și se joacă cu ea așa, din când în când, atingând un buton, aprinzându-i ochii și... râzând prostește. Păi, ideea morții de ce doare atâta? Suntem din nou în neoplatonism? Ba bine că nu. Și încă în unul surd la frumusețe. Da, povestea mea îl reinventează pe Platon. Și asta din orgoliul stins și cam anapoda de a mă reinventa pe mine. Căci, până la urmă, indiferent cât de anapoda ar suna, tot despre orgoliu este vorba.

Știu de ziua aia când era o ceață de te sufocai, câteva lumini tușeau pe retina mea dreaptă, eram al dracului de obosit și de îngândurat, pluteam fără să mai am simțuri și mă tot întrebam dacă de vină o fi băutura, sau poate reminiscențele reșutei. Sau poate nu era decât o criză ciudată a tactilului, adică un soi de revoltă a simțurilor epidermice împotriva trufiei mentale care-mi viola dorințele, a barbariei care mă dezarmase de nevinovăție, care mă aruncase în primul meu adulter, încă biet copil, dar promițând o creștere galopantă. Am cumpărat de la o farmacie un tub de vitamine cu minerale. Am supt o pastilă și mi-am cumpărat un E, pe care l-am răsfoit fără să pricep nimic. Ciudată revistă mai au și ăștia de la filo', studii de o stranietate indigerabilă, limbaj ales parcă din cărțile cele mai prost traduse, și-n care cei mai dubioși literați transformă un limbaj de o francheță adesea fermecătoare în tot atât de dubioase neologisme. Aveam un coleg la filosofie, acum ditamai politicianul, care înghițea neologismele ca pe spaghete, sugându-le mecanic, degustându-le așijderea și împroșcându-ne cu ele când ne era lumea mai dragă. Postmodernii (cei din jurul revistei Philosophy & Stuff) l-au cam luat peste picior și au râs

de el o săptămână după ce l-au auzit folosind un cuvânt fără să-i priceapă sensul. „Superfluu ești tu, bă!“, strigau ăștia, în timp ce el se grăbea spre bibliotecă, orbecăind după redundanță.

Moleșit, pe trotuarul ca o spintecătură în trecut, curgeam către birou. Ștef mă aștepta. Neagră și bolnavă. Își sorbea mucii în ritm de meloman. Ultima noastră apropiere părea să nu mai însemne nimic. E ciudat că nici eu nu cunoșteam regulile jocului, deși dădeam impresia că le institui. Nu eram deloc prevăzător. La fel, nici ea. Am mângâiat-o pe spate. Ștef s-a lăsat ușor în brațele mele. Era ca un resort ce răspundea numai la o activitate preconceptă. Pregătise borderoul pentru trezorerie, monetarul era gata împachetat, banii puși pe marginea biroului, cele două calculatoare pornite, la fel și casa fiscală, la fel și xeroxul. Făcuse tot. Eu insistam mai mult pe redactarea actelor. Ea se ocupa de public, îl selecta, îl punea să aștepte, îi zâmbea, negru și sensibil, îi dădea explicațiile necesare, și împrăștia nițel parfum în jurul meu, lăsându-se olecuță pe mine, atingându-mi mâinile încet, ca o mângâiere, și arătându-mi borderoul ei micuț, ascuns sub partea superioară a pantalonilor negri. Apoi, ca un balaur în călduri, apărea baba avocată și strica totul. Tot ceea ce se clădea acolo în decurs de cinci minute. Nu'ș ce dracu' avea cu Ștef. O cicălea la nesfârșit. Dar era de treabă baba, chiar dacă era hâdă ca un vierme-n cur. Toată ziua halucinam printre acte. Și-ncepea să-mi placă. A dracului treabă! Făceam câte zece lucruri deodată. Toate oficiale până-n pizda statului de drept, dar le făceam cu o siguranță incredibilă. Nu e ușor să scrii patruzeci de coduri numerice personale într-o oră și să nu greșești nici unul. Ca să nu mai vorbesc de rufăria anexă și de fugăreala pidosnică din spatele

ei. Mintea mi se-nfierbânta, începeam să uit că mai exist, și mă cufundam în opulența mediocrității. Pe la 14.30 eu și Ștef sugeam dintr-un sandvici anemic. Ne-mprăștiam balele printre firimituri. Uitasem și de cafeaua cumpărată de la o bombă din apropiere, unde zilnic m-aștepta vânzătoarea cu zâmbetul ei negru, la fel de negru ca al lui Ștef, și de sticla de Cola pe care o găseam în fiecare dimineață lângă scaunul meu, la fel de neagră ca zâmbetul lui Ștef, și poate ca sufletul meu. Fumam o țigară și-mi regăseam amețeala. Sublimă și ea, deh. Ce-aș mai fi tras un joint! Unul din ăla puturos, rupt din securea diavolului. La 16.00 eu și Ștef ne refugiam în Insomnia. Beam bere neagră și-mi povesteam pățaniile tripice. Apoi o supuneam pe Ștef unui interogatoriu ridicol. Mi se pusese pata că tre' să-i demonstrez că viața ei fusese ca o varză din care mușcaseră toți idioții. Ștef nu se lăsa prea mult rugată și recunoștea. Stingea discuția. Oboseala mă vrăjea. Și-mi ziceam: am s-o duc pe Ștef la mine-n Mănăștur și am să-i pun muzică bună, am să-i pun un Tricky, și un Norken, și un Deep Dish, și o să bem, și o să ne sugem mințile, și o să fie sublim, o să mă îndrăgostesc și eu pentru a nu știu câta oară, și viața n-o să mai fie o curvă, cum spun toți tâmpiții care nu o trăiesc. Dar dacă... Și gândurile mi se opreau învălmășite, și ricoșau din cutia craniană în toate părțile, și știam că într-o zi o să mor, o să mor așa cum n-a murit nimeni până atunci.

11

— Ești un bețiv... toată ziua bei bere, și toată ziua te fuți. Nu te gândești decât la tine. Eu și copilul ăsta ce facem, boule?! Știu că ai o amantă. Știu sigur că ai o amantă.

— Nu… n-am! am zis, încercând să mă conving de neadevărul simțurilor care mi se bălăceau într-o forfotă cumplită, și nu din pricini perverse, ci tocmai din prea plinul odihnei.

N-aveam nici o șansă. Futeam ca un animal. Futeam prin toate părțile, cu ochii mai beliți decât ai șefului meu când era vorba de bani. Când mă-ntorceam acasă mă durea pula de abia mai umblam.

— Îmi torni o grămadă de minciuni, a continuat nevastă-mea, azvârlindu-mi o privire din-alea, greu de uitat, cu lacrimi roșii împăienjenindu-i ochii.

Să mă duc de-acasă, să nu mă duc de-acasă, să mă duc de-acasă, să nu mă duc de-acasă. Nu mă duc de-acasă, uite că nu mă duc. Să mă fugărești cu hârletul și tot nu mă duc. De ce? Nu mă duc pentru că n-am chef. E-așa bine acasă, e-așa bine când lucrurile tale se așază pe tine și te îmbracă atât de familia(l)r. De fapt, sunt atât de obosit încât așa m-aș duce să trag un futai bun. Pe de altă parte, sunt atât de obosit încât știu de pe-acum că futaiul va fi un eșec.

— Nu mai știi să faci dragoste, mi s-a plâns Ștef. Termin, termini, și gata. Altădată terminam de șase ori. Ți s-a împuținat sperma?

— Sunt obosit, Piti meu. Sunt mai obosit decât cel mai fericit om de pe lumea asta.

— Ah, și tocmai din cauza asta? Pentru că ești atât de fericit?

I-am luat în mână talpa piciorului și i-am masat-o încet. Sânul ei brun mi s-a prelins pe braț, apoi a coborât și mi-a atins sexul. Acesta nu avu nici o reacție. Era un trișor umed... un trișor molâu, lipsit de speranță, cel puțin pentru un timp.

— Piti, nu mai pot sufla, i-am spus. Lumea se prăbușește

peste mine. Nu mai am nici o autoritate. Știi, mulți oameni se cred autoritari, se cred niște pule care pot atinge cerul, dar credința lor în autoritatea asta nu depășește nici curul broaștei. Eu n-am fost niciodată autoritar, n-am știut să mă impun nicăieri. Toți au făcut ce-au vrut cu mine. Am fost umilul. Și-am tăcut. Zău că mi-ar plăcea să tac, mult și autoritar. Dar atunci când tac, scriu și zvârl furia asta din mine. Vezi, nici măcar să tac nu sunt în stare. Sunt autoritar numai în lumea aia, virtuală. Adică cu ceea ce visez. Crezi că eu nu știu că nu trăiesc? Crezi că nu știu că sunt un slăbănog cu fițe, un nașpet care se crede om?

— Ce? Vrei să spui că nu ești om?

I-am sărutat năsucul, și obrăjorii, apoi mi-am plimbat limba pe umerii ei dulci, am coborât încet pe piept, către buric, i-am zgribulit nițel cercelul de acolo, și am coborât în vagin. Era cleios și puțea a spermă, a mii de homunculuși din mine. Era atât de pur!!! I-am atins pe toți câți erau acolo și i-am pus în mișcare.

— Vreau să am un copil, un copil ca tine, exact ca tine.

— Vrei să mă clonezi?

— Da... cred că asta vreau.

Am intrat încet în ea, oferindu-i spre supt un deget. Zăcea ușor, se sclifosea când intram un pic mai adânc, apoi se oprea, și zăcea din nou, și din nou. Am insistat cu talpa iepurelui (lovituri dese și adânci) până când a terminat. Era udă leoarcă și abia răsufla. M-a privit cu un fel de încremeneală ciocolatie. I se ițeau din privire clare regrete de satisfacție înăbușită. Murea de plăcere, dar era atât de tristă!

— Nu ai obosit? Plângi în fiecare zi și simt că înnebunesc.

Tumefiată, cu ochii lăptoși, nevastă-mea mă privește cu o căutătură dementă.

— Cum adică? a întrebat ea. Ție chiar nu-ți mai pasă

de mine? Vrei să distrugi viața băiatului tău, vrei să crească fără tată?

Mi-am dus palma la frunte și am închis ochii.

— Bineînțeles că nu. Ah, la naiba. Nu mai suport!

— Nici eu!

— Nici euuuuu!!!

Ștef mă ia în brațe, își așază bărbia pe umărul meu, tremură, își prelinge palmele pe fesele mele.

— Te vreau în mine. Acum!

E târziu, e trecut de 9 p.m., nevastă-mea mă așteaptă, o vizualizez zbătându-se în bucătărie ca o râmă tăiată în două, tușesc, am tusea asta de ceva vreme, fumez două pachete de țigări pe zi, toată ziua fumez, fumez și beau, aproape că am ajuns la impotență din cauza alcoolului. Ștef mă dezbracă.

— Te vreau în mine, nu mai suport, vreau să facem dragoste, acum.

Îmi dă jos pantalonii și îmi sărută penisul flasc. Nici o reacție. Mi-l freacă. Nimic. Mă întind pe covor și-mi duc palma la frunte. Închid ochii. Ștef se dezghioacă. Imposibil, nu pot să intru. Ștef plânge.

— Te vreau, omule! Nu mai pot, înțelege odată!

— Tu nu mai vrei nimic de la mine? mă întreabă nevastă-mea, aprinzându-și o țigară. Nu mă vrei deloc?

— Primul a avut un penis uriaș, îmi povestește Ștef, are ochii beți, miroase a coniac de la o poștă. Când a intrat în mine, m-a durut așa de tare că am plâns cât timp a ținut actul sexual (aveam să aflu după câteva luni că primul act sexual pe care l-a avut Ștef s-a petrecut la 13 ani și, de fapt, a fost un viol într-o scară de bloc nenorocită). Despre fostul mi-e îngrozitor de greu să-ți vorbesc. Mă lovea în zona ficatului, mă mușca de sâni, eram vânătă toată, într-o zi a scris numărul mașinii pe o foaie, a lipit-o de perete, și m-a izbit

cu capul de el, aveam fruntea plină de cucuie, da, am făcut sex oral, dar am fost forțată, asta a fost atunci, în timpul violului (pentru că destinul n-a fost satisfăcut cu întâia umilință, și-a cerut partea încă o dată... Ștef a fost violată și la 19 ani, de data asta de 5 inși), îți spun, mi-era greață să ating cu mâna, am închis ochii și n-am mai vrut să știu de nimic.

— Din cauza asta nu ți s-a sculat? mă întreabă Ștef, irosind sigiliul notarial pe o jumătate de coală de hârtie.

— Ești ca o mașină uzată, îi răspund.

— Doamne, cât de rău poți fi.

Nu trebuie să fiu psihiatrul nimănui.

— Ești... o mașină uzată. Probabil că n-am să mai fiu în stare.

— Despre ce vorbești?

— Dragoste! Nu știu dacă mai pot face dragoste cu tine. Ce ciudat! Până la urmă nu inima decide.

Ștef privește în gol. Ștef nu e o femeie frumoasă, arată ca un broscoi, are ochii negri, și-i poartă în afara feței. Când râde arată ca un șarpe amenințător, fața i se sfarmă, de parcă ar fi din piatră. Nevastă-mea are o fizionomie fermecătoare, ochi albaștri, uriași, buze extrem de senzuale, părul mirific, exagerat de creț, nevastă-mea e un ursuleț de aur în care s-au copt dorințele multor bărbați. După naștere, însă, obrajii i s-au umflat, burta i s-a prelins peste pubis, sânii i s-au fleșcăit de nu-i mai poți prinde în palme. Din pricina trecutului, Ștef se consideră simplu obiect sexual. Nu vrea nimic, doar protecție, nu fuge după nimic, doar după confortul imediat, pe care nu reușește nicicum să-l găsească. Nevastă-mea are cu mine un copil perfect, e stilată, e citită, e inteligentă, e profesoară, dar e prea decentă. Ștef e prostuță ca un cămătar. Și totuși, în ecuația asta, Ștef e virusul. Pentru că nevastă-mea nu m-a dus niciodată până la al doilea orgasm.

— Știi cum a fost a doua oară când mi-a venit? șoptește Ștef. Doamne, au plâns toți zeii.

O privesc în ochii tuciurii și-i dau părul la o parte. Se întoarce și sărută cearceaful. Mă aplec și-i sărut anusul. Nevastă-mea încearcă să-mi dea jos chiloții. Îi trag la loc. Intru într-o depresie ușoară și simt cum mă umflu, cum devin o hală imensă și caldă, talpa piciorului e cât un butoi, și continuă să crească, îmi mișc un deget și-mi dau seama că e un drug de fier, aș putea sparge cu el pereții, continui să mă umflu, am depășit de mult granițele patului, nevastă-mea mă atinge din nou, însă e ca și cum n-aș mai simți-o, e uluitor de departe. Îmi ascund dorințele într-o debara și închid ochii. Transpir bere.

— Iar ai lipsit de-acasă trei ore. Ai spus că ești la internet.

Flash exploziv: mă mișc din ce în ce mai repede, am senzația unei perfecte... urinări????... la naiba!, strig, și ies din Ștef. Ce-i, mă întreabă ea, nimic, răspund, mângâindu-i fesele moi. Cobor cu limba...

Ieșire din flash: pe bune că am fost la internet. Doamne, ce dureroasă e minciuna care se repetă.

— Trei ore? Atâta ai stat tu acolo? Auzi, pe mine să nu mă minți! Da?! Că eu nu ți-s sclavă, și nici...

Sclavă? Unde am mai auzit asta? Prin ce furtună din memorie îmi stă pitit termenul ăsta, ca o nălucă zurlie, pletoasă, ce-și roade unghiile, râzând de toate nimicurile și lăsându-și balele să-i frământe pieptul? Unde naiba m-am întâlnit cu sentimentul ăsta de totală incapacitate, de rămânere în urmă, de stingere neîndemânatică, de vomă perversă a sufletului din mine peste mine, de înghițire a sensului de către propriul meu sens? Ceva-ceva asemănător știu că s-a întâmplat, când am coborât pentru prima oară acolo, în întuneric,

printre babele ale căror guri musteau de salivă, toate îmi spuneau: „vezi că vin, vin, vin acum“, toate, în cor, zbierau: „vezi că vin, sunt pe drum“, trăsnea buhăitul lor în poezie, scuipau un fel de țărână roșiatică și extrem de lipicioasă, pleoapele mi se sufocau: întuneric, întunecime, noi suntem, și acolo, în pustietatea aia scânteia un fel de apus, un fel de chip, un fel de ființă, una care grohăia, purtată de zeama de fierturi din oalele neveste-mi; ce mai, era chiar nevastă-mea.

80

Era trecut de 11 p.m.. Dârdâiam în haina mea roasă la coate, în blugii mei din care ar fi ieșit mai multe kilograme de zoaie decât aș fi cântărit eu în puța goală, și în papucii de pânză mucegăită prin care unghiile degetelor de la picioare pătrundeau ușor, ca niște cuțite mobile. În apropiere de *Just fine* am dat bot în bot cu Anuță. Mi-a zâmbit și m-a întrebat cu o mișcare sugestivă a capului dacă am la mine ceva monetar. Aveam. L-am invitat la o bere. În sfârșit, mi-am spus, o fantomă cu care să beau un păhărel, cu care să-mi trec timpul ăsta ce nu mai vrea parcă să-și miște curul din loc. La jumătatea scării ce ducea în mormânt, Anuță s-a oprit.

— Nu vrei mai bine un ***gigi***?

Bineînțeles că voiam mai bine un ***gigi***. A zvâcnit pe scări în sus, lăsându-și un braț în spate, de parcă ar fi vrut să mă prindă și să mă tragă după el, să nu mă uite pe undeva, să nu mă scape. Sau ceva de genul ăsta. Câțiva pași mai încolo, Coma și Copilu' se învârteau în jurul unui copac. Nu știu ce naiba căutau la rădăcina lui. Priveau în pământ de parcă și-ar fi pierdut acolo o avere. Amândoi erau fumați, aveau ochii întredeschiși, iar bărbiile li se loveau de piept în ritmul

mișcărilor mărunte, făcute parcă cu încetinitorul. Am luat un taxi până la blocul lui Anuță, un fel de cămin pentru familiști (mă rog, așa i se zicea pe vremuri), devenit acum asociație de proprietari, mai pe românește, bloc de garsoniere cumpărate de țăranii ce-și lăsaseră casele în paragină pentru un gât de rachiu alb, după zece ore de muncă uzinală. Anuță locuia la etajul patru. Casa scărilor era luminată din belșug de neoane uriașe. Ultimul etaj, însă, zăcea în semiîntuneric. Ca de obicei. Ultimul etaj e întotdeauna lăsat de izbeliște: fie lipsesc becurile, fie e inundat de ploaie. Și totuși, vorbesc acum de al 5-lea nivel (ținând cont și de banalul parter), de cel mai important, de cel peste care numai misticii au fost capabili să sară.

— Bă, face Coma către mine, oprindu-se în fața culoarului îngust și întunecat, stai, bă, și se întoarce către Copilu'. Îl privește cu ochii larg deschiși.

Baba se trage înapoi, își numără măruntaiele, știe că acolo, printre ele, ceva sclipește: strigă: LOVE YOU, LOVE YOU, LOVE YOU, strigă și mai tare: LOVE YOU, LOVE YOU, ceva o izbește în cap, se întoarce și se privește... E doar o babă, un înger.

— Da, zice Copilu', stai, bă, și încearcă să mă prindă de braț.

— Ce-i, bă? întreb.

— Stai! continuă Coma, unde mergi așa grăbit? Stai, să discutăm un pic!

— Să discutăm ce? îl întreb.

— Păi, nu vezi ce întuneric e?! face Copilu' nervos.

Uitasem, grăbit cum eram. Am căutat în jur un întrerupător, dar nu se zărea nimic.

— Hai, bă, le-am zis, sunt singur aici, nu vedeți?

— Hai, bă, zice Anuță. Că nu mai e mult. Acolo stau, pe dreapta. Urmați-mă!

O BABĂ ÎȘI MĂNÂNCĂ TENDOANELE. PICIOARELE I SE ZBAT. BABA LE PRIVEȘTE ȘI LE MIROASE.

Miroase a plastilină, strigă fiul meu.

— Bine, bă, zice Copilu', lipindu-se de perete. Da' luați-o ușor. Că nu se vede pe unde călcăm.

În sfârșit am intrat și lumina ne-a plesnit fețele și drogații ăia paranoici au început să râdă fericiți. Scăpaseră de întuneric. Ne-am așezat pe un colțar știrb, Anuță ne-a pus muzică la un jeg de calculator cu tastatura plină de cenușă. Ahhh! Era aceeași muzică pe care o ascultasem la rândul meu luni în șir, și căreia îi făcusem loc într-un colț de memorie, reascultând-o apoi la nesfârșit, în cea mai amplă și mai fermecătoare tăcere. Avea o efervescență extraordinară, fiind gândită și realizată exact pentru starea de verde. M-am dus la budă să trag o pișare. Nu vreau să discut starea closetului. Era realmente indiscutabil de proastă. Camera, mai largă decât una din căminele studențești, era totuși curățică. Sfidând cel mai prost gust estetic care poate fi imaginat, Anuță ridicase un zid de un metru și ceva exact în centrul ei. Dincolo de acest zid își încropise un rahat de bucătărie umplut cu dulapuri culese parcă din containere. În partea cealaltă, mai bine zis, în spațiul camerei, se afla colțarul știrb în fața căruia trântise o ditamai bancă de lemn. La întoarcere, băieții aruncau deja semințele în scrumieră, împrăștiind mugurii pe o foaie de hârtie.

— Facem jointuri? întreabă Anuță.

— Nu, zice Coma, n-am hârtie, facem o găleată.

Copilu' se repede la bucătărie, scoate o găleată roșie din-tr-un dulap.

șiiiiiiiiijjjjjjjjjjjjjssssssssssăăă ...

BABA ÎȘI miroase acum ciorapii... genul ăsta de babă e netoată. Priviți! Și-i linge să vadă dacă-s acri.

…și cu o viteză amețitoare creierul meu sare peste cinci minute. M-am întrebat, în timp ce zăream găleata ieșind proaspătă din dulapul ăla, de unde dracu' știa Copilu' că acolo e o găleată. Doar nu eram la el acasă. Și, uite!, când să văd ce face Copilu', găleata e deja pe masă, plină, și în ea zace prostită o sticlă de plastic cu fundul tăiat, și pe gura ei stă o cupă de inox, găurită. Coma presară în ea muguri, îi aprinde și ridică sticla cu mișcări legănate. Apoi, dă cupa de inox la o parte, ia botul sticlei în gură și o împinge în găleată până când o golește de fum. E rândul meu. Am senzația că un metal lichid, deosebit de proaspăt, de crud, de juvenil... nuuuuu, am impresia că fundul uriaș și superb al femeii universale îmi umple plămânii. Și îl fut, acolo, cu o viteză fantastică. Strig: beeeeeton! Urmează Copilu', apoi Anuță. Facem cu rândul de vreo patru sau cinci ori. Sunt deja verde. În timp ce Copilu' scoate sticla la suprafață, îi zic:

— Bă, bă, stai! fumul ăla e cam translucid.

— Dă-te-n pulă, zice Copilu', se vede că ești ars rău.

— Eu? eu? întreb, oarecum zădărnicit de problemă.

— Cum adică? cum adică?

— Vorbești ca un gabor, mi-o întoarce Copilu'.

— Stai, mă! - stai, mă! sar, cum să vorbesc ca un gabor? cum să vorbesc ca un gabor? Eu sunt ar... artri ... artiiii-iiiiist! artiiiiiiiiiiisssstttttttttt!!!!!!

— Hahahaha! își bagă mutra Copilu' în pământ. Știu, mai zice el, și continuă să râdă cu hohote tăioase, învelindu-și gura în palme.

— Stai calm, bă, bă, stai calm, îmi spune Coma. Și, adresându-se lui Copilu': dă-i drumu'!

Copilu' scoate o bancnotă de plastic de cinzeci de mii de lei, o îndoaie, își trece dinții peste îndoitură, aruncă în căușul ei două pastile albe (nu mi-am dat seama de unde le-a scos), le împătură bine și le zdrobește cu pumnul. Coma îi întinde un păhărel de sticlă. Copilu' varsă praful alb acolo și îl încălzește cu o brichetă. Coma îmi vorbește... vorbește apăsat. Am senzația că rostește un cuvânt într-o jumătate de oră. Fiindcă, pe ritmul muzicii, se întoarce mereu în urechile mele. Îi văd repede, repede, cu injecțiile în păhărelul de sticlă și apoi cu ele înfipte în brațe. Copilu' sare ca ars. Mai vrea un joint. Anuță râde și prepară. Brusc, timpul nu mai vrea să se dilate, se face strâmb, se face mic, se face halucinant. Mă ridic în picioare. Cu puterea unui tren în viteză paranoia îmi izbește stomacul. Mă gândesc că trebuie să plec de acolo, deși habar n-am de ce. Picioarele mi-au înghețat, mâinile încep să-mi bată ca niște aripi rănite.

BABA RÂDE CU SPERMA MEA ÎNTRE DINȚI.

— Bă, - băăăăăăăăă le zic, eu sunt în plină *pară* - eu sunt în plină pară. Tre' să mă duc duc duc. Hai, bă băăăăăăăăăăăă!

Anuță mă privește și râde până se sparg geamurile. Sar dintr-o dată către ușă și încep să apăs clanța. Geamurile alea chiar s-au spart, îmi zic, și-mi aud cuvintele revenind ușor, ușor, apoi împrăștiindu-se asurzitor în toate membrele. Am urechi la picioare, mi-am aruncat paranoia într-acolo, și paranoia s-a întors de zece ori mai puternică, mai

imbatabilă. Încep să transpir.

— Lăsați omul să plece dacă vrea să plece, spune Coma, deși nu se clintește.

Mă reped la balcon. E, totuși, nivelul 5, cum dracu' se plec pe acolo? Trag o porție zdravănă de aer proaspăt. Fug apoi în budă. Mă piș. Doamne, cât durează pișarea asta, când eu sunt atât de grăbit!!! Pișarea a devenit inamicul meu. Parcă mă piș în vezică. Nu mai vrea să se oprească. Are să mă țină câteva zile. Nu, am să mă piș o lună, poate două, poate un an. Încerc să opresc scurgerea lichidului auriu încordându-mi mușchii de la baza penisului. Nici o șansă. Sunt pierdut.

— Trebuie să plec, bă, - Trebuie să plec, bă - Trebuie să plec, bă - zbier, reintrând în cameră, în timp ce pișatul îmi inundă în neștire pantalonii.

Coma se ridică. Se apropie de ușă, o privește și-mi zice:

— Stai, bă, să vedem ce facem, să ne gândim, să discutăm.

— În pula mea pula la lalala, fac, ce dracu' vrei să discutăm acum, - ce ce ce?... tu nu vezi cât îs de grăbit? - ... bit - ... bit - ? Uită-te și tu! și-mi prind marginile blugilor cu mâinile, privind către locul cu pricina, mă piș pe mine!!! MĂ PIȘ PE MINEEEEEE!!!

— Ia-o încet, vine replica lui Coma. Nu ne grăbește nimeni.

Fug iar la balcon. Privesc în jos. Pământul nu e chiar atât de departe. Cu o săritură rapidă și sigură m-aș liniști, mi-aș regăsi libertatea. Câteva ace fierbinți mi se plimbă pe tâmple. Transpir din nou și-mi regăsesc suflul. Nu, nu, nu pot să sar. Aș muri, cu siguranță. Reintru în cameră. Paranoia pleacă, mă eliberează, se scurge ușor pe jos, vărsându-se, în cele din urmă, pe linoleum. Îmi reiau locul și privesc cum injecția se golește în vena lui Copilu'. Are o ditamai bulă

albastră ascunsă sub piele. Acolo și-a vârât acul, fără milă. Coma continuă să pipăie ușa, vorbește singur, dă din mâini, își (îmi) explică.

— Aici e yala, aud. Aici e...

— Da, zbier dintr-o dată, acolo e yala! N-am văzut-o!

Cu un salt fantastic sunt lângă ușă. (Tocmai îmi venise o idee.) Învârt yala. Ușa se deschide. Pe hol, cum speram, e întuneric.

— Bă, zic, stai așa, stai un pic, stai să discutăm, să vedem despre ce e vorba.

— Ce să discutăm? mă întreabă Coma, surprins peste măsură. Mă întorc cu fața către el și cu spatele la întuneric.

— Bă, și-mi arunc degetul mare peste umăr, tu vezi ce-i acolo?

— Ce-i? mă întreabă Coma, dându-mă agitat la o parte.

— Tu veeezi ce-i acolo? îi spun, ridicându-mi vocea.

Coma intră în cameră, îl cheamă pe Copilu'. Copilu' vine, se oprește lângă Coma și privește tâmpit la ce-i acolo.

— Ce-i? mă întreabă la rândul lui.

— Bă, zic, voi nu știți ceeee-i acooooolo!

— Ce pula mea e acolo? zbiară Anuță, sărind de pe coltarul lui știrb cu tot cu joint.

Îi privesc. Toți trei s-au împietrit pe culoar, în dreptul ușii larg deschise. Privesc către acel ceva acolo. Mă întorc în cameră. Sub ochii mei, muzica se dezbracă... *cover your head cause there's no survivors, love is dead no one realizes*… ah, Doamne, cât de grăbit sunt să îți ating degetul!!! Să văd și eu ce-i acolooooo.

— Ce-i? șoptește Ștef, mai mult pentru ea. Zâmbește. Stă lungită în patul lui fra'. Nu mai plouă, atmosfera se luminează, e feerică. Pot să o admir pe Ștef în toată splendoarea ei. Îmi vine să plâng, frumusețea aia continuă să mă

halucineze. Ochii îi sunt vineți, fața, hirsută, și totuși, parcă ceva în ea stă să explodeze, simt că ar fi capabilă să-mi provoace dispariția cu un gest elementar, cu cel mai elementar gest cu putință, cu o privire. Îmi retrag privirea din ochii ei și-mi desfac crack-ul. Trag o dublă.

#33##3ŞşţşŞ._,:ăţş98**/988!!&&%%#()=)(/(&

Uluitoare senzație la nivelul plexului, inima îmi bate rar, tot mai rar, apoi se oprește, sunt mort și viu în același timp, mișcare globilor oculari mă înnebunește de plăcere, aș putea fi orb și m-aș simți la fel de bine, lucrătura mentală e gigantică, ideile se țes într-o ordine perfectă, turbionar de sistematic, înțeleg totul dar asta nu îmi provoacă panică, atenție!, moartea e aproape, înainte de a închide ochii pentru a vedea cum e dimineață, realizez că n-aș putea-o refuza. Ah, dar de aici încolo e vremea lui Dumnezeu. Știu bine că trăsnește doar unde vrea El. De-acum... nu mai sunt sclavul nimănui.

69

Un miros de nisip ars mi se plimbă printre dinți, de multe ori am senzația stranie că îmi pot abandona papilele gustative în liniștea lui, elaborând astfel o lume translucidă, în care obiectele devin grele și luminoase, palpabile numai prin gust. Universul acesta pare a mi se închina, pare a-mi așeza la picioare inima lui, o simt palpitând acolo jos, pe podea, printre degetele de la picioare. E doar o banală iluzie, evident, de fapt semnul de început al procesului schizoid ce urmează să mi se întâmple. Am fost învățat de mic că există

un diavol într-o realitate cumva paralelă cu realitatea mea, un „om negru" sau un „***bau-bau***" de care trebuie să fug, să mă păzesc, căci e o entitate rea și cu puteri nelimitate. Parcă ieri mă întâlnisem cu ciudățenia asta și o certasem, ba îi dădusem câteva palme ca să se simtă jignită și să nu-mi mai stea prin preajmă. Dar mister „***bau-bau***" nu stătea în fața mea cum ar sta o persoană, ci era undeva pitit în mine, în creierul meu. Suda acolo tot felul de bețe de metal, și gândurile mele încetau să mai curgă rectiliniu, conduse de coerență, se izbeau de bețele astea și se pierdeau în periferiile murdare ale latenței. A naibii virtualitate, cum se mai erija, cum mai încerca să se hrănească cu obiectele din jurul meu, transformându-le în bulbi halucinatorii.

O femeie pătrunde în cameră, își dă jos geaca de piele, se tolănește în fotoliul de lângă mine și își desface coapsele. Fra' o soarbe din ochi. Eu dau din cap și caut un punct de sprijin pentru privire. Fra' mi-a aplicat patru șoturi fatale, proiectându-mă într-o lume în care soarele răsare la nesfârșit, fără a mai apune vreodată. Când trec pe la toaletă, mă postez în fața oglinzii, îmi așez mâinile pe marginea chiuvetei și scuip. Oglinda e plină de salivă. Fra' obișnuiește să scuipe galben-verzui. Eu scuip un roșu fad. Majoritatea măselelor îmi sunt stricate, unele dintre ele ajungând la starea de ciot, sunt adică niște oase moarte ce abia mai reușesc să reziste expansiunii gingiilor. Îmi aprind țigările folosind bețe de chibrit. E un mod de a-mi crea o disponibilitate. Fiindcă și eu și fra' suntem dependenți de scobitul în nas și de sondarea măselelor cariate. Când mă privesc în oglindă zăresc o mutră care-mi e total necunoscută. Irișii îmi sunt albi, iar pe buze s-a instalat un rictus găunos. Nu e nici zâmbet, nici dezgust. L-am comparat cu un sforăit mental. Fra'

fumează joint după joint. Eu m-am oprit pentru o vreme. Nu prea mai pot să-mi susțin țeasta. Din când în când îmi lipesc fruntea de palme, în timp ce coatele mi se topesc în genunchi. Stau așa câteva minute și halucinez în liniște. Fra' tace. În boxe rulează Richie Hawtin și Sven Väth. Realizez surprins cu câtă ușurință pot descinde în spațiul fantasmatic. Pot să anexez lumii reale o contralume care ignoră temporalul și spațialul. Anuță se plimbă dintr-o cameră în alta. A înghițit cinci medicamente de Romparkin și umblă cu scaunul după el. La fel a făcut și Chefter, care stă într-un colț al camerei și vorbește singur. Acum zece minute mi-a explicat că „niște tipi", adică noi, „au un aparat care te face invizibil" și că „nu e bine să te pui cu ei că e rău să fii invizibil" în sensul că „eu nu știu exact de ce e rău da' așa mi-o zis unu', un sifon împuțit care se dă mare că...", nu l-am mai ascultat. Romparkinul te face plictisitor. E un halucinogen fără consecințe psihotice. Asta fiindcă, într-o terminologie de stradă, „te scoate".

Femeia se așaaază pe covor, se descalță, își dă pantalonii jos și își exhibă vaginul. Vaginocrație, băi, băiatule. Se linge-n pizdă de ziua ei (ce mai șpagat dubios!), iar noi stăm cu jointurile-n bot și ne frecăm pulele. Incapabili săăăăăăă maaaeie gândim ceva. Aplaudăm în timp ce Anuță continuă să ducă scaunul ăla în brațe, iar Chefter să șoptească obsesiv ceva despre o mașinărie care te face invizibil. Îmi aprind al șaptelea joint și îmi întind picioarele pe măsuța din față. Îmi zic, fără să aud, „curvei ăsteia i s-au sucit coaiele-n cap... bagabonzii cu care a umblat vreo cinci ani de zile, numa' traficanți de mare clasă, au produs deviațiile astea de nimfomanie narcisiacă, sau cum dracu' să-i zic... „'geaba, că tot iubirea ne salvează."

— Tu ce zici, bă!?

— 'te-n'pulă, lasă-mă-n paceeeeea miiiieeea! face fra', halucinându-mă.

Chefter dă semne că-și revine. Reușește să ajungă la budă fără să-l pleznească pe Anuță și fără să-i reproșeze că vrea să-l facă invizibil. Fra' e cu capul între cracii individei. Eu renunț să mi-o mai frec și-mi torn coniac. Volumul de informații ce ar putea compune, fie și insuficient, un punct de referință suspendat deasupra realului s-a topit acum în masa supraîncălzită a halucinațiilor. Apropierea și distanțarea de lucruri sunt procese care alternează extrem de repede, ca niște instantanee dublate de flash-uri orbitoare și, în același timp, spongioase. Zăresc printr-un gemuleț fumuriu haloul ce se cască între picioarele femeii și-mi aduc aminte – un automatism pervers! – de un coșmar plin de guri molcome și uriașe ce se căscau sub mine și mă atrăgeau cu o forță fantastică. Devin agitat, plămânii mi se contractă, inima o ia razna, încep să mă adâncesc în canapeaua îmbrăcată în imitație de piele, simt realmente că sunt supt de interiorul ei și-mi dau seama că mă aflu – pentru a câtea oară? – în plin *Ireversibil*.

Rederulez imaginile a doua zi dimineață pentru a-mi a căpăta luciditatea. Mă aleg cu halucinații chiar mai violente. Cum ar fi culorile stridente ce spulberă fondul vederii, ca niște artificii scăpate de sub control, gata oricând să-mi ia vederea, să mă facă să orbecăi fără un scop anume. Cum ar fi reacțiile organismului meu la diferite vedenii, o pată neagră fulguind deasupra mea, așa, fără nici o logică, de parcă Dumnezeul-tavan s-ar pișa pe podeaua-lanternă-aprinsă, realizând astfel cea mai grosolană și mai plauzibilă fantomă. Cum ar fi gagica aia care, 'mnezeule, își lingea vaginul „de ziua ei", asta-i, de ce dracu' tocmai de ziua ei?, ce fel de cadou e ăsta?, și făcut cui?, ziceam, gageaua aia stând în

fața oglinzii, semănând cu un fluture care își admiră ceafa într-o petală cenușie, petala unei flori dintr-o scorbură-ntr-o stâncă, uite, purta aripi uriașe, și șoptea „bau!“, mimând o sinistră sperietură.

— Bau!... mă, bau, mă, mă-ta!!! Bau-bau.

O babă în fața unei oglinzi pe un perete înfipt de Dumnezeu tocmai în centrul încăperii.

— Bau... mă! Bau-bau!!!

Și un cap lovit cu sete de tencuiala însângerată... și din nou:

— Bau-bau!

Baba își strânge vaginul în palma cu degetele lungi, ciotoase, se izbește cu capul de jucăria aceea mută... și apoi:

— Iiiiiiioiiiiii, vine, auziți cum vine?..... iooooiiiii, iiiiiii, că vine, și dă-i cu clonțul în afurisenia aia de perete, și, strângându-și vaginul, cu palmă lungă, de pianistă stilată.....

— Bau... bauuuu!

Nu, nu-mi trebuia povestea. Nu sunt îngerul ei, nu cunosc alt drum de la A la B decât acela de pe hârtie.

— Vă simțiți bine, domnule Mureșan?

— Nu! dar nu tremur.

Femeia asta psihiatru n-are pic de fler. De câte ori mă vede căscând ochii dă cu nuiaua: „Vă simțiți bine, domnule Mureșan? Aveți impresia că sunteți amenințat?“ Iar gândul meu ricoșează în fața ei de o tâmpă acalmie: „Te fut în cur, proasto! Pune-te cu mine și ai să sfârșești într-o groapă de rahat!“ Iar la câțiva metri, undeva, sub lumea ce mă atinge:

„paf! Bau! Bau-bau!“

Ah, drăcie!!! De ce ne-ai dat Doamne suflet? Ca să fie singurul lucru pe care-l avem fără să știm de ce? Tac. Îmi spun: nu știm să facem nimic bun cu durerea... doar ne plângem de ea. Nici nu-i de mirare că înnebunim cu miile.

Lângă intrarea în clădire, doi doctori țin un individ tuciuriu, care zbiară cât îl ține pieptul. Un bețiv cules de pe stradă, presupun. Câțiva pași mai la dreapta se zărește o ușă albă, din termopan, pe care stă lipit un afiș: *comportament toxicomani*. Am verificat-o, era închisă. Am trecut de clădire și am intrat într-un soi de grajd întunecat. *Nevroza femeii*. Să-mi trag ceasu', mi-am spus, dacă ai fi cazat aici, ai înnebuni din oficiu. Mai bine la dracu'n praznic, undeva la țară, necunoscut de nimeni, închis într-o cotoroanță de baracă muncitorească, decât în spelunca asta.

Doamna doctor Mănuțiu îmi ia trimiterea, mă privește și mă-ntreabă:

— De când nu mai beți?

— Nu e vorba de băutură, îi răspund.

— Poftiți, atunci! și mă invită într-un birou în care nu mi-aș crește nici câinele, dacă aș avea unul. Mă urmează doi studenți.

— Bau-bau! se aude, și-mi caut cu ochii nebunia.

— Așa e obiceiul, se scuză psihiatra.

Șed pe un scaun cu trei gură cască în fața mea. Povestesc.

— Am fumat iarbă și am probleme.

— Ce fel de probleme?

— Păi, nu mai pot sta-n troleu.

— Cum adică?

— Păi, e ceva în neregulă acolo.

— Simțiți că sunteți urmărit?

Ridic ochii către tavan.

— Nu mă urmărește nimeni, răspund, mă urmăresc gândurile. Da' parcă aș fi paranoic.

[Știți cum e ca un gând să nască un alt gând care, la rândul lui, dă un picior în fund unui gând din față, ce pornește la sănătoasa și sparge curul altui gând, ăla, da, ăla, al treilea, e întotdeauna cel mai nervos, el se repede violent la cel de-al patrulea gând pe care, de fapt, nici nu mai ai timp să îl gândești, fiindcă de acolo-n colo totul o ia razna, nu mai înțelegi nimic și te ia cu panică din cauza primului gând, deși, după cum vedeți, el, în ecuația asta, aproape că nu are nici o importanță.]

— Hm. Păi, nu credem că e de la canabis.

Râd, cu spaima-n gât.

— De la asta e. Asta m-a băgat prima oară. Acum îmi reamintesc.

— Atunci, aveți nevoie de o consultație de specialitate. Noi v-am putea ajuta dacă ați accepta să intrați la închiși.

În nebunie, soluțiile sunt incerte. Să arunci doi bani într-o fântână poate însemna la fel de bine să îți arunci capul în vaginul diavolului, ca și cum ai citi Diderot cu mâna stângă, dar, atenție!, numai după ce te-ai gândit să-l tai.

— Vă simțiți bine, domnule Mureșan?

— Acum nu mă simt bine deloc.

[Acum chiar încep să mă plictisesc. Pentru că nebunia o vede orice bețiv, atunci când se face, cum se spunea prin satul bunicilor mei, „bițicletă". Atunci, în starea aia de beție cruntă, nu mai vezi nimic, tot rahatul ăsta de contingent se sfarmă în mii de bucățele care încearcă, eșuând continuu, să se refacă la loc, știți, e ca și cum ai lipi un geam spart cu salivă. Nu degeaba salivezi atâta la beție, încât ești nevoit să fumezi țigară de la țigară, să te usuce fumul pe dinăuntru.

Acuma, chestia asta cu beția încă mai merge. La fel și cea cu fumatul canabisului. Cealaltă chestie, a nebuniei naturale, ca să zic așa, e pură plictiseală. Nebunii adevărați se sinucid fiindcă nu simt durerea. Or fi având ei clipa aia de luciditate în care își dau seama că fără asta viața lor nu face nici cât un gând spurcat, vorba bunicului, și-n care fiecare mișcare a corpului lor vegetal devine un sacrilegiu. Și uite așa, trei pași până la fereastră fac mai mult decât ditamai orgia.]

Doamna Mănuțiu îmi spune:

— Nu cred că v-ar conveni această alternativă, într-adevăr.

— Mă simt bine, o reped.

Probabil că gândurile mele naturale m-au făcut un nebun artificial. Ceva s-a schimbat foarte mult în mine. Este și nebunia artificială bună la ceva.

— E-n regulă. Puteți pleca când doriți.

[Și mă voi căca oricând doresc, că doar n-am să fac pactul cu închișii, încă nu. Poate după ce lumea se va sătura de mine.]

Ies cu palmele răzvrătite în buzunare. Ceva am lăsat acolo, un nu-știu-ce stânjenitor, un fel de gheară a degetului mic. S-a dezlipit de pielea stomacului și a căzut pe podeaua aia fermentată din cauza vomei. Cobor încet pe lângă Nera, iar nările mi se ceartă cu pete aeriene de mâncare. Salivez un timp, cu gândurile pierdute. Apoi, la semaforul de lângă Casa studenților, mă ia naspa. Intru într-o stare de panică de-mi produce pulsații în globii oculari. Contingentul se năruie, așa cum e el, întreg și greoi, într-o ceață a conspirației, a doctorilor psihiatri ce-mi privesc silueta printr-un fel de binoclu monstruos, bătând din palme, deschizând șampanii, și răcnind morcovenesc: „l-am prins, e al nostru, avem un caz beton“. Tremur tot. Nu sunt capabil să plec

de pe trotuar. Încerc să atașez privirii mele un centru de greutate pentru a nu-mi pierde viziunea spațială, mă leg de roșul semaforului, și îmi dau seama că, în ciuda acelei culori stridente, am scăpat printre degete autocontrolul mental. Apoi, aud cuvintele acelea, cuvintele alea în care jumătate din mine regăsește cealaltă jumătate, sau măcar umbra ei beată: „‘geaba, că tot iubirea ne salvează.“

55

De data asta am avut treabă cu creierul meu, numai cu creierul meu. Am expulzat orice soluții venite din afară, am dinamitat inconștientul și l-am făcut avid de conștient, l-am tras pe ața conștientului ca o râmă spartă pe dinăuntru și înfiptă într-un ac înnegrit de fum. Și uite așa am ajuns să mă văd rectiliniu, de la un capăt la altul. Privindu-mă, ca pe un ziar dizolvat în cerneală, găsesc chipul meu într-un amestec violaceu de versuri pe care au crescut grămezi de balegă ruginie, pe sunete care dorm de parcă ar fi păscut pentru prima oară din pajiștile rezervate celor gurmanzi. Încă mă lovesc de un incontrolabil simț al esteticului, deși forța aia care insistă să-mi caute răspunsurile și care se ascunde în spatele creierului meu mă cheamă continuu către nici un răspuns, mă cheamă, de fapt, să dezleg o ecuație imposibilă: să rup moartea din mine în mai multe bucățele, și, după aia, să o întind pe jos, ca să mă joc de-a moaca sărind șotron, de pe un vis pe altul, fără să fi aruncat, în prealabil, cuminte și legal, măcar o firmitură de pâine porumbeilor care se ceartă pe vârful capului meu. Nu-mi place mirosul găinațului, chiar dacă în copilărie, înainte de a-l înghiți, nu dădeam nici o atenție zemoasei fierbinți ce se irosea din el sub formă de

aburi aproape invizibili. Am avut o treabă cu creierul meu, dar nu una silită. N-am cuminecat pe nimeni. Și nici nu am sărutat-o pe Ștef sau pe nevastă-mea. Hm, e ciudat, ultima oară când am făcut dragoste cu soția mea mi s-a părut că toate măruntaiele mi se adună în penis și, brusc, explodează în bucățele de popcorn, divagându-se apoi în sânge, precum găinațul pe care-l sorbeam, înfometat, în curtea bunicii. Ejaculam sânge. Prin toate dioptriile trupului meu. Și toate erau jalnic de murdare. Mama zice că m-am născut cu fundul înainte de „a mă fi născut" eu însumi pe mine... mă... de fapt, zic eu, nimeni nu se naște din sau la întâmplare. Și, ca să vezi, toate gândurile astea m-au adus în pragul unei întâmplări, un fel de boroboață mecanică, lipsită de lingușelile care se aplică destinului: „mama mia, vezi? Schimbările astea!!!". Se face că mă întreb unde sunt și ce se va întâmpla cu mine, se face că vreau să fiu un specialist într-ale escatologiei, deși n-am murit decât de prea puține ori ca să limpezesc cât de cât orchestra tăcerii, se face că încă mă pot întinde în iarbă și încă pot cânta cu meșteșug din fluierul pe care mi l-a dăruit tata atunci când sorbea aburii lupilor de pe căsoiul în care era închis, noaptea, cu bolovanii ținuți între picioare, ca să-i fugă frigul, se face că n-am dispărut și că sălbăticiunea din mine continuă să devoreze spațiile uriașe ale superbei mele alonje ancestrale, cum o știți și voi, se face că *Daseinul* meu, întoarcerea întoarcerii eului meu la lupta cu sine (pay attention!, că nu e nici o glumă, că sunt căutat, că mi s-a pus sechestru de multă vreme pe frustrările mele, pe datoriile pe care le am față de jumătatea mea virtuală, care nu e o glumă perpendiculară pe gluma care sunt eu, cum s-ar crede) nu s-a terminat, se face că știu și mă întreb ce sunt eu și care e virtualul meu. Se face că știu: precum biblicul precept care spune că Dumnezeu e în mine și eu sunt Dumnezeu, la fel

ciocul unei plante halucinogene îmi spune că mintea mea diurnă, stabilizată social, este un fel de pretinsă întâmplare haotică. Și mai știu că atunci creierul mă gândește cu o precizie mecanică și că lupta reală se dă între dumnezeirea mea și lipsa mea de măsură, dar se dă aici, pe pământul ăsta nocturn. Sunt un EU uriaș și un eu potrivnic deopotrivă. Sunt eu peste tot. Dar aici, precizia începe să devieze către evanescență. Sunt brusc un nimic care se naște continuu, un nimic vizionar care la o bere știe totul și care, la un pârț venit din afară, răgușește. Hahahaha! Sunt o glumă cu aripi. Stupefiantele m-au ajutat să aud ceea ce nu înțeleg, mi-au arătat o chestie: .....

Lipcanu, pe marginea Gropii de gunoi, Bistrița, eu lângă, sugând dintr-o doză de bere și alunecând printre muște, câteva cranii de vacă, pădure de peturi, o casă țigănească în apropiere, bântuită de fantomele unor celofane coapte, ancorate de niște lemne putrede care vor să compună un fel de acoperiș, privim râul-sirop-din-coajă-de-copac, un arc și două bidoane *WIDE*, verzi și amărui, anexate unei fabrici, vânt călduț.

— Poate că asta-i soluția, zice Lipcanu, aruncând sticla de Cola. Hai cu mine la București, face el, întorcându-se. Îl urmez.

— Iova e maestrul ideal. Merită cunoscut.

Citisem un interviu al *maestrului* într-un cotidian central. Mă dăduse gata.

— Poate vin, să văd dacă fac rost de bani.

— Eu m-aș duce și mâine. Abia aștept să derulez proiectul ăsta. Mi s-a pus pata pe el.

Lipcanu voia să-l cheme pe maestru la Bistrița. Până la urmă avea să o facă.

— I-aș da un telefon.

Lipcanu dă din umeri.

— Da' numai după ce ai pune de zece ori receptorul în furcă, râde el.

— L-am citit și mi-a dat creierul peste cap.

— Dacă o să-l cunoști, o să ai cheile de lectură.

O jumătate de oră mai târziu suntem pe malul râului. Lipcanu face poze. Obsesia lui pentru nimicuri ruginoase, pline de *adânci interpretări*, e ca la început: oarbă și interesantă. Dar nu are vocația mizeriei, așa cum am avut-o eu, cândva. Când locuiam într-o scorbură, numită garsonieră confort trei, și-mi găteam zilnic cartofi prăjiți pe o plită aflată în cameră și-mi mângâiam zilnic animalul de casă: un vierme uriaș, extravagant de uriaș, care se hrănea cu borșul scurs de la ceaunul de pe perete, negru de zoaie, ăla care schilodea closetul arămiu și crăpat în care vărsasem de atâtea ori. Într-o seară a trecut președintele de bloc pe la mine... să-mi ceară acordul pentru inventarea unui coafor în garsoniera vecină. Cum naiba poți face un coafor într-o încăpere care nu are nici măcar opt metri pătrați? Numai inventându-l, evident! L-am invitat înăuntru, cerându-mi scuze pentru dezordine. A zis că la toți e dezordine și că nu-l deranjează. Totuși, când m-a văzut că sar peste o ditamai grămadă de nu știu ce: tricouri murdare și arse de țigări, chiloți nespălați, boabe de fasole, coji de ceapă și de cartofi, macaroane cu sau fără brânză, oale arse, bulgări de zaț, fluturași publicitari, chiștoace de țigări, și multă-multă spermă invizibilă, așadar, când m-a văzut că sar peste prezentatul arsenal de mizerii ca să aterizez în pat, a spus, ca pentru sine: la dumneavoastră chiar că e mizerie. Dar mă scuzasem deja. Lipcanu nu se scuzase niciodată. Făcea poze doar pentru el și se afla mereu în afara lor.

Rămânem câteva minute în intersecție.

— Fra' a depășit linia, îi zic.

— Fra' e un vertij cumplit, tu ești ca o plută, tre' să te menții sus fiindcă ai cu ce, el nu are, e în ocean, și-și ambalează motoarele ca să ajungă repede la fund.

Zâmbesc. Îmi aprind o țigară și ies din lumea lui. Lipcanu sfârșește ședința și mă ajunge.

— Ești ca un dosar. Ce dracu' faci acolo?

— Redactez acte.

— Se vede. Ai grijă să nu te prindă. E de rău.

— M-a ajutat să ies din sevraj. Nu știu cât aș mai fi rezistat fără. Și, oricum, știi că am familie. Ție ce-ți pasă?

Peste un sfert de ceas în Soho, Lipcanu refuză juma' de bere și mi-o trimite mie. Nu vorbim aproape nimic. Doar despre monștrii morți din capul lui. Fug iute către casă. Fra' mă așteaptă, Chefter e sus, ne umflăm burțile cu vin și ne pregătim pentru o ședință printre pici. Ascultăm ceva din Proiectul verde. La 10.00 p.m. ieșim, scurtă intervenție la un supermarket de unde se va afla, la inventar, că a dispărut o sticlă de coniac Alexandrion. Apoi Soho. Trecere în revistă a meselor și scurt popas la marginea unui grup minuscul. Rămânem singuri, nu există amatori. Atac la a doua masă, soldat cu același tip de abandon, cursiv, ostentativ, la obiect. Fra' împarte spaima cu cântarul, eu adun bulgări de metal cu care să zdrobesc câteva cranii calde. În sfârșit, pe la 12.00 a.m. ne instalăm la o masă. Îmi încep atacul cu zvâcniri de revoltă, fra' se laudă că a găsit nu'ș pe unde-n București nu'ș ce tâmpenie de muzică.

— Când pula mea ai fost tu în București? întreb de undeva din spatele lui.

— A fost, face Chefter.

— Nu vorbeam cu tine'n pula mea.

— Taci, băi, fra'! face fra'.

Mă retrag pentru cinci minute. Fra' începe să se ungă din nou cu pleașcă de orgoliu. Intervin pe neașteptate.

— Ce pula mea vrei, bă? întreabă fra' nervos.

Îmi apropii scaunul de el și încep.

— Ești numai minciuni, ești din picioare până-n cap un rahat verde și lăudăros.

— Ce-ai, măăăă?

— Pă bune, uită-te la tine! Un bețiv notoriu care nu știe ce vrea, care nu știe unde e, de ce pula mea te bagi peste oameni, fugind de la o masă la alta, cine pula mea te crezi?

Fra' face ochii cât cepele, am fața roșie de furie și sunt pus pe fapte mari, lucru pe care fra' nu-l prea anticipase, și nici n-avea de ce. Nici eu nu știu ce-s alea fapte mari, dar nu mă dau la o parte și smulg cu furie fiecare bucată de carne pe care o gust. Continui pe același ton, atacând și sluțind fața lui fra' și făcându-l de căcat printre virtualele-i victime, dau la iveală toate prostiile de care zice că-i împlinesc viața. Încearcă un recul: lovește cu adulterul meu. I-o întorc repede:

— Vorbești de familia mea, strig. Da' tu ai în pula mea așa ceva? Vorbești de amanta mea. Da' tu ce fuți, bă? Curve!

Fra' cască ochii din nou. Își pune mâna pe frunte, se vede că a intrat în panică. Începe să-mi șoptească: „frățiorul meu, dar... frățiorul meu... frățiorul meu!". Dintr-o dată mă ridic și-ncep să râd.

-Te-am futut, ai? îi zic și-mi trec palma peste freza lui. Se pornesc toți pe râs.

Fra' dă din cap, spulberat.

!"#213Ws!""4&&/)%#"#&//789

— Băi, ce beton ai fost, mi-a zis fra' pe tren. Nu-mi pot

scoate din cap noaptea trecută. Am știut eu că o să fii un mare luptător. Ți-ai rupt în gură *maestrul*. Ai rupt tot de la masa aia. Când începea să vorbească cineva, ăilalți îi ziceau să tacă numa' ca să te-audă pă tine. Ești vedetă' n pula mea.

— Când dracu' a fost asta? întreb, ducându-mi mâna la ceafă.

— Oau, erai beton, îți țineai fața aplecată și aveai moaca aia de *verde*, rupeai cu privirea aia totul. Aia s-a îndrăgostit de tine.

— Ce tot vorbești acolo, bă? Cine s-a-ndrăgostit de mine?

— Aia, tipa aia. I-ai zis că are ochi de reptilă și că numa' tu ești capabil să-i înghiți, hahaha, s-a căcat aia pe ea. A zis că e cel mai beton compliment care i s-a făcut.

— E penibil!

— Nu, e penibil în lumea ta. În lumea asta e beton. Copiii ăștia s-au săturat de zahareli romantice. Vor pule sau pizde serioase.

Noaptea trecută mi se scurgea prin ochi, o aveam umedă și-n palme. Băusem exagerat de mult și aveam frisoane. Cola nu mă ajuta deloc. Mă gândeam la soția mea, la fiul meu, care mă așteptau acasă, poate ea vorbind unor cărnuri devenite șnițele, iar el stând pe oliță și privind în gol, poate zbârlindu-se la o scăpare. Ce dracu' îmi păsa mie de *noaptea trecută*?

Toate astea i le-am povestit lui Ștef, dar Ștef a râs, lăsându-și fruntea pe umărul meu. Fruntea era a ei, dar râsul era al meu. Beam cafea și Ștef mă săruta pe gât, și porii trupului meu se înălțau, înălțau milioane de fire de păr, înălțau milioane de frisoane, și mâinile mele îi căutau coapsele, și degetele mele îi lingeau clitorisul prin mătase. De data asta am treabă cu creierul meu. Și chiar am o treabă serioasă.

Mama zice că m-am născut cu fundul înainte. Sunt o glumă cu aripi. Și e adevărat: nu-mi place mirosul găinațului, chiar dacă în copilărie, înainte de a-l înghiți, nu dădeam nici o atenție zemoasei fierbinți ce se irosea din el sub formă de aburi aproape invizibili. Hm, e ciudat, ultima oară când am făcut dragoste cu soția mea mi s-a părut că toate mărunta-iele mi se adună în penis și, brusc, explodează în bucățele de popcorn, divagându-se apoi în sânge, precum găinațul ce-l sorbeam, înfometat, în curtea bunicii. Ejaculam sânge. Prin toate dioptriile trupului meu. Și toate erau jalnic de murdare.

2

Nick, pus la punct, ca-ntotdeauna, purtând sacou și pantaloni cu dungă de culoare închisă, pozând cu rigidi-tatea-i bine cunoscută și privind atent în jur de parcă ar fi așteptat pe cineva, Nick, numele prietenului meu misterios, frapant de intuitiv (mi-a spus că atunci când rumegă o idee simte că are pizdă în loc de pulă), complexat însă din cauza neputinței de a scrie texte bune (nu vrea să-și recunoască alonja de critic literar), Nick aștepta în fața statuii pătate de găinaț a lui Mihai Viteazu. L-am observat de la 100 de metri și am început să fug pentru a nu irosi o întâlnire atât de prețioasă.

Terminasem facultatea de trei ani și nu lucram nică-ieri. Toată ziua citeam ce-mi cădea în mână și scriam ce-mi cădea în cap. Sau, dimpotrivă, pierdeam vremea în fața televizorului, trecând de la Cartoon Network la Eurosport și invers. Căscam din abundență de somn, de plictiseală, de înfumurare, de apatie, de necaz, de ipocrizie, de ciudă,

căscam și gura și ochii, uneori mai găseam timp și pentru o înjurătură sau pentru o vorbă destul de nesemnificativă pe care o aruncam băiatului meu de doi ani, ce umbla în patru labe prin sufragerie, combinând piese de plastic luate din fel de fel de cutii și pungi (am cumpărat, cred, vreo doi metri cubi de jucării de-a lungul a mai puțin de doi ani) și strigând cât îl ținea gura: *uite, făcut t'en, aicea, taaaatăăă, făcut t'en*. Răspundeam sec: *Bravo* și coboram în bucătărie la o țigară, de parcă vocea micuțului tocmai m-ar fi trezit dintr-o reverie. Desigur, înainte de a ieși din încăpere, făceam ca trenul, ridicându-mi vocea baritonal (*Uuuuuu*), spre a-l obliga să revină asupra trudei sale și spre a evada fără prea multe suspiciuni din parte-i. Ca orice copil, băiatul meu era fascinat de mașini și, în special, de trenuri. Pe mine acestea m-au impresionat întotdeauna prin prestanța lor voluminoasă, prin brutalitatea și indolența cu care produc zgomotele, sau prin lipsa totală de toleranță și discriminare. Revin însă, singura mea activitate, după cum s-a putut spicui din cele de mai sus, se învârtea în jurul literaturii. Nu trăiam de pe urma ei, dar nici nu-mi cauzase prea mari pierderi morale (aspectul financiar în literatură e de-a dreptul ridicol). Publicasem două cărți. Prima îmi adusese un premiu destul de important (după cum spuneau alții), a doua fusese considerată un adevărat fiasco. Așadar, mă aflam cu labele picioarelor în două vase de aceeași mărime, însă diferențiate de conținutul lor: unul cu apă călduță (deh, era vorba de un premiu local), celălalt cu apă rece, chiar înghețată (era un fiasco oficializat într-o revistă centrală și de către un critic tânăr - BAS). Această cronică negativă se afla la mine atunci când îi întindeam mâna lui Nick și îl întrebam pe cine anume așteaptă.

— Vară-mea are nevoie de niște cursuri.

N-am insistat. Erau lucruri care nu mă priveau.

— Știi? l-am întrebat.

— Ce să știu?

— Am dat cu fundu' de dușumea și a scârțâit mai tare fundu' decât dușumeaua.

— Adică?

— A doua mea carte a fost primită prost.

Și-a împins ochelarii către *plexul* frunții și a zâmbit neconvins.

— Citește! i-am cerut, întinzându-i revista.

— Nici vorbă. Am să o fac după ce parcurg cartea.

— Ok. Îți dau cartea. Vino la mine?

A acceptat. După circa zece minute de inutilă așteptare, ne-am îndreptat către cinematograful Republica, în parcarea căruia Nick își lăsase Supernova. Imediat după ce am urcat, am simțit o crampă în dreptul stomacului. *Nu sunt nebun*, am șoptit în mine, *sunt un om normal, Nick e prietenul meu, îl cunosc de doi ani, e drept că nu avem o legătură intimă, dar e un tip ok și țin la părerea lui, aceasta e o mașină normală, o Dacie, are bord, are portiere, deși portiera mea se mișcă destul de greu, are centură de siguranță, Nick e un conducător înnăscut, și, uite, tocmai a pornit motorul și a pornit la prima cheie, uite, aici e piața centrală, știu locurile astea, am trecut de mii de ori pe-aici…*

— Și, ce-ai mai făcut, în afară de faptul că ți-ai publicat și a doua carte? mi-a întrerupt gândurile Nick. Tremuri!, a mai observat el, aruncând o privire scurtă către palmele pe care încercam să le stăpânesc, ascunzându-le sub brațe.

— Drogurile, i-am răspuns.

— Adică?

— Sunt încă al dracului de departe de realitate.

— Înțeleg!

— Serios?

L-am privit destul de surprins. Știam că e un tip așezat și nu mi-l puteam imagina fumând un joint.

— Am fost alcoolic câțiva ani.

Atmosfera începea să devină gravă. Reușeam să ies din pară concentrându-mă asupra detaliilor familiare și repetându-mi la nesfârșit că aceste detalii se înstrăinează de mine din pricina traumelor suferite în timpul narcozei. Monologul interior era ajutat de ceea ce-mi relata Nick despre experiența sa. Am reținut doar câteva imagini șocante: întinderea pe culoarul dintre șinele căilor ferate, tentația uriașă a sinuciderii, zgomotul sacadat și rece-metalic al morții, revelația din ambulanță, rezultat direct al teribilei dileme, așezată ca un decident final, iremediabil și nehotărât între viață și moarte, la care se adăuga un întuneric vecin cu demența. Am preluat aceste imagini și le-am suprapus pe monologul meu interior și pe stările mele psihotice. M-am întrebat apoi unde sunt și am realizat că experiența lui Nick este cu mult mai memorabilă. În felul acesta am părăsit *Para*' și am reușit să revin la cel ce-și spunea EU. Automat, am început să recunosc ceea ce se întâmpla în afara corpului meu și să fac curte tuturor detaliilor care mă zăpăciseră prin detașare. Creierul meu putea din nou să absoarbă realitatea și să-i dea o noimă care mă privea nu doar pe mine. În acel moment, Nick a apăsat frâna. În fața șirului de mașini din pricina căruia oprisem se afla un semafor. Am reluat monologul interior, ținându-mi palma apăsată pe locul din dreptul pieptului, acolo unde simțeam că se află crucea de plastic. *Doamne, Dumnezeule*, am rostit în mine, *doar tu mi-ai mai rămas.* Brusc, *Para*' s-a transformat într-un fior uriaș, care a urcat prin coloana vertebrală și s-a pierdut undeva în dreptul cefei. Am răsuflat ușurat și am lăsat pielea spatelui să se crispeze de satisfacție. Nenumărate semnificații avea culoarea roșie, așa cum

Supernova lui Nick putea fi un lift blocat între etaje sau o cutie a Pandorei.

— Cum adică fobii? a întrebat Nick.

— Complicații, i-am răspuns. Mintea mea complică totul. Dar numai când e singură. Un semafor e o voce pe care nu o înțeleg.

— Soția nu te ajută?

— Nimeni nu mă poate ajuta. Doar cel de sus. Am ajuns acolo unde eram acum zece ani.

— La Dumnezeu?

— Nu chiar atât de sus, dar prin preajmă. Nu e ușor să glumești cu nebunia.

— Nebunie?

— E *verde*!

71

— Băi, să-mi bag pula, ce paranoic ai fost atunci.

— De parcă numa' eu am fost așa, se enervează Chefter. Da' numa' câți au intrat. Toți erau nebuni. Tu, Gabriel?

— Dă-mă-n pulă! Am scris și eu un poem.

— Ăla, delahoya?

— Da. Da' n-am intrat.

— 'te'n pulă că erai intoxicat cu *hash*, face Viermele.

— Oi fi fost, da' tot n-am intrat. Nu știam cum e să fii în *hash*.

— Tu erai mai cu șustă, vezi Doamne, se enervează Anuță.

— Nu eram cu șustă, eram și eu *fucked up*, da' mă durea-n pulă. Intrau luminile prin mine și levitam.

— Pă bune? se cacă Chefter neconvins.

— Ai fumat prea multă literatură, suflă Viermele convins.

— Da' amu' intri după un gigi?

— Intră că e sensibilos, râgâie fra', cu degetul afundat în sinusuri. Da' luptă fain. Are o față de vezi prin ea-n-pula-mea. Are numai revelații. Păi, mi-o venit cu niște faze despre ce e mediocru și ce nu e de m-o lăsat tablou.

Intră Copilu', spălat de ploaie, cu pletele prinse după ceafă, cu ochelarii lui pătrățoși, cu aerul lui de om-fantomă, are o plasă albastră în mână, îl zăresc doar eu și dau din cap, fra' îmi observă gestul și se-ntoarce către ușă.

— 'te-n pulă, ți-am zis să nu mai vii pe-aici!

— Ieși băăăă! întărește Chefter și râde legănat. 'n pula mea, umblă și ăsta cu cinci kilograme de iarbă după el și-și caută birou. Asta înseamnă cinșpe ani de mandeală.

Fra' îl dă afară pe Copilu', apoi se întoarce rotofei, plin de zâmbete lubrice. A primit un pumn de material. Ne pregătim așadar pentru o nouă ședință. Mă ridic și pun *1200 micrograms*. În difuzoare: ON THE SEVENTH DAY, SHIVA CREATED HASHISH, HASHISH, HASHISH….

— Excelentă alegere, găsește Anuță.

— Și care era faza cu mediocritatea aia, bă?

— Un'e îmi zice ăsta că a avut cea mai mare revelație, că cică mediocrii sunt de fapt ăia ce se cred unici. Păi, tu nu ești unic? îi zic. Ba da, lasă-mă-n pulă, zice, da' eu vreau să fiu mediocru, eu acced către mediocritate. Da' ce e aia mediocritate? îl întreb. Păi, zice, să fii mediocru înseamnă să știi totul. Bă, tu ești pe pastile? îl întreb. 'te-n pulă, face și devine psihotic. Hahahaha!

— Toți devenim psihotici, da' numa' așa nu ne plictisim.

Trag din joint. Arunc fumul în sus și încep automat să mă cufund în fotoliu. Știu să mă joc. Folosesc mișcarea

fumului pentru a-mi porni motorul fantasmatic.

— Știți faza cu frate-su lui Hawtin?

— Nu, ce fază?

— Supradoză cu muie la bord, mixând în Ibizza.

— Pe bune?

— 'te dracului, șoptesc, lingând nițică paranoia.

— Vrei să zici cu „muie la purtător".

Hohoteeeee….

— Ce dracu' poate fi așa hazliu? întreb, regăsindu-mi grimasa de verde.

— Ho, nu te porni! face Viermele, ridicându-și palma în aer și aruncând un nor de fum deasupra capului meu.

— Da, bă, insistă Anuță. Aci suntem între frați, dă-o-n pulă de luptă!

— Păi, voi sunteți de vină! le zic. Aruncați cu imagini de-a-n pulea. Vreți să vă arăt eu imagini?

— 'te-n pulă, cu imaginile tale, scribule, se gudură Chefter. Eu mi-o fac de două ori pe zi, fără să ginesc un cur.

— Numa' de două ori? întreabă fra' râzând. Eu mi-o fac fără pauze. Mamă, ce imaginație am, te caci pă tine. Nici un pornoșag nu face ce face creierul meu.

— Ai să dai în satiriazis, îi zic, și observ cum i se schimbă culoarea feței. Aia e o chestie care provoacă tulburări psihice din alea grele.

— Bă da' nu taci odată cu prostiile tale!?! se slutește Anuță. Se simte vizat, probabil.

— Spre deosebire de voi, le spun, eu mai știu și altceva în afară de lăbăreală.

— Că tu îi fi cine știe ce pulă verde! se încovoaie Chefter.

— *Flufy*, mămucă hăi, i-o retez.

— *Skunk*, mi-o retează.

— Un căcat la fel de verde, i-o retez.

Rulez un nou joint și îl aprind imediat. Schimbăm puțin ritmul muzicii. Pun un Massive Attack asezonat cu Aphex Twin. Psihoticii maniaco-depresivi încep să tacă. Eu mă joc cu iureșul din stomac. Timp de trei luni l-am purtat acolo, fie că eram fumat, fie că eram lucid ca naiba. L-am accesat aproape zilnic până am reușit să-l controlez. Acum, dacă intru în pară, mă doare-n pulă. Stau întins și râd de ceea ce mi se-ntâmplă. E ciudat. De când sunt psihotic nimic nu mai reușește să mă înspăimânte. Nici moartea, nici ideea unei lumi extrem de complicate. Sunt sătul până peste cap de dedublări și de alte minuni de felul ăsteia. Ca să ajung însă la acest control tulburător de minuțios, am avut nevoie de o strategie psihanalitică la fel de complicată. Când iarba se întoarce, ai dat de dracu'. Pă bune!

Văd trei avioane preschimbându-se ușor în trei fețe zâmbitoare, fără ochi, devenind apoi trei lumânări care zburdă una în jurul alteia și care, dintr-o dată, sunt aprinse de o mână nevăzută. Bricheta a făcut *skunk!* și lumânările au fost așezate lângă un mormânt. Nu m-am putut hotărî de ce anume să leg această imagine. Subconștientul mi-a propus o chestie nasoală pe care am refuzat-o scurt, trădându-mă cu o mișcare a degetului. Mi-am spus: „complică puțin treaba." Am încercat să-mi vizualizez mâinile, ținându-mi ochii închiși. Sugestiile însă n-au fost prea eficiente. M-am gândit atunci la faptul că sunt la un etaj superior și că aș putea să sar de acolo din pricina unei crize de demență. Chiar dacă am simțit o mică apretare a stomacului, starea nu s-a accentuat prea mult. Banalul s-a întors, iar gândurile au început să fie absorbite de sunetele greoaie din difuzoare. În momentul în care am ajuns la acel superior *state of mind*, respectiv la golirea minții, am intrat într-o transă uluitoare. Toate simțurile îmi erau activate și îndreptate către starea de bine, de

pozitiv. O liniște dumnezeiască mi-a luat în stăpânire creierul. Am deschis ochii și am început să… fiu drogat.

— Beton, în pulaaaa meaa! am strigat, rulând un nou joint.

53

Trip, excursie: am luat-o cu mine pe Ștef la Alba. Un concurs de creație literară la care m-am ales cu un premiu. Înainte de a mă sui în tren devin câteva secunde psihotic. Râd și urc cele trei scări în timp ce Ștef îmi împinge fundul cu mâinile. Fundul mă arde. Câte seri am stat cu tine, Ștef? Cât mi-am tăbăcit fundul prin barurile Clujului ca să te cunosc? Puține-puține. Da' fundu' tot mi l-am tăbăcit. Nu'ș de ce tremurai în seara aia, din pricina frigului sau a fricii. Erai îngrozită. Așteptai să te sărut. Cămașa îți era despicată, iar degetele mele se fâțâiau în apropierea fundului tău. Dacă ai ști de câte ori am luptat cu infernala dorință de a te lua în brațe atunci când tu stăteai aplecată deasupra biroului și mâzgăleai ceva, nu contează ce, de a-mi apropia sexul de bucile tale, și de a-l lăsa puțin să se-ntărească, și de a te face să oftezi, într-o infernală dorință. De-ai ști, Ștef! Cred că tremurai de frică. N-ai vrut să mă lași să plec, ai făcut atingerea perfectă și m-ai sărutat pe obraji. Pentru că îți era frică. Pe tren, mai nimic. Atingeri minore, false, de bun gust. Oficios. Alba e un oraș lipsit de culoare. Nimic din fascinația noului. Premieri sordide și o noapte de beție cu Ștef, încă neînțelegând mare lucru. Nici eu nu înțeleg de ce am primit premiul întâi pentru *postnarcotice*. S-a născut o balenă în mintea vreunui jurat?

— E simplu Ștef, e o chestie legată de identitate. Nu te

mai confunda cu ceilalți, nu mai fă ce spun ceilalți. Tu, tu unde ești?

Ștef tace.

— Tu unde ești? În gura lor?

Ștef are fața trăsnită de spaimă.

— De unde dracu' știi toate astea? Nu sunt transparentă.

Pauză.

— Ce mai face Domi?

— E bine, îi răspund.

— Trebuie neapărat să-l aduci la birou.

— Știu. E, deocamdată, singurul meu miracol.

Ștef e certată de baba care ne face zile fripte de vreo trei săptămâni. A uitat să pună sigiliul pe o legalizare. Baba e mama notarului. Baba însăși se cacă pe ea de frică. Dar baba e avocată. Râd aprins de pățania ei.

— Ești dată dracului, îi zic.

Ștef e speriată. Mă înțeapă cu degetul. Scrie un mesaj clientei, i se răspunde….

— Da, va veni după sigiliu.

Ștef își uită telefonul mobil. Mă joc prostia aia cu șarpele, apoi am chef să i-l sparg. Ștef se întoarce după telefon și ieșim la o bere. Așa e Ștef. Întrebarea e: va veni cu mine la Alba?

31

Zece p.m. Ies în oraș după material. Sunt îngrozitor de mizerabil. Am venit la Bistrița ca să lucrez la firma maicămii. Fac deratizarea și dezinsecția în beciurile blocurilor. E o muncă presantă. Fiecare beci mă face să tremur. Azi după-masă am intrat până la genunchi în căcat. Păi, de unde să

știu eu toate regulile trebii ăsteia. 'N pula mea, de-ar fi lipit și ăia o hârtiuță acolo: „Atenție! Căcat cât cuprinde!" Dau o geană prin triunghiul bermudelor. Încep cu Soho. Anuță stă pe o bancă în fundu' barului. Mă vede, dar nu face nici un gest. E *pară* mare 'n pulă. Bătălie? Merg către el fără să-mi schimb mimica plictisită. Îi întind mâna.

— Ce-i cu tine, bă? șoptesc.

— Îl aștept pe Hiană.

— Vine și el?

— Nu știu dacă vine, dar îs pară, nu vezi? M-a băgat ăsta.

Mă uit. Un individ brunet, pus la punct, cu țoale de bagabond.

— Acul, șoptește Anuță.

— O, fac speriat, atunci e bătălie mare. Hai cu mine în Any time.

— Tre' să-l văd făcut. Nu mă las pân-atunci.

Îl înțeleg, îi întind mâna, mai arunc o geană către Ac și mă car, aprinzându-mi o țigară. Nu-i locul de material când spiritele sunt așa încinse. Am chef de nebunii. Intru două secunde în Just fine. Nimic, aceeași rockeri tenebroși și femei care te fac din două-trei priviri. Viermele m-a avertizat că sunt încă la stadiul de psihotic și că îmi pot complica viața de pomană. Mi-a recomandat să-i evit pe rockeri și pe bagabonzi.

— Sunt pulalăi, băieții. Pentru rockeri nu mai există complicații, iar pentru bagabonzi complicațiile sunt fatale: banul, băiatule.

Înainte de a intra în Any time bag un joint grăbit la colțul unei catedrale. Nu găsesc pe nimeni cunoscut, dar nici n-am chef să-mi pierd vremea în fața televizorului. Mă pun pe o canapea liberă și comand o bere. Timpul se scurge

în favoarea mea.

— Ce faci, Gabiiiiiiiță!

E Vescu. Aruncă o bilă de plastic în direcția mea. Halucinez. Bila își încetinește mișcarea brusc, aș putea să o vizualizez din toate părțile. Prind bila cu ușurință.

— Pe la Bistrița?

— Da, da.

— Verde până la unghii?

— Da, da. Mă rog, pe-aproooaaaaapeeeee.

Povești cu pești. Apare nebuna. Mă servește cu semințe. E o tipă trăsnet, dar îi lipsește o doagă. Sechele de la excesul de muzică rock. Și de la chimice, 'nțeles. Se așază lângă mine. Are o slăbiciune evidentă pentru persoana mea. Zice că-s băiat fain, așezat, că am familie și că sunt scriitor, iar asta e de-a dreptu' fascinant.

— Nu e deloc fascinant, i-o întorc.

Flash cu băiețelul meu: *tatăă, tatăă, hai, jucăm noi doi.* ***Lasă-mă acum, Domi, nu vezi că mă droghez?!*** Ușoară para. Aș vrea să o trimit pe nebună la plimbare, dar mă interesează fundul ei.

— Am ceva material, face, apropiindu-și teribil de mult buzele de lobul urechii mele.

— Ce fel de material?

— Pastile.

— Nu sunt amator.

— Mă aștepți, da? Mă duc la budă să-mi fac o viespe.

— Du-te!

Vescu e taciturn și puțin nesigur. În cele din urmă, face stânga-mprejur. Nu-i suportă pe neco.

— Eu nu-s neco, i-am zis într-o zi.

— Ești, chiar dacă îți lipsesc țoalele.

Nebuna apare cu o privire de o stranietate îngrozitoare.

Prima intenție: aceea de a pleca. A doua intenție: autocontrol perfect. Intenție activată. Apare Anuță. Nu l-a făcut.

— Futu-i! smucește el liniștea, și se trântește lângă mine.

— Mai ești nașpa, bă? îl întreb.

— Îs, fiindcă mor de ciudă.

— Păi, Acul e supertare, bă. Ce vrei și tu?! Ăsta face strada. Tu ce pula mea faci? Nici măcar să fuți ca lumea nu știi.

— 'Te-n pula mea.

Nebuna își sprijină capul de umărul meu. Ferească Dumnezeu ce face heroina cu fața unei femei. Cum o îmbălsămează, arată ca un cadavru. La bărbați culorile nu sunt atât de estompate. O pipăi pe nebună. Are un corp beton. Îmi arde de-un sex oral. S-a redus la heroină. Și n-are decât optșpe ani, în pula meaaaa. Nici o șansă, e realmente un cadavru.

Flash: dacă te-apuci de chimice la 16 ani ai dat-o-n pulă. Creierul tău nu are nici un vârf de experiență, nu are nici un punct de referință, *c'est-à-dire* nu știe mai nimic. Curiozitate letală. Nebuna nu va trece de 21-22 de ani. Eu i-am dat fix 19,5 ani. Consecințe: schizofrenie, lipsă libido, crize de demență ce trimit la un comportament psihopatic, maniaco-depresivă, tentative de suicid etc. Bagă și LSD. Se fute pentru chimice. Șanse de revenire: zero barat. O mai vezi noaptea pe la trei fugind prin centrul orașului, cu spume la gură. Nici nu știi dacă mai are rost să te rogi pentru o astfel de relicvă. Da' eu tot mă rog. Acum ar fi necesare miracolele. Pă bune!

Apare Copilu' fumat.

— Ești în reclamă? îl întreb.

— Da. Uite-o pe nebună! Oau, ce nașpa a luat-o. Încă un miligram și e în supradoză. Asta ne face pe toți. Tu (o lovește peste mână, fata clipește ca sculată din somn, privește către Copilu', apoi îmi strânge brațul și se ghemuiește la

pieptul meu), tu, continuă Copilu', de unde ai marfa?

— Gata, bă! îi zic. Vezi și tu că a mutit biata fată.

— Ce, bă, sunt cumva nepoliticos? încearcă să m-atace Copilu'.

— Hm, i-o retez.

Copilu' n-are cum să fie făcut. Consumă iarbă, marijuana, hash, LSD, ecstasy, fortral, heroină, Romparkin, e dealer, știe Bucureștii etc. Copilu' a fost maestru lui fra', care a fost maestrul meu.

— Copilu' m-a băgat într-o pară care a ținut trei zile și trei nopți, mi-a zis fra'. Sau poate chiar mai mult. Dacă te întâlnești cu el, nu băga în seamă atacul lui cel mai urât: tremură dintr-o dată, își așază palmele pe frunte și zice: *să-mi bag pula ce flash dă pastilă am avut*. Cu ăsta de obicei face pe toată lumea. 'nțeles că am băgat în seamă atacul.

Lâncezim. Mai comand o bere. Copilu' se plictisește. Pleacă. Suntem prea mici. Mă plictisesc și eu. Mai am un joint pentru acasă și niște bani de o bere la doi litri. Seara nu e chiar un eșec. Cu nebuna nu am ce să fac. O lespede sau ea, cam același lucru. Anuță e în continuare obsedat că nu l-a făcut pe Ac. Ceilalți nu mă interesează. Materialul, dă-l în pulă că pot și fără el. Îmi închei seara în Any time trăgând un pârț. Se vor elucida ele, toatele. Da' până atunci mai e o viață de trăit. Îmi aprind o țigară și arunc o ultimă privire: Anuță duce mâna nebunei la pulă.

— Nu mai contează, șoptesc și-mi arunc ochii în sus.

7

Clanța îmi zâmbește. Mamă ce dinți galbeni are. Fumez black widow. Data trecută javra asta de material m-a făcut

să vorbesc un ceas cu frigiderul. Îi explicam ăstuia cum ar trebui să-și deschidă ușa ca să fie mai pedant. Așa, făceam, și-mi ondulam brațul într-un gest rizibil. Nu-i bine, reveneam, imaginându-mi mișcarea ușii. Tu nuuuuu'nnnțelegi că ești pulalău și nu știi cum să-ți deschizi nătăfleața. Hai, fii bun și fă cum îți zisei, trag ceasu' că vorbesc ca un oagăr! Mai la dreapta, vezi bine că pe-acolo nu-mi intră mâna, 'te dracului. Bag black widow în timp ce Clanțista i-o suge lui fra'. Se scapă pe ea de parcă ar vrea să umple un bong. Clanțista râde, cu buzele spălate de spermă, își șterge gura și mă privește în ochi.

— Ești un scump, iubițel, face, și-mi scoate pula din pantaloni, lingându-și buzele.

Gura Clanțistei e o vrăjitoare neagră și fudulă, care știe că știe totul, dracului, cu Aristotel și cu nebunii ăia greci. Tot scepticismul se duce-n cur când îți suge Clanțista mădularul.

— Și voi nu vă mai hliziți atâta și scoateți-vă pulele că mă așteaptă băiatul cu tirul, se adresează ea lui Anuță și lui Chefter, făcând o pauză sublimă în ceea ce-mi privește simțurile.

— Geeea, strig, eliminând lichidul seminal pe fața Clanțistei.

Black widow scade libidoul, dar nu te poți pune. O fi vocație? întreb undeva în zenitul subconștientului.

Pereții se-ngălbenesc în timp ce Clanțista îmi bagă o limbă-n gură de la revedere. Îi răspund timid. Gageaua arată ca o târâtură, de fapt, ce mai valea-n deal, e o prostituată ieftină, care cică știe să trăiască. Mă întorc către băieți. Se practică bongul ca la mama acasă. Scenele fumatului sunt hilare. Fra' cu pipoiul ăla de sticlă înfipt într-o nară, în timp ce pe cealaltă o strânge cu o mână tremurândă. Fețele ne

sunt verzi. Nu mai scuip sângeriu, scuip verde. Sunt o plantă 'n pula mea. Și oglinda e o plantă, și fra' s-a transformat în plantă, de parcă aș fi băgat peyote'n căcaaaat. Băgăm și niște șoturi, ca homosexualii. Ne pupăm, suntem verzi, suntem negri. Da' morți nu suntem.

Mă întind în pat și-mi așez palmele pe frunte. Mi se duce viața-n pulă și nu înțeleg. O lună-ntreagă am ținut-o într-o revoltă continuă. Înjuram tot ce-mi pica în ochi.

— Ce muzică ciudată, să-mi bag pula, fac, întinzând mâinile către tavan. Recit: „we are the engi-engi-engineers, we set the clock for our time…" Mă ridic și schimb discul.

— Ăștia sunt cei mai paranoici, își dă cu părerea fra'.

— Cine? întreb.

— Ăia în halate albe ce să cacă pe ei prin laboratoarele de la NASA.

Flash distructiv: lumea ca act autentificat de ideală complicație. Intenție: revers.

— Bă, zic, în timp ce îl pun pe Carl Cox. Tu știi că olandezii ne cumpără aerul?

— Ce? scuipă fra', schimbându-și culoarea feței.

— Bă, ăștia ne cumpără aerul direct din atmosferă, îl îmbuteliază și se duc cu el. Nu'ș ce pula mea vor.

Pe Anuță l-a luat. E pară, citesc în ochii lui groaza ca un șaman schija timpului-ntr-o găină spintecată.

— De pula mea! face Anuță ridicându-se și dându-și ochii peste.

O să leșine, dar numa' după o oră.

— Să-mi trag ceasu', zic, adresându-mă lui fra', tu vezi cum e ăsta, că eu aș lăsa totul și m-aș duce-nvârtindu-mă, da' hămesitu' ăsta și de-ar avea cea mai naspa halucinație tot și-ar lipi curul de canapea.

— Păi, dacă materialul stă să ardă, ce vrei și tu?

— Știu și eu, șoptesc, atacând.

Mă reîntind. Muzica se coagulează, se transformă într-o entitate substanțială și violentă care e absorbită de urechile mele, văd muzica șerpuind în fața mea, despicându-se și atingându-mi apoi timpanele de parcă acolo ar exista câțiva pitici care lovesc în ele ca-n clopote cu pumni de metal. Și, cu un aer firesc, încep să vorbesc cu becul ce atârnă de tavan. Îi explic că lumina lui ar putea fi de mii de ori mai interesantă dacă și-ar săpa o gaură-n tavan și dacă s-ar înveli cu o plapumă de ceară, așa, zic, lumina însăși s-ar scurge, ar fi o lumină curgătoare, o lumină care m-ar putea picura, și m-ar arde, și asta da senzație, ar fi o lumină cu care aș putea face dragoste picurând-o direct pe… pu… ăăăă...

— Hai mă, că iar o să intru, o să mă simt vinovat și o să mă ia groaza.

Înțeleg că vorbesc singur. Mă ridic, îmi duc degetele la ochi, mi-i șterg și văd că nu sunt singurul care vorbește singur.

9

Ștef e mereu nesigură, se refugiază într-un incolor păstos. I-am spus că vreau să-i văd camera și m-a refuzat. Mă îndepărtez de Ștef. Mă îndepărtez de toți. Nu-mi găsesc locul aici. Vreau să plec undeva. Dorință pe care doar am silabisit-o și-n alte dăți. Biroul miroase a carne, e multă carne acolo, carne crudă, înspăimântată, biroul miroase a spaimă. Acum trei zile a venit o babă cu o succesiune, am intrat în pară din cauza unui moștenitor care era handicapat, am citit pe hârtia care îi anula existența un cuvânt care mi-a generat

groază: demență pe fondul… nu contează fondul, chestia e că am fost psihotic vreo câteva minute, dar am controlat starea și am eliminat-o găsindu-mi de lucru prin chitanțier. Sunt încă vulnerabil, resimt existența aproapelui meu prin același proces de empatie acută, teamă mi-e de stări mediumate, deși telepatia nu pare a fi o chestie nasoală, cel puțin privind-o din spațiul în care, de voie de nevoie, mă situez acum. Imediat, la câteva minute după redactarea cererii de succesiune, a apărut o altă babă care-și pretindea moartea și solicita un act de donație. Apoi, târziu, lucrurile s-au complicat printre cracii lui Ștef, și printre degetele ei care îmi strângeau penisul. Exist, dar cum? Azi am văzut fotografia dementului și am tăcut în mine. Vreau să tac puțin. Tăcerea te slutește, uneori, alteori ea te face să îți riști moartea, dar moartea e sublimă în tăcere. Să fii mort, în timp ce inima îți bate, înseamnă să fii prea aproape de Dumnezeu. Și nu știu dacă asta ține. Să mai spun că sunt unic? E o prostie. Nu cred în așa ceva. Să fii ca ceilalți e mai mult. Nu mă mai încape corpul. Deh, nu am pretenții de divinizare, dar nici chiar atât de limitat. Adică de ce nu? Nu asta face să ne crească părul și să-l nălbească? Răspunsuri, răspunsuri. Prea multe, și prea puține întrebări. Mi-a răspuns Drăghici, frumos, elegant, de departe extrem de intimida(n)t. Ins eroic? Doamne, nu vreau să fiu un doctorand cu poalele-n cap. Banalitatea încă funcționează.

Flash cu Ștef:

— Vii cu mine la București?

— În principiu, da.

(Ce-i ăla principiu?)

Nu știe. Da' o să vină, o să vină fiindcă o să fie cu mine, iar eu o să fiu cu ea. Ștef devine o poveste de dragoste îngrozitor de frumoasă. Ștef a plâns în Fire, a plâns fiindcă mă

iubește și fiindcă în fiecare zi fug de ea. Ștef vrea să doarmă în brațele mele și mie îmi vine să plâng și să fug de acasă, și să nu mai mint, și să o iubesc, fiindcă știu că dă totul. Doamne Dumnezeule, nu înțeleg cum poate iubi o femeie în halul ăsta, cum poate iubi pe cineva care în fiecare seară se cuibărește în brațele altei femei, cum poate iubi tremurând de gelozie, cum poate iubi omorând obiectul iubirii și, în același timp, zeificându-l. În fiecare lacrimă a lui Ștef m-am înțeles. În fiecare lacrimă a lui Ștef am văzut că Dumnezeu nu mai poate și că iubirea arată mai rău decât un cerșetor. Am să o zeific pe Ștef și am să devin platonic, am să iubesc ideea de Ștef fiindcă ideea de Ștef e dulce, chiar dacă, momentan, papilele mele gustative sunt moarte. Am să, am să… am să poetizez ideea de Ștef, am să o fac muritoare, ideea de Ștef va fi om și va trăi în mine, se va zbate acolo, și se va împrăștia acolo, și mă va umple de Ștef, și fiecare lacrimă a ei se va vărsa în sângele meu, și eu voi deveni Ștef, iar notarul îmi va zice: „Ștefania, ești prea obosită, lasă-l pe Gabriel să facă actul!“. Iar eu voi încerca să zâmbesc, și biroul nu va mai mirosi a spaimă.

85

— Faci, bă, rost de ceva material? îl întreb pe fra', în timp ce încui poarta.

— Ce împuțit ești, să-mi trag ceasu', remarcă fra', pe bună dreptate.

Confirm cu indolență. Nevastă-mea e internată de două zile, Domi are laringită, eu sunt singur, singur cu fra'.

— O să trec pe la dealer să vedem dacă-mi dă ceva, continuă fra'. Ne-ntâlnim aci?

— Da, dar nu rămânem.

— Da' unde-ai vrea să mergem? Nu am chef de cămin și, în plus, tre' să ajung repede acasă. M-așteaptă Delia.

— Bine, mă. Atunci aci să fie.

Două ore mai târziu fra' se așază pe canapeaua din camera mare și împrăștie câțiva muguri pe măsuța de sticlă.

— Pune niște Richie Hawtin, șoptește el. Da' repede.

Mă conformez. La prima comandă seara se lungește, întunericul cade în scabros, halucinația începe să-mi joace prin fața ochilor. Trag din joint și mă așez pe canapea. Sunt tăcut. Fra' îmi solicită starea de verde, dar nu-i răspund. Fra' profită și atacă. Îl ajută telefonul care zbârnâie dintr-o dată, obligându-mă să zbor de pe canapea și să mă apropii de ușa camerei. Fug la parter și ridic receptorul, apăsând în același timp clapa de blocare a conexiunii. Las receptorul pe masă și fug sus. Sunt în paranoia, pentru a doua oară. Fra' știe lucrul ăsta și continuă să profite. Îmi aruncă flash-urile cu găleata, paranoia ia amploare, mă face să tremur, tremur tot, transpir, nu mai înțeleg nimic, nu mai știu cine sunt și înțeleg dintr-o dată că știu prea mult despre cine sunt sau despre ce ar putea să însemne asta, înțeleg mai multe lucruri decât am înțeles vreodată, intru în așa numita transă a comprehensiunii, iar asta îmi solicită creierul, brainstorming narcotic se numește chestiunea, și, ca orice chestiune inedită, îmi provoacă panica.

— Starea limită, bă, pufăie fra' în timp ce muzica blochează timpul.

Sar din nou în picioare și ies în balcon. Starea de groază continuă să ruleze în mine, indiferentă, letal nuanțată. Cinci minute mai târziu mă părăsește la fel de brusc precum mi-a încleștat fălcile. Halucinația pășește pe un nou palier: cel al viespii. O luciditatea violentă îmi sparge ochii. Culorile ard,

iar starea de bine se instalează furios. Îmi casc gura, săgetat de surpriză.

— Asta da frumusețe, spun, inconștient.

— Știu, e replica lui fra'. Ce drogați suntem, să-mi bag pula!

Paradoxul situației mă aruncă din nou în pară, nevastămea și fiul meu sunt în spital, iar eu mă droghez ca un porc, îmi spun gândurile.

La pod, da, la pod am ieșit din ea, era infernală, mi-a sughițat trupul, nu, a dat la rațe, a aruncat un râu de fiori prin șira spinării și am putut respira ușurat, mi-am șters fruntea și ochii și l-am urmărit pe fra', se pișa pe un bloc, am râs până ce lacrimile s-au transformat în apă pentru porci. Nu voiam să plece, eram însetat de flash-uri. Târziu, acasă, încă cinci kilograme de bere cu Deep Dish și multă halucinație benignă.

16

— Te urăsc, auzi? Te urăsc cum n-am urât pe nimeni.

O privesc pe Ștef, știu că privirea mea e stranie și o seduce. Eu însumi mă las sedus de ea atunci când mă uit în oglindă. E privirea unui ins care a povestit pe îndelete cu sine și care și-a văzut dublul sinucigaș, e privirea unui ins care a reușit să-și găsească jumătatea diabolică și care a fost în stare să reziste privind-o, și, da, a privit-o până ce aceasta s-a retras, iar apoi a zâmbit și n-a spus nimic. Nici măcar n-a ră/suflat.

Flash: azi am băut din nou, am turnat în mine un litru de coniac și vreo patru de bere. Am fost psihotic toată ziua, am vrut să-mi smulg părul din cap din pricina spaimei, să

opresc cumva toată reșuta asta mizerabilă și… și să mă recunosc odată, dracului, în cel pe care-l privesc în oglindă, e ciudat că sticla asta îmi dă liniște, stau și mă privesc minute în șir, fără să recunosc nimic, dar măcar am liniște. Sunt rupt de beat și abia urc scările, e târziu, foarte târziu, nevastă-mea e probabil îngrozită de alcoolicul care o să se întindă lângă ea, emanând vapori incandescenți, înainte de a deschide ușa dormitorului mă privesc o clipă în oglindă. Îmi duc palma la piept și încep să tremur. Urmăresc cu groază detaliile unui chip care nu e al meu. Are ochii în sânge și mă privește cu o căutătură macabră. Nu, el nu e vinovat, eu, cel de aici, sunt slab, sunt întruchiparea slăbiciunii, a viciului *in extremis*, eu sunt vinovatul. Vreau să fug, dar o voce interioară îmi cere să nu renunț, și caut în căutătura diavolului urmele vinovăției, mă lovesc în mine, lovesc cu pumnii, cu capul, cu picioarele, lovesc până ce din ochii insului se scurge sânge. Continui să lovesc și încep să zbier, fizionomia lui e acum tristă, nu, acum plânge, Doamne, plâng cu sânge, sau nu, el plânge cu sânge, cine a plâns cu sânge? Soția mă ia în brațe, îmi simte tremurul, și… și îl ignoră. Departe.

Ștef tace, mă privește, îmi găsește ochii și se lasă sedusă.

— Te urăsc, șoptește ea din nou.

— Eu nu.

— Hai, zice, trăgându-mă de păr, măcar un pic, te rog, urăște-mă un pic, oricât.

— N-am nici un motiv.

— Eu văd în jurul tău zeci de motive să o faci.

— Atunci, urăște-mă și pentru asta!

1

Dragă poete,

TOXICOMANIA e o stare a elitiștilor, crede-mă, nu toți au curajul să moară, măcar un p(l)iculeț, un vârf, uite, atât, cât un zâmbet,

așa că

aproape fiecare idee îmi explodează în pumni. Deși nu-mi mai simt mâinile, ideile mele se dezvoltă în pumnii mei. Când îi strâng, aproape că explodează. Îți dai seama? Oricum, am senzația că nu-i simt… dar ei explodează; cândva mă întrebam, referitor la moarte, dacă pentru unii neantul este deja o atitudine. Am făcut o lucrare despre asta. Ei, am scris multe lucrări de licență, pe bani, pe bani mulți, am scris despre neant, despre felul în care ne îmbătăm cu el, am scris despre misticism, despre cele trei căi mistice, am scris admirativ, împăcat că acolo e esența, cumva gândit-trăită, am scris despre tot felul de scriitori, mai ciudați, mai vechi, mai nebuni, mai pisălogi, mai credincioși, am scris cel puțin 15 lucrări de licență în teologie, una despre răul care subzistă, dar nu se concretizează decât prin noi, știu ca eram fascinat de Leibniz, una despre Hesse, despre lumea lui strălucitoare și jucăușă, dar n-am reușit să scriu o lucrare adevărată decât pentru alții, și mă doare, și acum, lucrând pentru alții, chiar dacă pe bani mulți, sunt sute de oameni care dorm fericiți în apartamente achiziționate moralicește prin mine, sunt tineri care se fut și care au dansat la nunta lor pe muzica mea, sunt oameni morți care au fost puși în sicrie pe voci ciudate ce se prăpădeau în microfoanele mele… am fost cumva peste tot. Dar mereu am fost așa ca sa nu fiu singur, cu mine. Am scris ca

să nu înnebunesc. Am fost și eu, așa, un fel de ciudat (de parca ar exista așa ceva). M-am însurat fiindcă eram foarte singur. Am făcut o casă fiindcă trebuia sa o fac. Am făcut trei copii superbi fiindcă aveam nevoie de iluzia de a ști că nu mor singur (ce prostie!!!!). Nu discut despre ce am lăsat din punct de vedere literar fiindcă aș râde ca un prost, cu o imensă nerușinare; ceva nu mai funcționează în mine. Cheița asta care se învârte de atâta timp începe să rugineasc-că. Mecanismul cerebral a început să o ia razna. Încep să elaborez prea multe alternative. Mă îngrop în toate tipurile de sfârșire. Visez trepidant într-o liniște de mormânt. Mi-e teama că o să-mi bântui casa; la circa treizeci de zile după ce a murit bunica nevestei mele, cea care locuise multă vreme pe terenul pe care mi-am construit casa – dar în așezământul socrilor mei –, ieșind la o țigară, am auzit brusc cinci bătăi în izolația casei (polistiren), taman în spatele meu. Mi-am întors capul fulgerător și am început să tremur de spaimă. Realmente cineva fusese acolo, la nici un metru de mine. Până și cumnatul meu a ieșit la fereastră și m-a întrebat: ce-i? care-i problema? I-am spus ca nu-s autorul bătăilor. S-a retras. După câteva zile, într-o dimineață, mi-a zis că n-a dormit toată noaptea. Toată noaptea bătăile au insistat în jurul geamului camerei lui. După 40 de zile de la moartea bunicii, sunetele au încetat. Eu nu prea cred în basme… dar, asta se știe; eh. Ce se știe? Acum o săptămână un păianjen m-a mușcat de pulpa dreapta în așa hal încât și acum am o pată vișinie de circa 10 centimetri pătrați. Tot familionul se uită la ea ca la un cancer. Să mai zic că am primit două kilograme de lapte de bivoliță și nimeni de lângă mine nu se atinge de el fiindcă cel care l-a recoltat are… SIDA. Deja viața devine o idioțenie; fug după ei, după urși, au ieșit dintr-o dată o grămadă de urși din mine, sunt

brumării, drăguți, ca niște ghemotoace de plastilină. Îmi trece un gând prin cap: sigur fiul meu cel scump i-a făcut, în îngrămădirea palmei lui albe, ca un înger care, într-o clipită de extaz uman, atipic, s-a jucat periculos, creând câteva ființe. Probabil că și Dumnezeu râde, în timp ce eu fug ca un…; ai observat, dragul meu, că în traumă oamenii se fac foarte mari? În traumă timpul se dilată, devine miriapod, ca o funcționară de-aia ce fuge pe tocuri într-o bancă, se împiedică, dă cu fața de marmura incredibil de strălucitoare și devine, astfel, asaltată de zeci de clienți care vor să ia credit. Trauma dezvoltă simțul estetic, râzându-și în sinea ei de instinctul meticulos al conservării. „Traumiștii" sunt cei mai tari artiști, fiindcă în mintea lor ei au o înălțime amețitoare. În plus, socialmente vorbind, au senzația că produc totul, ca pot sa dea credite, că sunt o „îngrămădire" de soluții băgate-ntr-o cutie sub bradul miraculoasei mântuiri profane; înlănțuirea cu mine a fost mereu liniștită, dezinvoltă, ca o înlănțuire a totului în jurul nimicului, așa o simt, liniștită și dezinvoltă, mai e și liniștea din jurul gândurilor mele, de obicei, gândurile mele tresaltă, sar în sus, uneori zbiară, alteori se clatină, se fugăresc sau se biciuiesc (și le spun că mă doare), așa sunt gândurile mele, fugărețe, iuți, zburdalnice, însă în jurul lor zace o liniște incredibilă, o liniște care aproape ca le spulberă, aceasta e o liniște care în adâncul ei tușește și se înecă în propria ei liniște; tresalt/ atunci când văd în coapsa unei femei chipul meu/ e ca o pâine din care aș vrea să rup o bucată/ din sufletul meu/ o bucată din sufletul meu care nu-mi mai aparține/ o bucată din chipul meu care s-a smuls singură din chipul meu/ și care mă bântuie în gura iubitei mele/ a fiecărei iubite/ tresalt pentru că/ e ca și cum aș rupe o bucată din mine/ și aș simți gust de pâine/ iar asta e o parte din liniștea gustului

meu/ o parte din liniștea coapsei mele/ atingând coapsa iubitei mele…; m-am dus la pești cu fra'. A prins ăsta niște peștioi… și eu la fel… dar, la toți li se rupea trupul… înghițeau acul și trebuia să îl scoatem violent… câtorva carași li s-a rupt buza de sus… ne durea sufletul de fiecare dată când scoteam un pește din apă… dar, oricum, fra' s-a culcat pe răzor, eu m-am dezbrăcat să mă îmbăiez în soare, iar undițele au început să geamă în bătaia vântului… atunci, cred eu, am fost cel mai intim cu fratelo… în somnul lui ciudat, scurt, și în undițele mele zvăpăiate (și zvântate)… în mișcarea bambinelor (cum le spunem noi cercurilor fluorescente ce atârnă de fir) din imaginația mea… și în rânjetul nostru molcom, slab, bleg, dar… nostalgic… în moartea aia, a tăcerii peștilor, a buzelor rupte… a științei noastre, complete și tăcute… da, băi, la pești, oamenii se cunosc altfel… adânc, precum în oasele lacului, când ți se umezesc ochii, sau ochelarii ți se înnegresc de neînțelegere… exact ca iubirea care moare și învie în moartea cea mai adâncă… în moartea care nu e fizică…; în seara asta aricii din curtea mea au ieșit la împerecheat și rag de parcă ar fi niște fluiere de lemn lipsite de găurile digitale. Și eu sunt un arici. Știu să provoc foarte multă suferință, chiar dacă nu sunt un răpitor, și să rag așa, ca un fluier fără găuri digitale. Nu știu cum se împerechează aricii, dar e clar că trebuie sa fie foarte atenți… sau poate nu… sau poate da… mai ales că pot rămâne prinși unul de altul. Nu știu cum se împerechează aricii, dar râd când mă gândesc ce dureros ar fi pentru oricare dintre parteneri dacă acele lor nu ar exista în timpul actului sexual și, cumva, într-un moment mai nefericit, ar exploda brusc din pielea subțire atunci când, după apogeu, s-ar apropia într-un mod cvasiumanoid (deci atipic) unul de celălalt. Banal aș zice: cam așa se întâmplă cu

oamenii. Însă, asta doar sună banal, pentru că orice goliciune, exhibată în fața cuiva, se exhibă în „propria-față“ până acolo încât e capabilă să răspundă la orice înțepătură printr-o înțepătură. Așa că, pe scurt: oamenii sunt niște arici mai… ireali, mai… extratereștri… căci, după ce fac dragoste, indiferent de situație, sunt plini de țepi, gata-gata să… „ce fac aricii“… deci, să se iubească și mai tare pe ei-înșiși. La fel, eu sunt un soi mai aricios… sau, metaforic vorbind, mai „scaios“. Iată-mă, tot orgolios, furibund de orgolios, plictisindu-mă repede de orice, dar negândind ceva din ce înseamnă apropierea intimă. Nu înțeleg cum fac, cum reușesc să mă pierd repejor în zeama plăcerii, și, după aceea, să răsar în aceeași zeamă, ca un os greu ingerabil, dar, cumva, siropos și plin de arome. Ăsta rămâne, până oi fi „viermuială“, misterul meu; nu știu ce m-a apucat într-o seară că, stând cu Andrinel lângă mine, eu cu bustul gol, și Andrinel punctând sânii mei, m-am gândit să-l fac să zâmbească… i-am arătat sânii și am zis: „ăștia sunt ochii“… și el a zis: „ă'tia ochii“, și după aia i-am arătat buricul și am zis: „asta e gura“, și el a zis „a'ta guriță“ (pesemne, în loc de gură am tot zis, arătând-o la fel de fel de păpuși, guriță)… și m-a apucat pe mine nu știu ce de-am luat un marker și mi-am desenat pe burtă un nas mare… și el a zis: „ă'ta… năsucul“… două săptămâni am avut năsucul pe… burtică… și când îl schimbam de scutec, își băga mânuțele sub tricoul meu și scotea la iveală bustul meu și zicea: „uite… ă'ta… năsucul… a'ta… guriță și a'ta… ochiiiiii“, și sinua vocea aia, în cel mai hilar mod… într-o zi a luat carioca și a desenat ceva pe burtica lui albă… a desenat mult, pe-ascuns, în timp ce-mi schimbam fetița, și a venit, apoi, la mine, și mi-a arătat cu degetele lui mici sânii lui aproape inexistenți și a zis: „uite… ă'tia… ochi'orii… și a'ta…“…

„și asta“, am zis eu, arătând burtica lui plină de linii albastre, haotic întortocheate, **„asta e galaxia mea“**…

Musai să privesc înainte și să-i zic morții să facă o pauză.

Îți doresc liniște, poete!

Imosecs

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte…?“

Epistola lui Pavel către Romani, capitolul 7, versetul 24

Mă trezesc mahmur. Iau telefonul meu E 61 I și apăs butonul de pornire. Ecranul se albește. Apar cele două degete, cel divin și cel al... aș vrea să fie al meu. Nu e. Mă dor oasele, mă doare capul, am gura uscată, mi-e greață, abia mă țin pe picioare, sunt încă beat, îmi amintesc vag că abia am ajuns acasă, am căzut lângă cuier, m-am ridicat, copiii plângeau. Mă fut în ea, viață! Nu o mai suport. Mi-aș pune ștreangul mâine dacă nu aș avea câteva milioane în buzunar. Câteva zeci de milioane. Acesta e scopul. Altul nu am. Nu mă interesează. Mi se fâlfâie de lumea asta. Mă ridic în capul oaselor. Îmi privesc soția. E frumoasă. Și ce? Privesc către geam. Se luminează. Privesc ecranul telefonului. S-a deschis. Îmi arată ora 4.40 a.m.. Am 20 de minute să ajung în Apahida. De acolo îmi iau cei doi muncitori pe care îi duc în Florești, la muncă. Mă ridic. Mâinile îmi cam tremură. Abia stau în picioare. Nu știu cum ajung până în Apahida. Eh, îmi spun, dând din mână a lehamite, am fost eu și mai rău. Trag blugii trei sferturi pe mine și mă caut de bani prin buzunare. Sunt acolo, sunt mulți. Cobor ușor scările, să nu mă împiedic și să mă dau de-a berbeleacul. Ajung în bucătărie. E curat, e frumos. Încerc să-mi prepar o cafea la filtru, însă mâinile parcă îmi sunt blocate. În plus, nu-mi mai simt palmele. Mă dor toate încheieturile. Și, mai ales, capul îmi vâjâie. O tornadă e în el, și abia s-a pornit. Renunț la cafea și îmi iau tricoul pe mine cu mare atenție. L-am lăsat pe canapea și am mers sus numai în blugi. Doamne, oare ce am făcut, că

nu mai știu? Îmi iau papucii (cred că ieri i-am cumpărat de capul meu) și ies în aerul rece de afară. Nu îmi găsesc mașina în curte și brusc un val de adrenalină îmi spală extremele. Tremurul dispare, iar locul durerii de cap este luat de o tahicardie moderată. Dau să-mi scot cheile de la poartă din buzunarul pantalonilor de blugi, însă nu găsesc portmoneul și, de asemenea, nu găsesc cheile de la poartă. Doar telefonul pe care abia îl inserasem acolo. Fac cale întoarsă, deschid ușa și caut din priviri pe masă și aiurea, cu mâinile puțintel ridicate, cheile și portmoneul. Zăresc cheile chiar lângă filtru de cafea. Portmoneul, nu. Caut în jur, însă foarte repede realizez că nu e aici. Aș vrea să mă pot concentra să îmi amintesc ce am făcut ieri seară, dar cumplita amețeală blochează orice încercare de a mă înțelege sau imagina în altă parte. Renunț. E mult prea complicat, iar timpul trece. Ies, așadar, fără acte și fără cardul de la bancă. De mă va opri poliția, îmi spun… se va sfârși totul… poate va fi mai bine așa. Deschid poarta. Mașina e parcată în față, lângă trotuar. Caut în buzunarul din spate cheia. Da, acolo e. Geamul portierei din dreptul șoferului e deschis la maxim. Când dracu' am ajuns acasă de nu a furat nimeni nimic din mașină până la ora asta? Mă uit la ecranul telefonului: 4.50 a.m.. Intru în mașină și pornesc motorul. Îmi las capul pe spate. Pfrrrrrrr, Doamne, că nu mai pot!!! Nu se mai sfârșește balamucul ăsta? Pornesc. Introduc un disc în Pioneerul meu și măresc repede volumul. Nici vorbă ca amețeala să dispară sau ca mintea mea să dea semne că își revine. Capul vâjâie, iar gândurile îmi sunt ca cioburile sparte pe care luciditatea, în tălpile goale, aleargă neștiută și în neputință. Apăs pe accelerație, îmi sprijin capul de suportul de burete al scaunului și, din când în când, cu una dintre mâini, îmi masez mușchii posteriori ai gâtului. E încă noapte. Va fi o zi caldă. Mă miros puțin. Nu

put, semn că azi noapte am făcut totuși duș. Nu îmi aprind țigară. S-ar putea ca asta să-mi dubleze amețeala, afectându-mi șofatul. Ajung pe la 5.10 a.m. în Apahida. Muncitorii așteaptă pe marginea drumului. De fapt, sunt doi țigani. Unul mic, plin, ca un dop de plută, simpatic, celălalt înalt, destul de solid, cu mutră porcină. Loți și Sandor. Eu le zic simplu: țâganii.

— Hai!!! Urcați!!!

— Ai ajuns, șefule? întreabă bondocul, intrând în interiorul mașinii ușor aplecat, cu țigara în mână.

— Aruncă dracului țigara că mi-e rău! îl împung eu.

— Să trăiești, șefu'! se conformează el, zvârlind țigara pe șosea.

— Ce faci, vere? face namila, luându-și locul în dreapta mea. Ce-ți fac copiii?

— Eu de unde să știu? zic, cu glas tremurând, masându-mi mușchii gâtului.

— Cumnate, lasă sportul ăsta, cumnate, că nu e bun, nici păntru tine, nici păntru familie! continuă namila, arătând printr-un gest sugestiv (duce în mod repetat mâna la gură de parcă ar ține în ea o sticlă) la ce fel de sport se referă.

— L-oi lăsa-n pulă! fac, printre dinți.

— Ceva bănuți ne dai azi, șefule? întreabă bondocul din spate.

— Nu știu, mă! dau eu din umeri, deși banii zac în buzunar.

—Las că dă cumnatu', zice lunganu'. O primit ieri bani. Cât ai făcut, cumnate?

— Muulți, zic. Și zâmbesc.

— Măcar de-un pui să ne dai, se roagă bondocul. Și de-o pită. Să avem și noi ce pune pe masă la copii.

— Las că văd, mă! îi reped. Nu mai îmi futeți atâta capu'

că nu mai pot de rău ce mi-e!

— Da n-am vrut să te supăr, se milogește parcă bondocul. Numai dacă ai.

—Tu n-auzi să nu-l mai fuți atâta la cap? îl repede și lunganul, aruncându-și bărbia către bancheta din spate și privindu-l pe bondoc cu jumătate de ochi stâng.

— Api io numa' am zâs, no, șoptește bondocul.

Rămânem în liniște. Doar motorul și muzica se mai aud, ambele în surdină.

— Tu puți așa, mă, Loți? îl întreb la un moment dat pe bondoc. Simt miros de cianură invadându-mi nările și crispându-mi stomacul.

— Am băut ieri, șefule. Cot la cot. Îți amintești?

— Mde. N-aș mai fi băut. Pfuai, ce rău mă simt!

— Trece, cumnate, trece, mă consolează lunganul, bătându-mă pe umăr.

Ajungem pe șantierul din Florești. Am luat acolo un apartament. Îl finisăm. Am bătut palma pentru 38 de milioane. 15 milioane merg la muncitori. Restul, în buzunarul meu. Banii pe care îi am la mine vin din altă parte. Am pe cap două firme și toată ziua alerg să le-ntrețin. Deschid ușa blocului și intrăm. Urcăm la etaj. În apartament privirea îmi fuge repede pe peretele pe care ieri a lucrat toată ziua lunganul. Îl pipăi.

— Du-te, Loți, bagă ștecherul în priză! îi cer bondocului.

— Da, șefu'! și fuge repede, aplecat, ca o mătușică la soba pe care-i dă în foc laptele.

— Îi bun, vere, strigă lunganul, după ce s-a aprins becul.

Iau lampa și mă uit cu atenție de-a lungul peretelui.

— Faci treabă bună, țâgane, îi zic lunganului.

— Păi cum să nu fac? Am copil acasă, cumnate.

Intru în baie, acolo unde bondocul a acoperit aproape

toți pereții cu faianță. Ridic de jos cumpăna, o lipesc de plăcile de faianță și o mișc ușor, verificând planeitatea meșterelii. Dacă lovesc într-un capăt de faianță și cumpăna se opintește, introduc sub placa rebelă vârful șurubelniței pe care o port la mine, desfac placa de pe perete și o așez jos. Deocamdată totul pare în regulă. Ieri am dat jos cinci plăci. M-am enervat pe bondoc și l-am certat o jumătate de oră. Degeaba, însă. Nu se învață minte. Mai ales că după îl scot la băut. Că nu am cu cine să beau și singur mi-e urât.

— Loți, îți dau bani deseară dacă pui faianța cum trebuie. Una să nu dau jos. Pricepi?

— Una nu dai, șefule.

— Stai mă, pulă, să ies! strig la lunganul care e deja pe schelă și șmirgheluiește de zor tavanul, provocând o ninsoare chimică orbitoare.

— Cumnate, zbiară ăsta de-acolo de sus. Nu ne aduci casetofonul? Că tare ni-e urât aici cu liniștea asta. Vorbim sânguri.

— Și io ce fac, Sandore?

— D-apoi n-ai terminat, în muie?

— Mai am de pus jumătate de parchet și îi gata. Numai curățenie mai trebe.

— No bine, da' să-l aduci după.

— Bine-bine. Spor să aveți, țâganilor!

Scot telefonul din buzunar. Mesaj: „te rog frumos sa faci sa fi acasa. sa nu staui pe drumuril ca nu e bine pt familia ta. nu ma fa sa ma dau de ceasul mortii. nu mai am mult cu tine in halul asta. mama." Șterg mesajul. E 6 a.m.. Cobor scările și merg la magazinul din apropiere. Cer două cafele și un suc. Nu pentru muncitori, pentru mine. Când plătesc, țin la vedere sulul uriaș de milioane încasat ieri. Treizeci, pare-mi-se. Nici măcar nu i-am numărat. A fost onorariul

pentru apartamentul la care urmează să mă duc. Încă vreo cinci metri pătrați de parchet și îl predau proprietarului. În plus, va trebui să mă ocup și de închirierea lui. De altfel, ieri m-a sunat un client și a promis că azi vine să îl vadă. Da, am două firme fantomă. Una de construcții, cu cei doi țâgani angajați verbal, și una de intermedieri imobiliare, de care mă ocup singur. Intru în mașină și pornesc. Mi-am mai revenit, dar nu complet. Oare ce zice soția mea? Ce o fi făcând? Cred că se pregătește să meargă la lucru. Poate că îi îmbracă pe ăia mici. Ce mai face Domi? Ce gândește despre tatăl lui? Opresc un minut și îmi așez fruntea pe volan. Știu că nu e bine că sunt prins în caruselul ăsta inutil și amețitor, care se învârte în jurul unei grămăjoare de bani, dar nu mă pot abține. Nu prea îmi înțeleg rostul acum, în afara acestei lumi. Îmi șterg lacrimile, sorb puțină cafea și repornesc. Dau muzica mai tare. Deschid geamul. A început să se încălzească. Îmi aprind o țigară. Vâjâiala din cap se amplifică. O ignor, însă. Rulez cu viteză.

Înainte de a urca în apartamentul din Zorilor, parchez în față la Profi. Intru și îmi cumpăr șase doze de bere. După a doua știu sigur că scap de mahmureală. Urc cele șapte etaje trăgând după mine plasa cu alcool și spaima că, într-un căutat moment de depresie, m-aș putea arunca de pe balcon. O să înghit spaima, cu a doua bere. Năvălesc în apartament. A început să îmi meargă burta. Fug la toaleta fără ușă și mă pun pe veceu. Îmi deschid telefonul. Îi scriu soției un sms. Îi spun că o iubesc și o rog să mă ierte. Mă șterg cu o fâșie dintr-un sac de ciment. Arunc apoi în closet o găleată plină cu apă. Intru în dormitor și mă întind pe parchet, pe o pătură veche. Adorm o jumătate de oră.

Mă trezește telefonul. Nu știu cine e. Răspund. Client. Închid și readorm. După nici cinci minute sună din nou

telefonul. Dănuț.

— Ce faaaci?

— Dormeam. Tu?

— Unde dormeai?

— Aici, în Zorilor. În apartamentul ăla?

— Aha. Gătatu-ai în Florești? Să ne apucăm acolo sus.

— Mai am cam două zile.

— Hai, că așa-i de nervos Tudor! El o zis că te ajută, da' dacă tu nu faci nimică.

— Fac omule cât pot, că nu sunt decât eu.

— Lasă-mă cu filosofii de-astea și nu sări la mine! Să-mi zici când și ce-ți trebe! Că are Tudor banii acum și îți și dă un avans.

— Bine, omule, o rezolvăm repede. Hai, că mă sună Horică…

— Bine, mă, ciao…

— Salut, Horică.

— Gabriel, dragule, vezi că mi s-o eliberat trei apartamente. Să vii azi la mine să îți dau cheile că io plec în Singapore mâine. Le faci contracte și le iei cauțiune. Și fă-mi te rog niște procese verbale că mă fut ăștia de nu mă văd! Mi-o furat tâmpitu' de la subsol biroul. Pizda mamii lui. De ce nu o luat televizorul? Eu nu știu ce-i cu oamenii ăștia. Cred că am rămas în urmă.

— Când să vin?

— Când vrei, că-s toată ziua aici. Fac bagaje.

— Bine, Horică, ne vedem.

Horea are două blocuri în proprietate. Patruzeci și opt de apartamente. Am încasat într-o lună, pe spatele lui, peste o sută de milioane. Închiriam apartament după apartament. A fost mult prea simplu. Stăteam într-un alt apartament, a cărui închiriere o intermediam, într-un bloc nou, vecin.

Stăteam pe terasă și beam vin, singur, ascultând muzică. Uneori îmi pregăteam o porție de cartofi prăjiți și-o invitam la mine pe țâțoasă. Făceam dragoste cu ea. Îi dădeam un milion și o trimiteam acasă. Apoi închiriam. Și încasam. Pe loc.

Mă ridic în capul oaselor și desfac prima doză de bere. Aerul miroase a var proaspăt și a căcat. Aprind o țigară și pornesc casetofonul. Pup, lipsit de energie, cu ochii întredeschiși, cu gândurile aiurea, în te miri ce.

După o altă jumătate de oră, încep să montez restul plăcilor de parchet. Am dexteritate. În cealaltă cameră l-am pus impecabil. Mă zoresc să îmi termin treaba. Nu îmi place locul acesta. E gol, întocmai ca mine. Vreau ceva care să mă întrețină, să mă țină viu, să îmi aprindă lumina în ochi. Sfârșesc treaba după circa o oră. Sunt deja la a treia doză de bere. Introduc sculele în geanta neagră de plastic, iau punga cu dozele rămase, casetofonul, mă piș și ies.

Înainte de a intra în mașină, fac o nouă vizită la Profi și cumpăr încă trei doze. Îmi simt obrajii înfierbântați. Mă uit la telefon. E 9 a.m. și am un mesaj: „ne intalnim azi, dragutzule?“. Țâțoasa. Reply: „da, la ora convenita“, send… message sent. Urc în mașină, pornesc motorul, schimb cd-ul, ceva ciudat, ca de obicei, *black sun empire*, parcă, măresc volumul, tabla mașinii dârdâie, pun ochelarii de soare pe nas, plec, cu geamul jos, cu țigara aprinsă, complet revitalizat.

Ajung la apartamentul irlandezilor. Soț și soție, plecați în Irlanda. L-au cumpărat prin intermediul meu. Am încasat de la ei două mii de euro comision și mi-au lăsat împuternicire autentificată spre a-l administra. L-am închiriat anul trecut cu patru mii două sute de euro, din care șapte sute i-am băgat în buzunarul propriu. Urc cele două etaje și intru. Miroase a curat, deși se simte încă o nuanță de tutun

ars. Dau drumul la casetofon, desfac o doză de bere și îmi prepar niște cartofi prăjiți. Camera mare e plină de lumină. Ies pe terasă și îmi umplu plămânii cu aer. Oare ce face Domi? Ce fain era dacă îl luam cu mine. Am fi putut povesti, ne-am fi putut juca. Dar m-ar fi văzut băut, și nu i-ar fi plăcut. Într-o seară s-a supărat rău pe mine. A strigat printre dinți: „iar ai băut!“ M-am simțit foarte vinovat. De atunci nu îl mai iau cu mine nicăieri. Nu vreau să mă vadă așa.

Îmi amintesc că nu mi-am găsit dimineață portmoneul. Cobor în viteză cele două etaje, deschid portiera și caut în bordul mașinii. Îl iau și îl îndes în buzunarul din spate al blugilor. Apoi fac cale întoarsă. Mă întind pe canapea și închid ușor ochii, ascultând pe jumătate sfârâiala din tigaia de pe aragaz.

Mă trezește telefonul. Un client. Răspund. Închid. Mă ridic în capul oaselor și dau drumul la televizor. Nu mă interesează nimic din ce e pe micul ecran, dar văd ceva ce nu face parte din lumea asta palpabilă. Intru în bucătărie și iau cartofii de pe foc. I-am ars atâta cât trebuie. Îi mănânc încet, fără nici o poftă. Sunt extrem de uleioși. Nu simt nici un gust. Când termin, mă ridic, scot sulul de bani din buzunar și număr foile plasticate albastre. Sunt douăzeci și nouă. Doar una lipsește. Nu sunt cheltuitor. Le îndes în portmoneu. Telefonul. E Horică.

— Gabriel, dragule, ai ajuns? Că-ți văd mașina?

Ies pe terasă și îi fac cu mâna.

— Vin!

Cobor cele două etaje. Horea nu are o statură impozantă. E gras și are capul rotund. Scoate un maldăr de bancnote și îmi dă patru milioane.

— Asta-i restanța aia.

— Da, știu, îi spun, și vâr bancnotele în buzunar.

— Hai, dragule, să îți arăt ce am!

Intrăm în blocul lui și coborâm la subsol.

— Ăsta mi s-o eliberat ieri. Îi fain, nu? Io așa zic. Are tăt ce trebe și tăt îi nou. Nu lipsește nimic. Aduc și mașină de spălat, fute-m-aș în ea, că nu-i mare lucru. Am un preten care are secănd. Mâine mi-o aduce și plătesc când vreau. Ia cheia și încuie. Gabriel, cauțiune și proces verbal!

— Bine, Horea.

— Și am două sus, mari. Hai să vezi!

Urcăm un etaj și intrăm.

— Asta-i ăla fain, îmi zice. Are două balcoane. Trei sute, da-l lăsam la două sute optzeci. Și ăla de vizavi. Da' nu mai intrăm că n-o plecat încă chiriașii și nu îi deranjăm. La fel. Încă mai poți lăsa zece euro. Da', Gabriel, cauțiune și proces verbal! Și după aia lași cheia. Cere și chirie și dă-o la mama. Că ea vine și face curat. Face curat și pe casa scărilor. Auzi, ăsta-i motorul lu' Găbițu. Știi că și-o luat X6? Nouăzeci și opt de mii de euro o dat, pula lui. Pentru o bucată de tablă io nu aș da banii ăia.

Coborâm. Găbițu iese dintr-un X6 alb, lucios. Înalt, slăbănog, cu ochelari de soare uriași și haine de firmă.

— Ce faci, Horea? Închiriezi?

— Pula meeeea!

— Salut, Gabriel. Am și eu două apartamente la etaj. Dar nu ți le arăt acum, că sunt încuiate și cheile sunt dincolo.

Găbițu are două blocuri. Însă el nu doar închiriază, ci și vinde. Plătește foarte bine. I-am vândut două bucăți și m-am ales cu un comision de trei mii de euro. Vorbește elegant. Se vede că e mai obișnuit cu afacerile decât Horea. Deși la venirea clientului ambii se comportă impecabil, Găbițu continuă să fie așa și după ce clientul pleacă.

— Ce bulan de mașină-n pula mea ți-ai tras, zice Horică.

Se uită femeile?

— Păi de când o am le schimb ca pe șosete.

— Apoi io nu-s curios, revine Horică, consolându-se. Are logodnică, deși era la fel de desfrânat înainte.

Sunt ușor-ușor dat la o parte din discuție.

— Horea, intervin timid, dă-mi te rog și celelalte două chei și plec.

— Ioi, da, Gabriel, dragule. Uite-le!

Și îmi întinde un inel cu două chei.

Mă îndepărtez. Urc cele două etaje și mă întind pe canapea. Beau restul de bere din doza uitată. Îmi privesc telefonul. Mesaj: „tot acolo vin?“, reply: „da“… send… message sent. Mă ridic și intru în baie. Mă dezbrac. Fac un duș rece. Amețeala încă persistă. Revin în cameră ud, lăsând urme de tălpi pe parchet. Fac două genuflexiuni și îmi rotesc mâinile din umeri. Mă îmbrac și ies pe terasă.

— Ce faci, Alina? strig, sprijinindu-mă cu coatele de balustrada metalică.

Fătuca minionă, nițel umflată, mă privește chiorâș. Are ochelari cu lentile groase. Își face palma streșină.

— No serus, scumpule, strigă mâțâit. Stai că mă duc să îmi iau țigări și urc până la tine.

— Te aștept, frumoaso.

După nici zece minute intră în apartament.

— Iar bei? mă ia la rost, văzând dozele de bere.

— Să nu-ți zic ceva!

Râdem caraghios.

— No lasă-mă să șed și io cu tine. O doză pot lua?!

— Chiar te rog. Am știut că vii.

Nu e adevărat.

—Ce-ți mai face puțulica? E satisfăcută?

Cu ceva luni în urmă încercasem să intru în ea. N-am

reușit. Mi se făcuse scârbă. E o fată urâtă, iar gestul meu drăgăstos îmi păruse extrem de ridicol. Din acest motiv bărbăția mea a rămas flască.

— Este și va fi, rostesc solemn.

Râdem iar caraghios. Urmează apoi o poveste lungă și întortocheată din care, așa cum se întâmplă de obicei atunci când vorbesc sau ascult o femeie cu care m-am dovedit neputincios, nu îmi amintesc absolut nimic (zona cerebral-receptivă fiindu-mi, pentru ea, definitiv pasivă). Pleacă într-un târziu, fără să-și fi terminat berea. Rămân singur. Mă uit la telefon. 11 a.m. Vreau să îmi sun soția. Caut numărul ei în agendă. Îl găsesc. Stau și privesc ecranul un minut, cu degetul mare deasupra butonului verde. Mă răzgândesc. Ies din nou pe terasă. E foarte cald. În depărtare se aud lovituri de ciocan, motor de drujbă, sunetul de avertizare al unei macarale, basul înfundat al unui sistem audio, hârjoneala vecinelor ieșite pe terasă la cafea. Mă așez pe un scaun și îmi reazem genunchii de sita metalica a balustradei. Aștept. Orice.

Telefonul sună. Clientul de ieri. Trebuie să plec dincolo, la apartamentul din Zorilor. Cobor cele două etaje și intru în mașină. Mi-am revenit complet după cele patru doze de bere consumate. Nu mai sunt mahmur. De-acum pot bea ca să mă amețesc. Plec, cu geamul lăsat jos, cu ochelarii de soare pe nas, cu țigara în colțul gurii și muzica bubuind.

— Este un apartament foarte generos, îmi spune clientul. Și îmi place că e nou.

— Da. Și chiar eu l-am finisat. Știu bine ce s-a pus aici. Numai materiale de calitate.

— Televizor?

— Domnul meu, spun calm, neascunzându-mi satisfacția răspunsului, am structurat apartamentul în așa fel

încât să fie două camere separate identice. Vom aduce mobilă nouă. Fiecare cameră va fi dotată cu dulap cu oglindă, bibliotecă, pat dublu, două noptiere, covor, birou, televizor, mufe pentru TV cablu, internet și chiar telefon fix, dacă doriți. Va fi o mașină de spălat, nou-nouță.

Aici îmi ghidam clientul către locul în care urma să fie montat aparatul respectiv. Nu insistam niciodată asupra spațiilor în care o defecțiune era evidentă. Dacă dorea totuși să arunce o privire, întotdeauna intram înainte și îi dirijam atenția spre cu totul alte zone. Zâmbeam involuntar, știind că în urma semnării contractului îmi burdușeam buzunarele cu bani.

— Dar asta nu e tot, intervin, ridicându-mi brațul perpendicular și măturându-i către bucătărie, veți avea aici mobilier nou.

Scot repede o foaie de hârtie din buzunar (mereu aveam la mine așa ceva), pixul, și încep să desenez mobilierul, deși habar nu am dacă așa îl planificase proprietarul (mamă, ce rimă!).

—Aici vom monta aragazul, nou-nouț. După cum vedeți, centrala termică există deja, funcționează, avem gazul montat (dar nu semnalez că el nu circulă încă pe țeavă).

Practic, ridic în slăvi apartamentul, hiperbolizându-i calitățile în așa măsură încât defecțiunile devin insignifiante.

— Putem să ne retragem puțin pe terasă? își cere voie clientul.

— Chiar vă rog!

Până și această politețe ostentativă devenea o armă letală. Intram sub pielea clientului pe nesimțite. Românul, tras și împins în și din toate părțile, simțea că e, lângă mine, buricul pământului. Probabil că asta îl făcuse pe Horică să îmi spună, aproape lăcrimând:

— Gabriel, dragule, ție îți dau toate apartamentele. Nu mă interesează agenții sau alte alea. Așa îmi ești de drag că îs toate a' tale. Tu ai cheile (împărăției, am gândit eu, lovindumă imaginar și șugubăț cu palma peste coapsă). Dar replica mea nu se lăsa așteptată și lovea fix acolo unde trebuie:

— Horică (până și diminutivul îl înmuia), tu ești patronul model. Să știi că mi-aș dori să fiu ca tine.

Și uite așa curgeau zecile și chiar sutele de milioane, bani pe care bieții români îi câștigau biblic, cu sudoarea frunții.

— Domnule meu, spune clientul după numai cinci minute, deschizând ușa ce dădea spre terasă, ne-am hotărât. Îl vrem. Trei sute cincizeci, spuneați.

— Da, exact.

— Este foarte potrivit pentru noi. Copiii noștri au intrat la aceeași facultate. Frați, deci. Și este exact ceea ce căutăm. Iar dacă spuneți că…

— Sută la sută!

— Bine. Haideți să semnăm contractul! Vă dăm un avans și ne luăm grija asta de pe umeri. Putem merge liniștiți acasă.

— Este o alegere foarte bună.

Contractul e sub pătura pe care dormisem azi dimineață. Cer cărțile de identitate și îl completez în mai puțin de douăzeci de minute. Încasez avansul de trei sute cincizeci de euro, predau clienților una dintre cele două chei pe care le am la mine (este marja de siguranță) și îi conduc la ușă. Rămân să fumez o țigară. Sun proprietarul.

— Să trăiască domnu' Gabriel!

— L-am închiriat, domnule Fulger. Am încasat și garanția.

— La cine?

— Doi studenți.

— De-ai noștri sau de-ai lor?

— Români.

— Păstrați garanția. Vorbim altă dată mai multe.

— Vă salut!

Îndes banii în portmoneu. S-au adunat deja peste o mie de euro. Oare ce mai face Domi? Se joacă? Și ăștia mici? I-a scos socru' la plimbare? Poate-s în parc, se dau pe tobogan și râd. Și mămăruța aia de fetiță… oare ce mai zice? Sâsâita. Parcă o aud cum râde înfundat, ca o păpușică.

Ies și cobor scările. Intru din nou la Profi. De data asta cumpăr o plasă de dulciuri. O arunc în portbagaj. De câte ori nu am făcut asta pentru ca, ajuns acasă, să uit complet de gestul meu și să mă trezesc cine știe pe unde cu portbagajul plin de cadouri neoferite.

Plec, geamurile jos, țigara în colț, ochelari de soare, zvâcnet de bas bahic.

Din nou în apartamentul irlandezilor. Mă uit la telefon. E 13.40. Imediat vine țâțoasa. Bătăi în ușă. Mă uit prin vizor. E Valentin.

— Salut, domn patron! spun, după ce deschid ușa.

— Ce mai faci, Gabriel? Ți-am văzut mașina jos și am zis să urc să bat.

— Bine ai făcut. Hai! și îl invit politicos, cu mâna alungită, înăuntru.

— Mersi. Nu stau.

Are un herpes mare pe buza de jos. A construit cele trei blocuri splendide din vecinătate. A cumpărat un teren de un milion de euro în Florești, deși l-am sfătuit insistent să nu o facă. Are acum datorii uriașe. E bolnav din cauza stresului. Ficatul nu îi face față.

— Zi-mi, omule, întreabă el rugător, se vând duplexurile?

— Totul se vinde la prețul bun.

— Am un teren în Borhanci. Tu ce zici? Să construiesc căsuțe lipite la nouăzeci de mii bucata.

— Ideea e bună. Dar să ai cu ce. Nu se mai cumpără nimic fără carte funciară.

— Știu. Tu nu ai un cinci mii de euro să te bagi?

— Eu nu mă bag în așa ceva, Vali, dragă. Sunt fricos. Am trei copii. Nu iau împrumuturi.

— Nu e vorba de…

— Vali, nu conta pe mine. Nu sunt asociatul pe care îl cauți. Îs iresponsabil. Dar sunt foarte bun ca intermediar. Vând, dar nu fac afaceri.

— Ok. Mai vorbim atunci.

— Sigur.

Iese. Pe vremea când începuse să construiască, apartamentele se vindeau în stadiul de proiect. După criza financiară, toate astea se schimbaseră. Dacă înainte puteai conta pe un client orb, azi, în ciuda faptului că aveai ce să îi vinzi, efortul era de trei ori mai mare.

Îmi reiau locul pe canapea. Privesc telefonul. 13.55. Apare asta, sigur.

A venit țâțoasa. E o fata minionă cu sâni foarte mari, se-nțelege.

— Ciao! Ce mai faci, drăguțule?

— Uite. Te-așteptam.

— Mă bucur, drăguțule. Ce vrei să facem?

— Păi, cred că știi tu mai bine.

Ne dezbrăcăm. Frumos corp. Îl știu. Plin la extreme. Pulpe și coapse puternice. Vagin curat. Sâni… intravaginali. Sunt cooptat de minunea aceea carnală. Stau pe patul dublu, sec, și o chem. Vine. Se așază în genunchi, între picioarele mele. Mă sărută. Începe cu gâtul. Coboară spre mădular. Săruturile sunt tot mai aprinse. Mușcă din când

în când din mine. Ajunge acolo. Mă foiesc. Aș plesni din palme. O bucurie uriașă se adună în tălpile mele. Ard tot. Țâțoasa se bucură de bucuria mea. Îmi linge mădularul, îl ia între dinți, înfige vârful limbii în scorbura lui, apoi îi dă o palmă, de parcă s-ar certa cu Dumnezeu. Sunt aproape gata. Mă privește, cu buzele făcute *vâj*. O privesc. Între ochi. Nu mai pot. Scap din mine filosofica armă și înghit în palme un cearșaf inexistent. Și simt că mor.

Fumez trist, stând pe canapea.

— De ce ești trist?

— Contează?

— Aș vrea.

— De ce glumești? Știi bine că nu contează.

Nu contează. De ce ar conta? Sunt un nereușit manual filosofic acum. Nu mai contează. Nici măcar fericirea. Și dacă ar exista.

Ies pe terasă, cu blugii trei sferturi sub burtă, descheiați. Zăresc un țigan, milionar în euro, și îi fac cu mâna. A tras ăsta o beție de l-au luat cu salvarea. Tot cartierul îl știe. După ce îmi termin țigara, reintru în cameră.

— De ce nu vrei, frumoaso, să îmi spui care ți-e problema?

— Nu îți spun, răspunde țâțoasa. Nu cred că te privește.

Își trage chiloțeii mov peste fesele frumos arcuite. Stă cu spatele la mine. Nu fumează și nu bea. Zice că mă iubește, dar eu știu că minte de sar apele-n toate părțile. Ceva o doare pe fata asta. O doare rău. Într-o seară mi-a plâns în brațe. Fără motiv. Vreo patruzeci și cinci de minute. Am strâns-o la piept cât am putut. Fără folos. Are silueță de viespe. Deaia sălbatecă. Dar nu orgasmează. Păcat de-așa frumusețe. Și linia superbă a spatelui îmi întunecă privirea. Fug prăpăstios spre ea și o iau în brațe. Sunt deja gata, pentru a doua tură.

O arunc pe canapea, îi dau jos chiloții și simulez un viol cam tandru și cam senzual. Stau cu ambele palme lipite pe spate, vârâte în șanțul acela prin care parcă ar curge sensul meu preț de câteva zeci de minute. Sfârșesc târziu. Păcat că ea nu știe.

Stăm amândoi pe canapea, dezbrăcați. Eu cu penisul flasc, umectat. Ea… superbă. Îi mângâi sânii. Nu spune nimic. Tastează ceva la telefon.

— Un iubit?

Dă din umeri. Se preface, doar? O las în pace. Mă ridic și încep să mă îmbrac.

— Și cum mai ești? mă întreabă după vreo zece minute.

— Nicicum, îi răspund, aprinzându-mi o țigară.

— Ce păcat că nu mai scrii. Așa frumos scrii. Se vede că ai citit mult.

— Da, îi zic indiferent, scoțând din portmoneu o bancnotă de un milion.

— Tot cu imobiliarele? întreabă, apucând bancnota.

— Tot, îi răspund, și las fumul să se împrăștie în jurul ei.

— Bine, drăguțule. Eu tre' să plec.

Își ia chiloțeii mov și îi trage pe fese. Pfui, aș sări iar, dar nu mai am putere. Pleacă. Rămân singur. Nu mi-e foame. Desfac încă o doză de bere și mă uit la telefon. 3 p.m.. Sună. Răspund. Client. Închid. Ies pe terasă. Trece Alina. Nu zic nimic. Sunt sătul. Mă așez pe scaun și aștept. Orice. Oare ce face Domi acum? Și ăștia mici… cred că dorm. Oare ce dracu' fac eu aici? Pe cine mint? Telefonul. Țâganul. Nu răspund. Nu mă interesează. Nu acum. Caut în agendă numărul soției. Apăs butonul. Tremur.

— Salut. Ce faci? Cum e la lucru?

Pauză lungă, semn că nu are chef să-mi răspundă. Apoi, târziu:

— Bine.

— Nu fi supărată pe mine, te rog. Știu că sunt un mitocan. Te rog să mă ierți! Nu știu ce să mă fac. Parcă-s nebun.

— Eu mă rog pentru asta. Și sper. Altceva mai ai să-mi spui?

— Nu.

Închide. Pfuuuu, nu e ok. Încep să amețesc. Cine știe cum ajung și azi acasă. Poate-ar trebui să fac ceva. Orice. Să ies din cutuma asta tâmpită. Intru în baie, mă dezbrac și fac un duș rece. Iar. Revin în cameră, lăsând urmele tălpilor pe parchet. Mă îmbrac. Închid casetofonul și ies, cu cele două doze de bere rămase sub braț. Urc în mașină, ochelarii de soare, țigara, geamul jos… bum, bum, bum.

Parchez în centru, lângă clădirea teatrului național. Ies. Pun trei monede în aparatul de taxat. Mă îndrept către Insomnia. Telefon.

— Ce-i, țâgane?!

— Când vii după noi, vărule?!

— Nu vin.

— Păi, și ce facem?

— Vă trimit taxi, veniți prin oraș, vă dau ceva bani, plătesc drumul și mereți acasă.

— Îi bun cumnate. Să trăiești!

Închid telefonul. Ajung în Insomnia. Pustiu, un vânt domol, ducând arome de urină și pete olfactive de tutun. Iau loc la o masă. Ce-or mai fi făcând scriitorii mei? Comand bere. Beau. Trece o oră. Apare cineva. Cu o fată. Nu cred că are mai mult de douăzeci de ani. Povestim. Fata îmi aruncă ocheade lungi, tergiversa(n)te, zglobii. Îi răspund, trăgând cu ochiul. Știu. Va fi încă una, dacă va fi. Nici măcar nu contează. Căci deja a fost. Timpul trece. Așa cum trecea cu Ștef. Cine dracu' sunt?

Masa se umple. Plătesc fiindcă am cu ce. În Insomnia toți sunt săraci. Ce să fac? Dau, că am de unde și că abia se simte. Am cinstit vreo douăzeci de oameni. Și mă gândeam: ce mai face Domi? Și soția? Oare ce cred despre mine? Vai, cât mi-ar plăcea să mă țină soția mea în brațe, să mă sărute, să îmi spună că mă iubește. Vai, ce bine ar fi! Și să merg cu Domică la pescuit. Să povestim cum povesteam odată despre nave spațiale, despre cum se formează norii sau fulgii de nea, despre câte multe nimicuri, să privim trenurile, să ne imaginăm cum mergem noi la București și cum ne uităm la toate tancurile alea adunate pe-acolo de unu decembrie, să ne plimbăm pe trotuarele late, să îmi lansez o carte și să mâncăm o ciorbă de burtă înainte. Și priveam gurile alea care urmau să mi-o sugă și nu simțeam nimic. Doar o jalnică amorțeală. Și dă-i cu berea. Ce mă fac, măi, omule, că eu nu mai vreau!? Le-am văzut pe toate și mi s-a acrit. Și scoaba aia de douăzeci de ani mă fornica prin tendoane. Se uita la mine și mă îngurgita așa, metafizic, cu tătulea. Și dă-i cu berea. Și mă mai aplecam, să o miros, să o ating.

Ies târziu și purced pe drumul îngust care duce către Centrul Cultural Francez, acolo unde îmi lăsasem mașina. Pe drum întâlnesc un cuplu. Ambii țigani. Am abordat-o, nu mai știu cum. Ea a răspuns. I-am arătat banii. Lui i-au strălucit ochii. Erau bani, ea doar o femeie. Dar ea refuză, deși pare că vrea, pare că doar el o re-ține. Îmi continui drumul. Intru în mașină. Îmi așez fruntea pe volan și încerc să mă gândesc la ceva, la orice. Dar creierul meu este nefuncțional. Nu pot pune în mișcare nici un gând, nu pot scoate din mine nici măcar o imagine. Doar negrul acela din spatele pleoapelor, care nu înseamnă nimic. Pornesc. Mă gândesc acum la ea, cea care m-a refuzat. Cotesc la stânga, aștept la semafor, apoi fac dreapta. Încă e pe drum, cu

el. Opresc în dreptul lor și aștept. Poate vine, în cele din urmă. Îi văd șușotind interesați. Poate vorbesc despre bani. De nicăieri apare o târfă care deschide portiera din dreapta și se așază lângă mine. E îmbrăcată într-un costum lucios, imitație de piele probabil. Are picioare frumoase, însă chipul îi e urât și e știrbă. Miroase a parfum ieftin, domestic. O dau afară. Pornesc. Dau din mână a lehamite. O iau către casă. Opresc lângă blocul spray. Desfac una dintre dozele pe care le-am luat cu mine și beau cu înghițituri mari. Sunt foarte amețit. Mă uit la telefon. 1 a.m.. E târziu. Apoi, cedez beției. Dau din cap încet, pe ritmul muzicii. Arunc chiștocul… râd hoțește… închid ochii… Domi… oare ce…? caut dement în oglindă prezențe amenințătoare… închid ochii… Domi… oare ce mai face?... Domi… soția… și gemenii mei… oare ce?… bau! bau! baaauuuuuuu….

… mă uit în oglindă… e cenușa stinsă sub care chipul ei se așterne ca o pătură roasă de carii… încerc să-i disting fața, conturul feței, ochii mari și buzele, buzele groase... se amestecă cu porii sticlei… bifez în gând fiecare apariție neașteptată a luminilor reflectate de ochii ei mari, ochii ei mari și minusculi, două zerouri care se închid imperceptibil, căutându-și miezul ascuns în punctele din centrul irișilor… strălucesc difuz și parcă nimicul acela straniu îi ascunde și mai tare, ca o haină nostalgică… zeama unei griji ascunse în spatele feței încruntate care începe să-mi vorbească și care îmi spune ceva despre cine sunt… dar oare cine sunt dacă nu cel pe care-l privesc acum și care își ascunde ochii într-un soi de cenușă, cenușă stinsă?... sau ceea ce văd acolo e doar chipul ei care încearcă să-mi dea o nouă formă, o formă macabră, punându-mă față în față cu necunoscutul... eu și ea, la un loc, ca-ntr-o încleștare,

ca-ntr-o încleștare mistică… detaliile le percep cu o grijă adâncă… ea, privindu-mă, eu, săltând înainte… pașii într-o rupere de nori… și masa galbenă pe care îmi întind mâinile, căutându-i îmbrățișarea, și nu găsesc acolo nimic... și masa galbenă pe care găsesc ochii ei, lângă halba de bere… încerc să-i disec, să văd ce se-ascunde în sfera lor cristalină... însă nu găsesc decât lițe arse care pier sub apăsarea moale a degetelor mele… zâmbește, mă ia în palma ei fierbinte și mă sărută ca pe o arătare… mă înmoi de tot… par o cârpă cu care nu poți să ștergi decât praful, praful gros care îți ascunde fața… nu, nu pot să fiu dintr-o dată ceea ce nu am fost atâta timp, ca și cum o piatră m-ar fi spart în bucăți mici, infime, din care nu se mai înțelege nimic… simt cu ființa ei, cu suferința, cuvintele, mângâierile și sărutul ei… mă pierd în aria de note pe care le scoate printr-o trâmbiță ascunsă în dosul zâmbetului, sunt un cântec de leagăn desfigurat… acum văd totul… văd totul… ca și cum cel ce e dincolo, ascuns în negreață, e, de fapt, aici, în timp ce eu sunt dincolo, pierdut în cloceala neagră a unui trecut rece, încă… încă… încă…

… acolo reușesc să mă cunosc, să aflu cine sunt eu și dacă acest eu sunt chiar eu… insist să port o discuție serioasă cu mine… și trag de mine... dar nu vreau să ies din mine… încerc inutil să scot un cuvânt, unul singur, de la mine… dar privirile îmi sunt rătăcite pe glezna ei… nu mai pot respira din cauza aromei brutale ce emană din pielea fină a gleznei ei… mă forțez să nu mai găsesc în asta un deliciu… încerc să-mi imaginez părul tare care ar putea îngropa albeața pielii ei... însă entelehia nu se actualizează... Cine sunt eu? Cine sunt eu?... repet întrebarea la nesfârșit, crezând că răspunsul îl găsesc în ecoul întrebării…

dar din ecoul întrebării mele nu sare nimic... doar o umbră de agonie… nu pot să mă văd, chiar dacă aș fi de cealaltă parte… figura mea se dilată ușor, cu fiecare semn de întrebare, preschimbându-se într-o masă lichidă care se scurge pe jos… și-acolo nu pot vedea ce e pe jos, nu pot vedea ce e sub mine... brusc văd… sărutul pe care îl lipesc pe fruntea ei aproape inconștient, printre cotoare de cărți necitite… rodul mâinilor galbene de importanță, aprinse incisiv sub imboldul de a găsi cuvintele și de a le așterne pe fața lumii… apropierea ei… o văd printre rafturile bibliotecii, privind dincolo de cărți, către un mine neștiut... nu mai pot afla în acel mine nimic în afară de urmele palide ale unor lumini… ne retragem buimăciți între canapelele luxuriante ale unui local izolat… încerc să privesc din nou în mine… dispar... corpul meu e ca un vânt... o văd și înțeleg că, numai privind-o, reușesc să mă văd pe mine… ca și cum aș sta la masă cu o persoană a cărei figură îmi aparține... ține… ține..

… mă privesc și îmi dau seama că ceea ce văd nu sunt eu, și îmi dau seama că ceea ce văd nu e ea… pentru că eu mă caut în jos, mă simt aruncat la picioarele mele, ca un avorton ieșit subit din facere… nu e nici ea… ea s-a refugiat în spatele unor fantezii interzise… *sex is not love?*... revăd inscripția de pe zidul cu tencuiala ruptă și simt cum boala cărnii mă recuprinde, îmi atacă mațele, îmbrăcându-le într-un soi de suprasaturare… sub acel graffitti stângaci, plin de sine, o regăsesc pe ea... și atingerea ei mă desfigurează, fiindcă ea scoate rătăcirea din mine… mă las scos odată cu rătăcirea, dar rămân lângă ea… senzație de lucid, de cunoscut, de total… simt cum fiecare por al pielii îmi zbiară de bucurie... urmează o secundă de frivolitate... buzele ni se scaldă în saliva abundentă, când palmele se așează frenetic

pe spațiile din noi… dansul mâinilor dezvelite, chemarea ei îmbietoare… sunt un supus câine de casă… dar numai o clipă... încerc să mă dezmeticesc, câinele are chipul răvășit, câinele fuge după mine… eu fug după mine… câinele mă aleargă… nu știu cine sunt, nu știu cine e câinele din spatele meu… dar știu totul… vreau să ating cu arătătorul arătătorul lui Dumnezeu… mă ascund… inima îmi bate puternic… încerc să mă recreez… nu sunt în stare să fac deosebirea între urmărit și urmăritor… simt câinele aproape… simt o emoție ciudată în stomac… ea urcă încet și mi se lipește de față... senzația aceasta nouă îmi oferă un cuib cald în care să-mi culc ființa… stau cu capul lipit de pieptul ei moale... și gust din mine, din omul nou creat de ea… nu mai pot distinge acum nimic... cenușa se transformă în lumină... în jos nu pot să văd nimic, în sus totul e prea clar… clar… clar…

… acum, când privesc, nimic nu mai e limpede… negreața e din nou acolo... oglinda se dizolvă în perete... chipul ei îmi aduce neliniște și spaimă… are o altă culoare și nu mai găsesc în el aroma cu care mă îmbăt în mod obișnuit... o senzație ciudată… mă vărs într-un gest obscen… o atingere adâncă... supurăm iluzii despre noi… un fir de salivă pe care îl las să se prelingă pe smalțul dinților mei... o ingerez flămând, o primesc în mine… vărsăm totul printre cutele cearșafului, martor direct al pierderii noastre… nu rămâne nimic în ea, ca semn al celui ce am fost… chipul ei se înstrăinează de mine… e creatorul care își primește partea… sunt creatura confuză… revin la încercările inutile de a mă regăsi, de a afla cine este eu… ea se interpune între mine și mine, ca un zid grav... nevoia de a găsi sau regăsi în ea ceea ce caut... o nouă posesie, mai furioasă… și continui să fac asta, împins din spate de setea

de a nu mai fi nimic... devin dependent de acest nimic… furia mea e animalică… sunt un câine, din nou… mă întreabă dacă mai simt ceva, dacă îmi place... nu-i răspund pentru că nu înțeleg de ce să-mi placă chinul acesta care mă mistuie... o nouă posesie, ca și cum i-aș arăta ce simt: o inexplicabilă furie pe care o arunc ca pe un reproș asupra ei… iese rănită, plânsă, dar tot timpul docilă, încercând să mă îmblânzească... mângâierile ei nu mă interesează… caut noul... nimic nu mă mulțumește... și posesia nu mai e decât o diversiune, un surogat al neîmplinirii mele… și dincolo de toate astea, mă caut pe mine, caut un cadavru… sunt un câine ascuns în mine, ea e pierderea mea, teama mea rece… abia acum înțeleg de ce totul a pierit în măruntaiele peretelui, și zbiară de acolo, zbiarăăăă...
zbiarăăăăăă…
… aș vrea să mă privesc… însă doar aud… așa cum aud atât de curat zbieretele ce m-au cuprins atunci când ea a dispărut… arunc ceasul în aer și mă joc cu el, așa cum te joci cu o minge de fotbal… simt că timpul nostru se sfârșește, ea trebuie să plece… începe timpul meu... numai al meu… boala... boala începe să se zvârcolească în mine… nu-mi mai ajung pentru ceea ce sunt… transpir abundent, o căldură sufocantă iese din mine și îmi astupă nările... vreau să urinez… câinele urinează… mă găsesc în ea… dar ea nu mai e… totul se năruie în jurul meu… îmi simt câinele mârâind în puținul din mine… e ca un vierme ale cărui canale către ieșire s-au năruit subit, prizonier întunericului… amețeli… stare de ireal… să aud neauzitul, să văd nevăzutul, să înțeleg neînțelesul... simt ce înseamnă să nu mai simt... sunt atât de mic încât mi se pare că sunt monstruos de mare… mare…
mare…

… acolo, doar acolo mă văd pe mine… văd fața mea aridă, văd ochii mei în teamă... văd din interior, văd ca o greață ascunsă… văd răul înlemnit în mine… văd, privindu-mă fără să mă văd…. câteva emoții mi s-au oprit în gât… sunt fără suflare... ies din amorțeală acoperindu-mi subit gura cu una dintre mâini… marginile făpturii mele tremură diluvios, difuz și nesigur… mă forțez să rămân întreg, să nu mă sparg... scot din buzunar o țigară... eu nu mai fumez… nu o umezesc… văd ceva negru pe filtru… suflu cu putere până când infimul punct dispare... văd din oase teama... teama se joacă cu gesturile mele... gesturile mele se rup în mine... un punct ca oricare altul… o lupă gigantică... și toate lucrurile proiectate printr-o imaginată sticlă prind forme noi, uriașe... în acel gest fugar și nechibzuit mă dizolv... îi simt mirosul... îmi cuprinde gâtul și mă înec cu el… este doar un miros... praf, mult praf, ca și cum ar fi măturat cineva pe marginea străzii și tot colbul s-ar fi adunat pe trotuar… și valurile de praf se agită în mișcarea lor, se înalță, coboară, apoi se izbesc de un paravan și se transformă în șerpi invizibili care dau năvală peste gâtul meu, se încolăcesc frivol pe pielea albă, extrem de albă, își fac loc apoi printre buzele pe care le descuamează forțat și se lungesc cu burta lor aspră ca o cataractă pe linia esofagului… simt cum mă înec cu mirosul galben din gât… tușesc forțându-mă să dau afară totul… iese un vălătuc cleios de salivă… simt apoi gust de sânge printre gingii… scuip și arunc țigara... ea e vinovata… arunc lângă cilindrul aprins și celelalte țigări pe care le găsesc în buzunar… intru în locuință și văd fața zbârcită a babei… *bauuubauuu*… un val de greață urcă din interiorul stomacului către suprafață și îmi aprinde obrajii… și camera are un alt gust... un gust acru, ca și cum cineva și-ar fi dat

jos încălțămintea… totul în jurul meu e putred… nările se umplu cu miros de cloroform, și mirosul se schimbă, devine greoi... miros de apă stătută… miros de flori putrede… miros de excremente de câine… icnesc de câteva ori, gata-gata să vărs... ies în fugă afară... pe refugiul stației de tramvai neliniștea e amenințătoare... simt cum fierb, cum îmi pierd răsuflarea, cum teama mă violează.... mă umflu și mă dezumflu într-un ritm haotic, fiecare lumină se contractă și se dilată ambiguu, fără o logică anume... neoanele se sting și se reaprind, orbitoare, apoi palide, înghițite de o aură multicoloră în mijlocul căreia abia se mai zărește filigranul, și revin la starea de somnolență o clipă, pentru ca apoi să se reaprindă mai orbitor… și jocul acesta e amplificat de farurile care circulă zgomotos dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vii… și dintr-o dată două surse de lumină se îndreaptă cu viteză către mine… o voință ascunsă stopează cu un click strident jocul… urechile îmi țiuie… văd în continuare cele două lumini apropiindu-se violent... trepidează, ca și cum obiectul din spatele lor s-ar fi lovit de marginile înalte ale refugiului… tremurul nu le atenuează furia… sar pe terasamentul șinelor de tramvai... și înțeleg eroarea... peste mine se năpustesc alte două raze de lumină, mai fluorescente...

— Domnule! Domnule!
Individul nu reacționează.
— A leșinat? întreabă o femeie cu fața spartă de surpriză.
— Probabil, răspunde bărbatul aplecat deasupra siluetei.
— Domnule! Ați pățit ceva?
Bărbatul îi așază mâna rece pe frunte.

Mă trezesc. Sunt întins pe refugiul din stația de

tramvai. Un bărbat mă întreabă dacă mă simt bine.
Sunt murdar…
murdar…
… mă privesc și mă găsesc schimbat... teama e veridică, dreaptă, sigură… e acolo, înfiptă adânc în ochi, o lumină gravă pe care nu am văzut-o niciodată… privirea mea are acum greutate... lucrurile, lucrurile sunt apropiate periculos de mult... în fiecare obiect pot acum zări acel ceva, ascuns sub coaja aparenței, de parcă am capacitatea de a vedea conținutul unui ou fără a-l sparge, și îmi repugnă acest conținut fiindcă îmi perturbă simțurile… văd rugina din interiorul robinetului, văd năclăiala moale, elastică, adunată în sifon și simt mirosul greu al excrementelor depuse pe scurgerea closetului… greața răbufnește din mine spasmodic… icnesc de câteva ori, cu mâna pe stomac, cu ochii umpluți de lacrimi amare, căscând gura larg, inutil… greața rămâne în mine… privesc și văd ceva hidos ieșind din mine... capul îmi este strâmb... acolo unde ar trebui să-mi fie ochii, văd o limbă verde încovrigată, neclintită, iar în locul nasului, doi ochi lucioși de șarpe filtrează cu ce a mai rămas din gură, cavernă puturoasă din care saltă câțiva dinți scrijeliți de cuvinte moarte… din nou: Cine sunt eu?... nu pot să mă mișc... un iris imens mă privește... picioarele îmi sunt roase de o moleșeală inexplicabilă… irisul nu pare a fi ceva organic... contururile sale sunt mult prea exacte… pe neașteptate irisul explodează, o explozie a contururilor, miezul îi rămâne intact... un praf de culoare roșie se ridică deasupra lui ca o ciupercă... sunt aruncat înapoi pe o lungime de două sau trei sute de metri… mă aflu într-un grup de indivizi goi, cu pielea galbenă ca ceara veche… mă privesc curioși, fără a-mi spune nimic, fără a-mi adresa vreo întrebare… un tip gras, cu burta bolnavă

de pilozitate, cu ochelari groși... are sexul mic, ca un vierme uscat, și părul pubian strălucește de parcă ar fi uns cu grăsime… se apropie de mine și mă salută cu o mișcare ușoară a capului… dar continuă să rămână mut, de parcă îi lipsesc corzile vocale… îmi găsesc goliciunea prea jenantă pentru a o oferi celor din jur… dar ceilalți nu o privesc… îmi caută ochii… vreau să spun ceva, dar cuvintele mi se frâng în gură ca niște bețe dure... un cuvânt doar, un cuvânt, de parcă în acest cuvânt aș fi găsit ceva… din gură nu iese nimic… ei zâmbesc, bănuindu-mi neputința… apoi, se împrăștie, spațiul nemișcării nu are capăt... un ocean plat, nesfârșit... bărbatul gras se retrage și el… în jurul meu aerul se răcește... oameni mulți stau întinși pe spate... terenul e ca gheața... sunt grețos de rece în așteptarea pedepsei veșnice… mă ascund într-un con de umbră și încerc să plâng… dar în mine e o piatră… în oglindă totul se mișcă stâlcit, fără noimă... noimă… noimă…

… zăresc chipul celeilalte… și scheletele de fier, negre-argintii, cu mâinile retezate abrupt, sprijinind cablurile groase cuprinse de un vuiet mocnit și continuu... mă simt alungat, ocolit, judecat… ea dă draperiile roșii la o parte și privește lung afară… să mă întorc, să mă desfac, să reintru în mine, să aud din nou cuvintele ei... îmi dau jos masca feței și îmi miros mâinile, scrâșnind din dinți… ea revine în pat, mă cuprinde… pudibonderia ei, gestul meu acru, învelit în damf de bere… degetele mele o caută nerușinat, ea se strânge colac ca un câine neputincios... tăcerea de fond, amplă, uriașă... tăcerea pereților... pelicula se derulează cu furie... imaginea tresaltă, se deformează, se apleacă, se ridică... sunete insesizabile, un șir de mărgăritare fără contururi, sclipind doar... scrâșnetul care roade... și plutesc

din nou pe cărarea abruptă, sinuoasă... mormintele albe îmi vorbesc despre dimineață așa cum fac și scheletele fără mâini, cu vuietul lor mocnit... printre firele de iarbă, coama pământului... dâra invizibilă de fum amestecându-se cu praful luminii... Cine sunt?... răspunsul de lângă mine... pielea fină și albă, fierbinte... pe care o miros dezinvolt ca și cum mi-a fost dăruită definitiv... numai a mea... și sânul mic, lacrima acelui trup aplecat deasupra mea... numai a mea... timpul se deschide concav… neliniștit... mă înghite… o ușoară indigestie... carnea mea macră, contopindu-se cu milioanele de celule șterse care mișună în jur... străina, angoasa, obsesia, fantasma mea... mea… mea…

… imaginea mea se proiectează difuz pe mine…

contururile sunt deșănțate… tot ce văd acum e mai clar decât mine... în loc de a fi rămas o realitate, am devenit o iluzie… îmi ofer posibilitatea... posibilitatea de a mă vedea, de a mă cerceta și de a mă recunoaște… tânjesc după mine, după certitudinea că acolo sunt eu… mi-e sete de mine, o sete imparțială, absolută… vreau să scuip pe fața mea, să văd dacă simt, să văd dacă mă rușinez… și strig cu putere… strig la câinele din spatele feței mele… câinele scheaună, fuge… se împiedică… devin propria neputință de-a nu fi…. mă privesc și nu mai am ce să scuip… încerc să urinez pe perete… încerc să beau apă din mine… încerc să ies domol pe ușa crăpată a… a… dar nu reușesc, căci nu mai știu unde sunt… și caut, caut,

cauuuut…

baaauuuuuuu…. Mă trezesc mahmur. Iau telefonul meu E 61 I și apăs butonul de pornire. Ecranul se albește. Apar cele două degete, cel divin și cel al... aș vrea să fie al meu. Nu e…

Vântul

Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul;
dar nu știi de unde vine, nici încotro merge.“

Evanghelia după Ioan, capitolul 3,
versetul 8

Am privit trupul îngropat într-un labirint de tuburi sângerânde, am văzut acele lucioase înfipte pe aproape tot brațul drept, sprijinit de mânerul argintiu al târgii, chipul acela morbid, peste care plutea, de parcă nu era a lui, o împietrire albă, statuară, am întors apoi privirea către fața cu aspect important a polițistului care îmi întocmea dosarul penal, sprijinindu-și coatele brațelor de un suport de lemn ce imita granitul, am coborât ochii și am inspectat gresia îmbucătățită de greutatea cărucioarelor încărcate cu moartea nestăpânită ce intra și ieșea furibund în și din secția UPU, și, ca pentru a-mi sfârși răstignirea, am ridicat privirea către neoanele ce zumzăiau difuz și, pentru mine, asurzitor, ca o liniște cumplit de întortocheată, și am înțeles: sunt un cadavru, ca acela purtat pe targă. O adunătură de gunoaie fetide, cu un colorit buimăcitor. Am deschis telefonul și am scris pe wall-ul Facebook-ului: „mi se ia sânge", de parcă cineva, făcând asta, îmi palpa o venă pentru a verifica dacă mai pulsează viață în mine. Apoi, ca și cum aș fi fost programat, am rămas cu ochii înfipți într-un nicăieri teribil și reconfortant. M-am trezit după două ore zbierând către doamna doctor ceva despre „când mi se ia naibii sânge că stau de prea mult timp". Nu mi-a venit să cred cât de repede am pus în mișcare lucrurile. Ca în vremurile în care eram patron de firmă și aveam angajați doi „țâgani" la care strigam cât îmi duceau corzile vocale. Unul dintre polițiști plecase pentru o injecție. Am început să mă răstesc samavolnic,

îngroșându-mi intenționat vocea: „vă bateți joc de mine!". Polițistul a apărut brusc de după un zid și și-a cerut scuze. Și…

Fusesem oprit la nici o sută de metri de casă. Conduceam. Amețit de bere. Nu am făcut mai mult de treizeci de metri și nu aveam mai mult de douăzeci de kilometri la oră. Practic, începusem procesul lent și greoi al unei parcări perpetue. Slavă Domnului că, la ora aceea, până și câinii dormeau.

— Băi, omule, mi-a zis polițistul, am văzut cum stăteai acolo în parcare și beai bere. Nu te-ai putut duce pe jos până acasă? Ești culmea și tu!

M-am sprijinit cu spatele de portieră, mi-am încrucișat mâinile pe piept și am zis:

— Cred că asta trebuia să se întâmple.

Am confirmat apoi, șoptind parcă mai mult pentru mine:

— Așa trebuia să fie!

Cumplitul moment, la UPU, în care mi-am dat seama cine sunt, a trecut aproape neobservat. De mine și de ceilalți. M-am trezit din acest coșmar undeva în jurul orei cinci noaptea, când am reintrat în mașină. Mi-am aprins o țigară și, întocmai ca la UPU, am rămas cu privirea blocată într-un nicăieri, la fel de teribil și de reconfortant. După o oră, am ieșit din mașină și am parcurs cei o sută de metri până acasă. M-am trezit cu mare greutate a doua zi, pe la nouă, mai mult din pricina copiilor care începuseră să zbiere. Nu mi-am dat seama nici cine sunt, nici ce fac, nici ce gândesc. Eram același robot, cu privire fixată în nicăieri și cu mintea goală. Am stat până la orele 19 cocoțat pe propriu-mi cadavru întins în patul matrimonial. Acolo am acceptat, trăgându-mi plapuma peste nas, reproșurile soției. De acolo am privit ecranul televizorului, ca pe un

fel de punte între mine, cel care trebuiau să fiu cumva, și mecanismul exact care devenisem. Acolo am murit pentru cine sunt. Acolo, apoi, scăldându-mă în propriul miros fetid, am adormit. M-am trezit sâmbătă, proaspăt și lucid. Am sărit din pat și am înțeles ce se întâmplase. Pe memoria traumei am urmărit, atent, figurile întortocheate și pline de importanță ale polițiștilor, dar și halatul albastru de molton al doamnei doctor. Percepeam, auditiv, fiecare cerință ce venea din partea acesteia: „mergeți drept câțiva pași!“, „veniți înapoi!“, „așezați degetul arătător al mâinii stângi pe vârful nasului, cu ochii închiși!“. Și întrebările din mașina poliției: „ce pățesc?“, „cât timp rămân fără permis?“, „e de rău?“. Răspunsurile scurte ale polițistului în care atunci găseam un prieten: „să vedem!“, „nu știu“, „noroc că v-am prins așa“.

— Ce pula mea vrei, mă?

— Dom-le, tu nu ai voie aici!

— De ce, mă? Te pomenești că e iarba ta!

Stăteam pe bordură, cu brațele întinse de-a lungul corpului, cu pumnii strânși, gata să sar ca o felină. Urinasem pe iarba de lângă blocul cu patru etaje, iar fata „babetului“ mă luase la rost. Ba îmi și blocase mașina cu propria ei mașină. Venisem de la o așa-zisă plimbare. Ieșeam câteodată în pădurea Făgetului. Acolo parcam într-o poieniță, beam vin și ascultam muzică, butonând în neștire tastatura telefonului. În general, nu gândeam nimic. Așteptam să treacă timpul și să mă îmbăt. La întoarcere m-am oprit în fața blocului cu patru etaje. Mi-am golit vezica în colțul format de una dintre laturile balconului închis de la parter și blocul propriu-zis. Era târziu, se lăsase seara și mirosea a toamnă. Fata „babetului“ fuma, cu mâinile sprijinite de pervazul geamului. Cât timp mi-am golit vezica, a ieșit și mi-a blocat mașina. Apoi

s-a nălucit pe lângă mine ca să mă apostrofeze. Prezența ei mă agasa la culme. Am înjurat-o, am făcut-o „curvă" și, în timp ce îmi încheiam prohabul, m-am apropiat de mașină. Abia după ce m-am așezat la volan și am comutat schimbătorul pe treapta marșarierului, rotindu-mă pe jumătate în scaun, am observat că ieșirea din parcare nu mai era posibilă. Fata „babetului", speriată probabil de gestul meu grobian, s-a refugiat în casă. Și-a trimis „babetul". Un moșulică blând, cu voce moale, ușor răgușită din cauza tutunului.

— Noi administrăm iarba asta.

— Du-te măăăă!? Da' cine ești tu, măăă?

— Chemăm poliția!

Cuvintele acestea m-au surprins cu pumnii strânși, pregătit să sar asupra lui. Întreaga situație mi se părea penibilă. Să ajungi să chemi poliția din cauza unui bețiv care s-a pișat, totuși, în intimitatea unui ascunziș format de betoane. Adică, măăăă, nu și-a expus mădularul, și nici nu s-a căcat. A avut măcar politețea de a se ascunde între betoane.

— Cheam-o-n pulă!

Nepotul „babetului", aveam să aflu, era polițist. A venit val-vârtej, cu mașina încărcată de „organe" gata, la nevoie, să intervină pe orice cale pentru a mă liniști. Au fost destul de dezamăgite să vadă că nu sunt ciocolatiu și că, dimpotrivă, am mari șanse să câștig bătălia. Înjuram printre dinți cu o furie ce parcă urma să explodeze criminal. Am refuzat procesul verbal pe care unul dintre polițiști (cel mai probabil nepotul „babetului") mi-a cerut să îl semnez. Iar apoi câteva secunde s-au dilatat și, ca într-un vis, am început să mă ating ușor, de parcă m-aș fi pipăit pentru a înțelege dacă exist, dacă eu sunt acela. Câteva secunde în care m-am întrebat: ce naiba fac eu aici? Așa cum zilnic încep: ce fac pe drumul ăsta? de ce? încotro?

—Ți-l trimitem acasă! a zbierat polițistul în timp ce mă îndepărtam.

— Vă dau în judecată! am replicat eu, fără să pricep ce spun.

Am intrat în mini-marketul din dreptul mașinii și am cumpărat patru doze de bere neagră pe care, ulterior, după ce m-am așezat la volan și mi-am aprins o țigară, le-am dosit sub bancheta mortului. Înainte de a pune motorul în funcțiune, mi-am mângâiat buzunarele pentru a verifica prezența telefonului, a pachetului de țigări și a portmoneului. O secundă sau poate mai puțin am privit în oglinda retrovizoare de pe plafon. Eram acolo, deși nu mă prea vedeam. „Baaauuu!“ La câteva minute am privit iar, căutându-mă intrigat. „Bauu-bauuu!“ Mă aflam deja în parcarea blocului rotund din apropierea casei. Acolo mă opream deseori pentru a-mi ostoi setea de alcool. Acolo mi-am spart parbrizul, împingându-l în tălpi. Zilnic împingeam în tălpi pământul. Să fiu liber! Aș fi împins și cerul. Mașina poliției a trecut prin dreptul meu chiar în timp ce aruncam o doză goală de bere pe geam. Am zărit spatele ei în oglinda retrovizoare, dar nu mi-a păsat. Mi-am băut aproape toate dozele, închizând ușor ochii, ca pentru a mă lăsa pradă beției. Iar apoi, în jurul orei 1 a.m., am început procesul lent și greoi al acelei parcări perpetue.

Mi-am privit soția în timp ce dormea în patul matrimonial. Era frumoasă, era așa cum eu nu prea am fost, cum nu prea mi-am programat să fiu. Era probabil obosită, obosită să plângă noapte de noapte, în genunchi, cu coatele înfipte în salteaua patului, să ceară de sus ajutor pentru mine. Am îmbrăcat un tricou, o pereche de blugi și două șosete cu călcâiele rupte și am intrat în camera gemenilor. Am mângâiat

ușor, cu dosul degetelor, fața băiețelului, m-am aplecat și i-am sărutat obrazul fin și moale, ca o pojghiță de frișcă pe jumătate uscată. Același lucru l-am făcut și cu fetița. Ea s-a trezit și m-a luat în brațe.

— Tati! a șoptit, încă adormită.

În acel moment am căzut în mine ca într-un abis plin de rahat. O durere atroce a năvălit în ce mai rămăsese din conștiința mea. Nu am plâns, dar pentru o clipă mi-am pierdut suflul. Am ieșit din cameră și am coborât în bucătărie. Degeaba am încercat să torn în ibric apă, degeaba căutam din priviri dulapul în care îmi țineam cafeaua. Totul mi se părea străin, iar mâinile începuseră să-mi tremure. Mi-am propus imediat să fac ceva practic, să evit starea aceea. Se anunța o depresie maniacală, așa cum mai întâlnisem doar în zilele în care ieșeam din urna narcomaniei. Nu îmi era foame sau sete, nici măcar nu îmi trebuiau țigări. Am urcat la etaj și am ieșit pe terasă. Încă se simțeau urmele ploii de alaltăieri. Mi-am amintit cu acuitate momentul în care, încercând să intru în mașina poliției, mi-am vârât pantoful într-o baltă adâncă. Am respirat și am căutat din priviri uneltele de tăiat gresia. „Pun toată gresia azi“ mi-am spus, și am început să culeg dintr-un pachet început plăcile mici și brune. Gălăgia pe care o provocam prin tăierea și ruperea plăcilor ceramice a trezit-o pe soția mea. A deschis ușa terasei, clipind buimăcită, și m-a privit trist, aproape urâcios. Am privit-o și eu câteva secunde, am înghițit o flegmă grasă, cu gust de alcool răsuflat, și mi-am reluat treaba. Ce să fi spus? De scuzat nu mai aveam puterea și, în plus, n-ar fi folosit la nimic. O scârbă uriașă pusese stăpânire pe mine. Mestecam în gol din când în când, simțind cu dezgust aroma fetidă de alcool și acid stomacal ce răbufnea, în valuri, din adâncul meu. Și, privind în gol, tăiam plăcile ceramice cu

aparatul achiziționat de pe vremea când dețineam fantomatica firmă de construcții. Au trecut așa câteva ore. Gemenii mei se opreau din când în când în dreptul ușii terasei și mă priveau prin geamul uriaș, înghesuindu-și de el nasul sau buzele într-un sărut lipicios. Nu puteam să gândesc nimic. Însă fel de fel de imagini reveneau peste mine asemenea valurilor unei mări frământată de furtună.

Nu știu cum o chema dar își zicea C (sâ). Am intrat pe ascuns în apartamentul lui Horea, purtând sub braț două sticle de vin roșu. Cu mâna liberă le adunam și le împingeam mai tare sub umăr, pentru a le opri alunecarea. Neam așezat cuminți pe canapeaua din living și ne-am aprins țigări. O vreme am privit în gol, răspunzând monosilabic la câteva dintre întrebările ei. Chestii fără importanță.

O întâlnisem în Insomnia, într-o dimineață târzie. Atunci ea băuse o bere și acuza dureri de cap și mahmureală. Eu mi-am umezit stomacul cu suc. Nici atunci nu am povestit mare lucru. A încercat ea să se laude cu niște întâmplări nonconformiste, dar nu a fost convingătoare. O priveam cu milă, încercând totuși să-i justific impresiile adolescentine cu vârsta încă timpurie. De atunci nu s-au petrecut foarte multe lucruri interesante. Ba aș spune că zilele s-au repetat aproape identic. Sex, sex, sex… iar la sfârșitul zilei, bere. Până la pierderea minților. Foarte curios, din pricina porcăriilor pe care le făcuse și pe care, în accesele de sinceritate ale beției, mi le mărturisea, penisul m-a lăsat baltă o vreme. Câteva zile m-am supus cu încăpățânare unei psihanalize autentice. Am plecat de la momentul în care am eșuat și am analizat etapă cu etapă ceea ce mi se întâmplase. Dar și ceea ce i se întâmplase. După circa două săptămâni am tras linia și am emis concluzia: găseam în C un soi de curvă ratată.

Creierul meu se scârbea. Nici măcar nu împrăștia în jur sexualitate, fiind minionă și fostă obeză. Avea picioare scurte, durdulii, cu genunchii ca niște palete de ping-pong. Sânii i se fleșcăiseră iar pielea feselor îi curgea în așa hal încât atunci când intram în ea prin spate eram nevoit să îmi fac mai întâi loc cu mâinile. Aflasem că și-o mai punea pe câte un pachet de țigări cu fostul prieten, un moș de patruzeci și șapte de ani. Asta mă dăduse gata. Totuși, faptul că înțelegeam ce anume se interpunea între creierul meu și ridicarea sexului dusese automat la eliminarea (implicită a) frustrării și la reabilitarea mea fiziologică. Practic, acceptasem situația, iar resemnarea se transformase (pentru că așa îmi impusesem eu) într-o continuă dorință de a poseda (pentru întâia oară) o curvă ratată. Asta făceam zi de zi.

Am desfăcut una dintre sticlele de vin. Îmi adusesem tirbușonul de acasă. Din geantă am scos câteva pahare de unică folosință, o Biblie și o cutie de plastic în care pregătisem, minuțios, o salată de legume cu ton. Uneori, înainte de a face sex, citeam cu voce tare câte un sfânt pasaj scriptural. Detaliu semnificativ având în vedere că pe actuala mea soție o convinsesem să îmi ofere virginitatea prin intermediul unor argumente sustrase din Catehismul Bisericii Catolice. Îl purtam pe Dumnezeu cu mine, gândeam eu, și, în ciuda păcătoșeniei de care mă făceam vinovat, măcar Îl făceam cunoscut celorlalți. Am băut vin în liniște. Apoi C și-a plimbat palma pe coapsele mele. A descheiat ușor nasturii de la pantaloni și mi-a luat penisul în mână.

— Ah, ce cald e! a șoptit.

S-a aplecat și m-a sărutat lung, mișcându-și mâna în sus și în jos, încet, așa cum știa că îmi place. Și-a îndepărtat buzele de buzele mele, s-a aplecat și a lăsat penisul să îi intre pe jumătate în gură. Cu mâna continua să îl frece ușor.

Îi simțeam pielea rece, reptiliană, la bază, și saliva fierbinte spălând vârful universului. A lins prepuțul, l-a supt, s-a ridicat, fără a-și dezlipi mâna de sursa plăcerii și fără a-și opri mișcările ritualice, și m-a sărutat din nou lung, împingând cu vârful limbii vârful limbii mele. Am ejaculat puternic, cu zgomote ample, guturale, cu fiori uriași pe șira spinării și cu o plăcere incredibilă în centrul coapselor. Ținuse cealaltă mână în dreptul scorburii și lăsase sperma fierbinte să se adune, cuminte, în căușul palmei. Apoi, privindu-mă cu subînțeles, duse mâna la gură și înghiți lichidul seminal, neuitând să-l plimbe în interiorul gurii ca pentru a-i ghici gustul.

— Cafea, observă ea. Un pic cam dulce.

Râse ușor. După ce mi-am încheiat pantalonii, am turnat din nou vin și am deschis Biblia.

Coborâsem în bucătărie. Soția pregătise cafea, iar interiorul încăperii mirosea a ouă proaspăt prăjite. Avea o grimasă pe față, una din acelea pe care orice ai face și orice ai spune nu o poți șterge, și de-ai fi Marele Pictor al Universului sau Multiversului. Am scos Biblia din rucsacul meu verde, m-am așezat la masă și am deschis-o repezit, ca pentru a-mi încerca norocul. Pagina 1027. Am citit cu voce tare: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“.

— Lasă-mă cu ipocrizia asta! mi-a cerut soția, întorcându-se spre mine. Spăla o cană. O așezase în chiuvetă și, fără să oprească apa, continuă: M-am săturat de tine, auzi!? Nu mai pot! Mai bine divorțam când încă se putea.

Am ridicat ochii de pe foaie și am privit-o. Era palidă. Gârbovită. Cu părul vâlvoi. Mirosea de departe a bebeluș

bătrân. Ochii-i albaștri păreau spălăciți. Erau, de la plâns. Purta pijamaua aceea dintr-o bucată prin care încercasem fără succes să trec în nopțile în care libidoul mi se pornea ca un motor abia reparat.

— Nu-s ipocrit, i-am zis. Nu știu ce să fac acum. Mă doare.

— Să te doară, monstrule. Că și pe mine m-a durut destul.

Băiatul mai mic a intrat în bucătărie.

— Mami, mami, mi-e foame.

Apoi, văzând că nu e băgat în seamă, s-a apropiat de mine.

— Tatăăăă, mi-e foame.

L-am luat în brațe și mi-am așezat fruntea pe umărul lui. Am împins-o puternic în locul acela, ca pentru a mă contopi cu el. Îmi venea să plâng, dar nu reușeam.

— Hai aici, lângă mine, i-am spus, trăgând un scaun în apropierea mea. Hai că ne pune mama să mâncăm.

— Ne rugăm, tată?

— Ne rugăm, sigur…

S-a așezat în genunchi pe scaun, și-a împreunat mâinile și a început să se roage. Nu reușeam să mă concentrez. Un nou val m-a izbit, făcându-mă să tremur tot și să eliberez câțiva fiori prin creștetul capului.

Deși puteam a bere, conduceam grijuliu, evitând cu dexteritate gropile din asfalt. Femeia grasă de lângă mine nu scotea un cuvânt. Mă întorceam uneori și o priveam din profil. Era urâtă.

— Aici e, am vorbit, trăgând brusc de volan.

Intrasem pe o alee neasfaltată, iar trupurile noastre, mai cu seamă al ei, zvâcneau în sus ridicol la fiecare mișcare

abruptă. Am parcat și am ieșit, respirând cu nesaț aerul rece.

— Unde? a întrebat grăsana, privind blocurile mici din jur.

— Aici, i-am răspuns, luând-o înainte. La subsol. Haide!

Grăsana s-a luat după mine. Aveam în buzunarele hainei două doze de bere. Mi-am aprins o țigară și am coborât scările. Senzorii invizibili au aprins cele două becuri de pe tavan. Am scos un maldăr de chei și, cu gesturi sigure, am ales una. Am introdus-o în yală și am pătruns în garsoniera bine încălzită.

— Nu deschizi o lumină? a întrebat grăsana.

— Nu vreau să se vadă că suntem aici. Poate vine proprietarul în vizită. Cine știe dacă nu aduce un client.

— Păi și dacă ne prinde? s-a speriat grăsana.

— Nu ne prinde. Dacă vine, rezolv eu.

M-am așezat pe canapea, am desfăcut una dintre dozele de bere și am început să beau liniștit. Și-a aprins și ea o țigară.

— Unde o facem?

— Multe întrebări mai ai, bre. Cum unde? Aici, pe canapea.

— Se deschide?

— Dacă vreau eu, se și deschide.

Grăsana s-a așezat lângă mine și a tras cu sete din țigară, aruncând apoi printre buze ghemotocul de fum. Îl aspira imediat pe cele două nări care se mișcau ritmic și larg asemenea meduzelor de pe Animal Planet. Așteptam în tăcere.

— Sper că îmi dai un milion, nu s-a putut ea abține, după cinci minute de liniște. Data trecută mi-ai dat cinci sute de mii. Și ți-am supt-o. Da' acum ai zis că ne futem.

— Îți dau, nu fi grijulie!

— Nu-s.

După ce mi-am sfârșit țigara, am rugat-o să se ridice în picioare. Am desfăcut canapeaua și mi-am dat jos pantalonii. S-a dezbrăcat și ea, fără să o mai rog. Avea picioarele ca niște butuci de stejar tânăr. Solidă. Aproape că m-a pufnit râsul, văzând-o cu mutra aia de tanc pregătit de atac, cu bluzița albă ajungându-i la buric, cu vaginul ascuns din pricina coapselor care se strângeau în ele însele, înglodate în grăsime. M-am întins pe pat și mi-am frecat penisul. A venit deasupra mea și l-a luat în gură, sugându-l ca pe o bomboană alungită. Curând, acesta s-a rigidizat. Capul grăsanei se mișca ușor, în sus și-n jos. Știa că îmi place încet. De data asta, însă, din cauza dozelor de bere consumate înainte, nu reușea să-mi provoace plăcere. Am tras-o lângă mine și am intrat în ea.

— Nu ai pus prezervativ, a zis repede, privindu-mă oarecum surprinsă.

— Ești bolnavă?

— Nu-s.

— Atunci taci!

Am început să mă mișc agresiv, intrând și ieșind din ea, de parcă tot arsenalul acela de gesturi începea să mă plictisească. Îi frecam abitir partea de deasupra vaginului, acolo unde știam că ar trebui să fie clitorisul. Nu îl găseam. La un moment dat, mi-a retras mâna.

— Mă doare, a zis, cu o mutră pe care nu se citea nici cea mai vagă urmă de plăcere.

Am ejaculat neconvingător pe burta ei. Nu-mi plăcuse. M-am gândit că nu am să-i dau un milion. Poate opt sute. Nu merita mai mult.

Un val de scârbă mi-a inundat stomacul. În același timp, ca o consecință directă, pielea feței mi s-a crispat, iar mâinile

au început să-mi dispară. De la mahmureala târzie, poate, sau de la greața care îmi inundase întregul trup, asemeni spaimei sau plăcerilor viscerale.

— Tatiiii, se-i? a întrebat fetița. Mă privea cu atenție prin deschizătura îngustă a ușii. Părea că nu dorește să intre în bucătărie până nu va primi o interpretare la ceea ce se petrecuse zilele trecute între mine și mama. Avea un colț al păturicii roz înghițit în pumnul drept, iar degetul arătător al aceleiași mâini îi era ascuns în gură. Păturica roz era păturica „de supt dezetul". Intră, totuși, în încăpere cu pas mic, cu vârfurile picioarelor în diagonală, întoarse spre interior. Se apropie și ea de masă.

— Nu e nimic, scumpică, i-am șoptit, aplecându-mă și luându-i căpșorul în interiorul brațului. Hai și tu să mănânci.

Soția a pus papară în farfurii mici, cu margini albastre. Castraveți murați și un bol cu câțiva ardei iuți, aceștia din urmă doar pentru mine. Mi-a revenit pentru o clipă optimismul. Scâncea undeva pe fundul a ceea ce mai rămăsese din mine. Știam că pedeapsa pentru infracțiunea de care urma să fiu acuzat e închisoarea, de la unu la cinci ani. Firește, nu aveam să fiu închis, dar siguranța mea socială era serios amenințată. „Democrația se caracterizează prin nesiguranța cetățeanului". Asta o auzisem într-o emisiune televizată, iar acum o simțeam pe propria-mi piele. „Așa trebuia să fie!"

— Ie două milioanie masajul erotic, cu finalizarie… se facie și masaj de întreținiere înainte.

Individa avea un puternic accent moldovenesc. Încercam să mi-o imaginez dincolo de receptor, cel mai probabil blondă, vopsită, cu unghii tăiate scurt, așa cum se cuvine în activitatea ei. Blondă și minionă, poate un pic „făcută", dar așa,

bine făcută, cu forme provocatoare.

— La cât să vin?

— Într-o oră ie binie?

— Cred că da… ăăă…

— Notați adriesa!

Salonul de masaj se afla la parterul unui bloc. Am bătut puțin și discret. Emoțiile îmi amorțiseră trupul. Aproape că puteam anticipa tot ceea ce urma să se întâmple. Înainte însă de a da drumul imaginației, ușa metalică s-a deschis și o… da, o blondă minionă m-a chemat înăuntru. Nu era plinuță. Arăta foarte bine, după standardele mele. A închis ușa, s-a postat în fața mea și a început să turuie:

— Aviem mai multie ofiertie. Putieți aliege masaj cu finalizarie manuală, orală sau cu finalizarie normală. Noi nu faciem sex anal. Ședința duriază o oră și costă, cum vă spuniam la telefon, două milioanie. Ieu nu pot presta serviciul clasic fiindcă am ciclu. Doar colega mia.

Din camera alăturată ieși imediat o blondă înaltă ce purta un halat alb, așa cum văzusem în filmele porno. Era foarte drăguță, însă trăsăturile feței îi trădau originea străină. Vorbitoarea sesiză, probabil, curiozitatea mea, așa că îmi răspunse la întrebare înainte ca eu să o pun:

— Suntiem amândouă ucrainience, dar să știți că suntiem curatie și faciem toati astea din plăciere.

„… cu siguranță“ am rostit în mine.

— Cu cine doriți?

Am ales-o pe cea ce cu care puteam „presta serviciul clasic“. Făcusem duș înainte, așa că nu am mai intrat „la baie“, cum mă sfătuise vorbitoarea. Camera avea un aspect sărăcăcios. Lângă geamul acoperit cu jaluzele de plastic am sesizat, prin semiîntuneric, masa de masaj cu tapițeria zdrelită. Patul era uriaș, așa cum mai văzusem prin hotelurile curvelor. La

cererea fetei, m-am dezbrăcat și mi-am așezat hainele pe spătarul singurului scaun aflat într-un colț al încăperii. M-am întins apoi pe masa de masaj și am lăsat mâinile lungi să mă atingă. Avea oarece experiență și, în plus, știa să întrețină atmosfera. Mi-a pus câteva întrebări cu vădit aspect retoric. Am răspuns cu seriozitate, dorind mai mult să scap de sentimentul acela al însingurării, foarte întâlnit atunci când mergi la curve. De fapt, cam asta era și ideea. Câteva șoapte care se insinuau în viața mea intimă aveau rolul de a îmi da încredere în ceea ce urma să se întâmple. În schimb, eu nu am întrebat nimic. Nu mă interesa cine e fata.

Mi-am mutat trupul în pat și am așteptat ca ea să pună prezervativul.

— Cu mâna sau cu gura?

— Nu contează.

L-a pus „clasic", cu mâna. Copulația a decurs, și ea, „clasic". Nu mi-a plăcut aproape deloc. Nici ei. Deși, la un moment dat, atunci când am mărit ritmul, a oftat de câteva ori. Prea puțin, însă, pentru ca partida să devină una pasională. Am ejaculat în mâna ei, așa cum îmi propusesem.

După ce m-am îmbrăcat, i-am lăsat cele două bancnote mari pe scaunul din colț. La ieșire mi-am jurat să nu mai bat la ușa vreunui salon de masaj erotic. Era atât de trist totul!

Intră și băiatul cel mare. Se vedea că tocmai se trezise și coborâse scările repede pentru a nu pierde micul dejun. Purta pijamaua aceea lucioasă confecționată din mătase albastră pe care erau imprimate diferite arabescuri de culoare neagră, având forma unor ierburi ce nu își puteau opri creșterea. Gemenii mâncau deja ouă. Băiatul mai mare s-a așezat în dreptul meu, pe partea cealaltă a mesei. Își primi și

el porția, mai substanțială și mai diversificată. Eu sfârșisem, iar acum îmi sorbeam cafeaua.

— Când termini să te apuci de teme! i-am spus, cu vocea nițel ridicată, jucându-mi cartea solemn.

— Lasă-l în pace! aproape că a răcnit soția. Nu te mai prefă că îți pasă! Știm că nu îți pasă! Vezi-ți de pus gresia și lasă-ne pe noi să ne trăim viața! Mă organizez mai bine dacă nu îți bagi tu nasul.

Ce aș fi putut răspunde în fața acestor observații? De la irisul drept și până la degetul mic de la piciorul stâng eram încărcat de vină. Curgea continuu prin mine, de parcă nu mai aveam sânge în vene, ci balsam pentru morți.

— Tatiiiii, a șoptit băiețelul mic, vizibil afectat de discuția dintre mine și soție, când ne duci la circ?

— Daaa, a insistat fetița, vrem să merzem la sirc, să vedem animale, tigru sela alb cu dunzi, si… si… am auzit că sunt elefansi mari si zebre…

Băiatul cel mare râdea „pe-ascuns" de sâsâitul fetiței.

— O să mergem! Promit!

— Lasă promisiunile! a strigat cu putere soția. Ne-am săturat de promisiunile tale!

Era clar. Nu avea nici un rost să continui o discuție diplomatică sortită de la bun început eșecului. De altfel, avea dreptate. Gura mea era spurcată, ca a unui porc. De câte ori o căscam, împrăștiam valuri uriașe de căcat. Și asta mă durea îngrozitor. Aș fi vrut să merg sus, să mă întind în pat și să dorm o săptămână, până ce rănile din carnea familiei mele se vor fi vindecat. Abia apoi să mă trezesc și să-mi reiau viața, precum un calculator căruia îi dai reset. Pe de altă parte, aveam senzația că nimic din ceea ce trăiesc nu e întâmplător. Durerea aceea interioară care îmi ardea stomacul, rulând chiar acolo, sub osul sternului, avea un obiectiv

foarte precis: să îmi reamintească mereu și mereu cine sunt. Sau cine am fost. Momentul în care m-am identificat cu cadavrul din targă la UPU îmi revenea foarte clar în memorie. Acolo se afla sursa stării de rău visceral care mă pătrundea, care îmi dădea un imbold continuu, însă neputincios, de a voma o dată pentru totdeauna răul din mine. Devenisem un bulimic nesatisfăcut, un animal înfometat de sens, dar un sens pe care nu îl mai găseam în mine, căci îmi era clar că în mine puțea îngrozitor, iar sensul personal era căcatul pe care îl îngurgitasem în cei treisprezece ani de libertinaj boem și care emitea acel damf insuportabil. M-am ridicat și am înghițit un distonocalm. Apoi încă unul. Poate că medicamentul avea să-mi redea liniștea, deși eram convins că nu putea să o facă. Am urcat la etaj și am aranjat paturile. De asemenea, am deschis ferestrele pentru a lăsa aerul rece al dimineții să curețe atmosfera acră a camerelor. Apoi mi-am reluat munca.

Mă aștepta în stația troleibuzului. O recunoșteam ușor, din pricina ochelarilor cu lentile groase, a părului vișiniu și a trupului foarte zvelt. Mi-a zâmbit de departe și a început să urce. Nu îi cunoșteam numele. Își zicea Irina, dar de fiecare dată recunoștea că nu e numele ei adevărat. De altfel, nu îmi dăduse nici un detaliu din viața ei, doar că e logodită (deși nici acest pretins adevăr nu era sigur), și că ochelarii o costaseră o avere. Pentru organizarea fiecărei întâlniri, mă suna cu o seară înainte.

— Alooo! Irina sunt. Ne putem vedea mâine.

Nu era o întrebare, ci o afirmație. Trebuia repede să îmi organizez în minte ziua de mâine, altfel îmi ratam șansa.

— La cât?

— Pot la cinci. Unde ne întâlnim?

Precizam locația după care închidea, sec. O cunoscusem pe internet. Avea un ID la fel de incert: unadincluj.

Ne-am salutat politicos și am urcat panta până la blocul în care dețineam o garsonieră închiriată. Era liberă. În zilele în care nu eram activ, parcam în zonă, cumpăram câteva doze de bere și pierdeam câte șase ore pe canapeaua din garsonieră, cu laptopul pe genunchi, navigând pe internet și purtând discuții interminabile pe Messenger cu tot felul de femei deșucheate.

În garsonieră mirosea a tutun. Ea a simțit asta și fața i-a strălucit o clipă. Și-a dat geaca jos și s-a așezat pe canapea. Și-a aprins un Rothmans. Mereu fuma țigări foarte tari. Pe cele slabe nu le suporta. „Nu-mi plac paiele alea subțiri". Eu am desfăcut o doză de bere și m-am așezat alături. Am sărutat-o lung și bălos. Îi plăcea. Era deja excitată. M-a strâns în brațe, mi-a mângâiat cu mâna liberă ceafa. Apoi a coborât cu ea către penisul deja rigidizat. S-a retras brusc și a tras cu sete din țigară.

— Ce ai mai făcut?

— Nimic.

— Mai scrii? Nu ți-am citit nimic. Unde publici?

— Eh, nu mai public nicăieri. Nu mai am dorințe de-astea.

— Dar familia e bine?

Nu doream să discut un astfel de subiect înspăimântător de impertinent. Am dat din umeri de parcă nu m-ar fi interesat. Ce ți-e și cu târfele astea. Mereu te-întreabă de familie. Nu se pot abține. Probabil că sufletul lor sângerează în dreptul chestiunii. Chiar dacă nu își terminase țigara, am început să o dezbrac. I-am descheiat cămașa și am lăsat sânii mici și tari la vedere. Apoi am pus-o să stea în picioare și i-am deschis fermoarul pantalonilor de pânză. I-am tras pe

aceștia în jos dând la iveală două coapse bine făcute, ca două pulpe de pui. Mi-am așezat buzele în apropierea vaginului. Ea a oftat ca o pisică aflată pe punctul de a toarce. Cu ambele mâini am prins partea de sus a chiloților și, ușurel, de parcă aș fi reparat un ceas elvețian, i-am tras în jos, așa cum făceam cu aparatul acela de tăiat gresie care aluneca lubric pe cele două bare de inox. Vaginul închis era fierbinte. Mi-am introdus arătătorul între buzele lui uscate și am început să îi frec clitorisul. Se umezea repede, știam din experiență. Am privit în sus, către ea. Fuma încă, cu antebrațul suspendat deasupra capului meu, într-un gest teatral. Mi-am introdus degetul arătător în gură, fixându-i privirea. A zâmbit cu subînțeles. Și-a scos ochelarii, a stins țigara în scrumieră și, la rândul ei, a început să mă dezbrace. Mi-a dat jos pantalonii, mi-a luat penisul în gură și a început să-l sugă cu nedisimulată plăcere.

— Mmm, ah, ce bun e! făcea, ștergându-și cu dosul palmei buzele. Are un pic de aromă de pișat. Dar e perfect așa.

Îl sugea de parcă ar fi vrut să mă facă să termin și să-mi înghită sperma până la ultima picătură. M-am aplecat, i-am luat palmele reci în palmele mele și am ridicat-o. I-am sărutat gura acră, mirosind puternic a urină. Am împins-o pe canapea, am eliberat-o de pantaloni cu un gest repezit, i-am despicat larg cracii și am intrat în ea. Îi simțeam fierbințeala și asta îmi mărea dorința de a ejacula. M-am abținut, însă, gândindu-mă la gustul de urină pe care îl aveam între dinți. Am început să o pătrund ușor, apoi repede, apoi ușor, apoi repede. Ea ofta, strângea pânza canapelei în pumni, își freca cu degetele clitorisul, se ridica uneori sprijinindu-se pe brațe, închidea ochii și își lăsa capul pe spătarul canapelei. Am ieșit din ea, am întors-o cu spatele și am pătruns-o, strângându-i bucile cu putere în palme.

— Lovește-mă, te rog! mi-a cerut scâncit.

Am lovit-o cu palma pe buca dreaptă.

— Un pic mai tare, dacă se poate.

— Nu se poate, i-am spus. Nu-s violent.

Degeaba m-am justificat. A început să se lovească ea însăși. Mi-a dat curaj, așa că am lovit-o și eu, ceva mai tare. Buca respectivă începea să se înroșească.

— Mai tareee! a zbierat ea, printre ofurile lubrice.

Am plesnit-o cu toată puterea.

— Aaahhh, aaaa, mă termin, a zbierat. Aaaaaahhh…

S-a oprit. M-am oprit și eu.

— Dă-mi o gură de bere te rog, că-s toată uscată pe dinăuntru.

Am ieșit din ea, m-am aplecat după doza abandonată pe parchet și i-am întins-o. A băut cu înghițituri mari, ca un bețiv ce se grăbește să-și încheie răfuiala cu vechiul păhărel pentru a comanda un altul.

— Ești fantastic, mi-a spus, în timp ce îmi mângâia unul dintre obraji. Dacă scrii cum te fuți, ești gagiul ideal. Amantul și scriitorul perfect.

Nu m-am întins la discuții. I-am luat palmele reci în palmele mele și am întins-o pe covor. Am pătruns-o și am început să mă agit agresiv. Îi țineam un deget în gură, iar ea îl sugea cu poftă, în timp ce cu cealaltă mână își freca clitorisul și, alternativ, îmi strângea punga testiculelor. Am terminat deodată, sărutându-ne lung, trecând un ghem de salivă de la unul la altul.

Am scuipat pe jos galben. Măseaua de minte, stricată de vreo doi sau trei ani, încă îmi făcea mici probleme, mai ales atunci când eram mahmur. Avea la rădăcină o pungă de puroi care se umplea de fiecare dată când organismul își

pierdea parțial imunitatea din cauza băuturii. Treceam cu cuțitul aparatului de tăiat gresia pe placa ceramică, urmărind atent linia pe care o trasasem cu creionul. Apoi, luam placa cu ambele mâini și o loveam scurt de genunchi. Se rupea în două exact acolo unde făcusem semn. Luam cu mistria o grămadă de adeziv pe bază de ciment din găleata albă, una din acelea în care de obicei se află vopsea lavabilă, și o aruncam pe șapa terasei, după care o întindeam ușor, fără să exagerez, păstrând stratul suficient de gros pentru ca placa ceramică să nu coboare sub nivelul celorlalte. Apoi, așezam bucata de gresie la locul ei și încercam să zâmbesc. Nu mergea. Lucrul îmi ieșea bun, dar asta nu se răsfrângea asupra stării mele psihice. Dimpotrivă, la un moment dat, starea de rău s-a accentuat. La început aproape insesizabil. Apoi tot mai acut, până când am avut vechea senzație de PARA'. Un gând sinistru mi-a izbit vederea, ca un tsunami oceanic. Am deschis palmele și am abandonat obiectele pe care le țineam în mână. M-am ridicat fulgerător în picioare și mi-am lăsat fruntea în jos. „Nu se poate să înceapă treaba asta" am zis, cu o spaimă incertă. Un val puternic și dureros mi-a izbit plexul și apoi stomacul. Membrele au început să-mi tremure iar starea aceea de anxietate cu care mă luptasem demult, pe viață și pe moarte, a apărut, arătându-și colții. S-a retras ușor-ușor, apoi m-a izbit mai puternic. Am năvălit în cameră tremurând. Aproape că începusem să plâng. Mă uitam în jur, căutând ceva, orice, un detaliu, o altă realitate, ceva de care să mă țin… să nu mă duc… anxietatea se retrăgea ușor-ușor… mă pregăteam pentru violența noului val… acesta a venit teribil… m-am aplecat, mi-am pus palmele murdare pe obraji, tremuram… am ieșit din nou pe terasă și am început să respir și inspir profund, ridicându-mi mâinile ca un păsăroi care vrea să-și ia zborul. În același timp simțeam o

prezență spectrală, dar substanțială, amenințătoare și extrem de neliniștitoare, o simțeam acolo, în cameră, pe canapeaua albastră. „O fi de la droguri" mi-am spus, încercând să-mi amintesc când anume am consumat ultima oară iarbă.

Cu un gest firesc, mi-am introdus arătătorul în nara dreaptă și am scos de acolo pojghița ceroasă, verzuie, pe care am făcut-o buburuză, aruncând-o la picioarele ei. Fata sorbea vin dintr-un pahar cu picior înalt. Pe măsuța din față, recuzita unui drogat: un pachet de foițe, un mecanism necesar rulării acestora (doi cilindrii înveliți într-o panglică plasticată verzuie), o pipă metalică, argintată, un borcan plin cu material gălbenos (semn că se uscase demult). Fata lua din când în când pipa, o umplea cu materialul din borcan și trăgea neîndemânatic fumul agresiv, care o făcea să tușească. Avea nas lung, păr neîngrijit, ochi placizi. Uneori mâinile i se iroseau în căutări ciudate, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze fumul. O statură cel puțin nefirească, poate și din cauza hainelor care nu o avantajau: picioare lungi, vărsate sub șezut, acoperite cu o cămașă cam bărbătească. Eu, în fața unui monitor uriaș, mișcându-mă sobru printre sunete gotice, stranii, deloc aerisite, o fojgăială ametitoare ce dădea bine în atmosfera înfumurată, plină de vise incontrolabile.

— Ha, asta e de relax! făcu individa, privindu-și pipa strălucind între degetele-i lungi.

— Așa o fi, i-am spus indiferent, absorbit de ecranul imens.

Un moment silențios, apoi, eu, ridicându-mă, făcui un click, deviind către un sunet molatec, fin, și totuși asurzitor. Două difuzoare uriașe cât lighenele în care duci rufe se împingeau într-însele sub ritmul bassului exagerat. Eu, înfometat, îmi căutai drum pe lângă măsuța acoperită cu o placă

de marmură albă, mă trântii pe patul de lângă fotoliul ei. O privii scurt, mă ridicai puțin, lăsându-mă pe cotul mâinii drepte, o privii un pic mai lung, mai lung decât picioarele ei.

— Am fost ieri, șopti ea, cu un tip. Mi-a dat 300 de lei, și, după aia, mi-a zis că dacă vreau mă pot fute cu el. Dar, știi, nu mi-a cerut asta. Adică, a zis așa, mai în glumă, că dacă vreau...

— Deci, te-ai futut...

— Bine-nțeles, ce vrei, dragule?, mi-a plăcut gagiul....

Eu întinsei mâna și îi mângâiai fruntea, îi atinsei puțin părul, era un păr rece, cumva sârmos, cumva moale, străin parcă de trupul ei, rece, da, era un cuvânt potrivit, părul ei ca un fum de joint, vesel și încrâncenat.

— Vino lângă mine, zisei și îi mângâiai fața palmei care înghițea pipa fierbinte.

Fata m-a privit mimând stângaci surprinderea, de parcă ar fi așteptat chemarea, deși nu și-o dorise.

— Vin, mi-a spus, și s-a ridicat, lungă, aranjându-și cămașa.

Mi-am aruncat gura pe gâtul ei, l-am gustat, mi s-a părut, la început, imaginar, l-am sorbit, l-am degustat, am avut, apoi, senzația că îl poate străpunge cu limba, mi-am scos limba, am lins gâtul mecanic, apropiindu-mă de lobul urechii. Porii gâtului ei se strânseră, formând furuncule de plăcere, ea gemu, eu îi prinsei lobul urechii între dinți, îi mângâiai din nou părul, fumând parcă prin degete aroma aceea vesel-încrâncenată ce emana, în rotocoale perfecte, din corpul ei.

— Eu n-am să-ți dau nici măcar zece bani, i-am șoptit în ureche.

Mi-am coborât mâinile pe trupul ei, de parcă aș fi vrut să-l îmbăiez într-o dorință fierbinte, i-am mângâiat sânii

aproape inexistenți, am coborât către buric, mi-am încleiat palma în abdomenul ei plat, și mi-am înfipt limba în urechea ei. Un geamăt aprins.

— Îți fac tot ce vrei, mi-a spus ea... tot ce vrei, a șoptit ea.

Eu mă simții egal cu feminitatea pe care o absorbeam printre dinți, înghițind-o sacadat.

— Fă-mi ce știi, i-am șoptit, ducându-mi mâna în strânsoarea intimității ei.

Ea mi-a desfăcut cureaua și a început să ciugulească cu degetele lungi fărâme genitale din corpul meu.

— Vrei plastic? am întrebat-o, sperând la un răspuns negativ.

— Dacă ai... lăsă ea, printre buzele-i uscate, un ecou protecționist.

„Futu-i mama mă-sii" am înjurat în gând. Un drum în plus, până la dulap, până la cărțile sub care stăteau ascunse prezervativele, cu pantalonii sucindu-mi călcâiele, încă purtându-mi pantofii, cu bucile păroase arzând în apus. Desfăcui un prezervativ și-l trăsei pe mădularul vesel-încrâncenat. Orbecăii înapoi, lângă corpul acela straniu, cu nas și picioare lungi.

— Hai, zise ea, să văd cum mă lingi!

Ea îmi luă capul și-l împinse către vagin. Vaginul puțea ca o gheenă a dorinței. I-am prins labiile între buze și m-am jucat cu ele. Gustul din ea se evapora încet, pe amigdalele mele fierbinți.

— Bagă-mi două degete și suge-mă! aproape ca strigă ea.

M-am prefăcut că nu aud. Sugeam necontenit din ea, apoi, într-un ropot de gemete, am introdus, atent, două degete în sclifoseala ei.

— Penetrează-mă! a strigat ea, din nou.

— Pfuai, băga-mi-aș! am strigat și eu, suflând în limbă

ca-ntr-un steag.

— Ce e!?

— Puți, i-am zis. Dacă tot ai vrut asta, de ce n-ai mers să te speli un pic?

Ea a tăcut. S-a retras sub plapumă.

— Stinge lumina, mi-a cerut, întorcându-se către perete.

Mi-am smuls prezervativul de pe mădularul vesel, nu prea încrâncenat acum, ușor ca o omidă, și l-am aruncat pe masă, lângă borcanul plin cu material gălbui. Stinsei lumina. Mă apropiai din nou de trupul lung, strâns acum în plapuma ce părea metalică.

— Hai, fă-mi ceva, i-am cerut șoptit, așezându-mă lângă ea.

— Nu-ți mai fac nimic, dă-te-n măta!

— Ai zis că-mi faci orice, m-am revoltat.

— M-am răzgândit, a insistat ea, privind cu încrâncenare peretele din fața ochilor.

M-am ridicat, gol, mi-am lăsat burta în afară, burta pe care mi-o ascunsesem de ochii ce priveau pe lângă un nas lung, mi-am aprins o țigară, am tras din ea, m-am apropiat de geam, am aruncat fumul și am privit dincolo. Doi inși din blocul vecin îmi făceau cu mâna, râzând a întuneric. Apusul gălbenos și strălucitor, două buci sclipitoare, șoaptele și strigătele întârâtate, gustul de vagin ce-mi sfârâia neconvingător printre dinți și muzica măcinată de lighenele cartonate ce se adulmecau parcă într-o explozie de neputință.

— Moldoveancă jegoasă, am șoptit, trăgându-mi pe laba piciorului o șosetă moale și gălbuie, ca vinul din paharul ei, paharul ei cu piciorul ca un nas lung.

Eram din nou pe terasă. Durerea provocată de anxietate trecuse, însă substanțiala prezență de pe canapea mă săgeta

înspăimântător. Mi-am spus că e doar imaginația mea bolnavă. Cu ea avusesem mult de furcă și nu o dată eram nevoit să plec fără vreun motiv sau fără a-mi propune o țintă precisă, doar pentru a imita fuga de un ceva amenințător și letal năzărit în creierul meu mult prea fecund. Îngânam o melodie auzită jos, în bucătărie, la radio, puneam câte o placă de gresie și priveam locul de pe canapeaua albastră de unde mi se părea mie că entitatea aceea nedefinită își făcea simțită prezența. După o jumătate de oră am renunțat. Era prea mult. Simțeam nevoia să plec. M-am îmbrăcat cu haine curate și, după ce i-am spus soției că lipsesc câteva minute, am ieșit pe stradă. Inspiram și respiram profund. PARA' se insinua în mine șerpește. Am început să alerg, sperând că efortul exagerat avea să-mi limpezească gândirea și să-mi redea optimismul. Într-adevăr, preț de câteva minute mintea mi s-a liniștit, iar gândul sinistru ce-și ițise capul de prin tenebrele subconștientului s-a retras temporar. „Doamne, Dumnezeule!" am șoptit. „Ce dracu' înseamnă asta? Așa ceva nu am mai pățit. Doar nu o să înnebunesc fără vreun motiv". M-am oprit, mi-am scuturat brațele, picioarele, am făcut câteva genuflexiuni, mi-am frecat abitir obrajii cu palmele. Apoi, am luat-o înapoi către casă, călcând apăsat.

Și ea călca apăsat. Eram destul de grăbiți și numai noi știam de ce. O chema Emanuela și era directoare economică la o firmă al cărei obiect de activitate îmi era indiferent. Părăsisem un local plin de fum. Șezusem acolo în canapele mari, curate, consumând cocteiluri cu votcă. Eram beți de uimire și excitare. O pipăisem de atâtea ori, încât îi activasem dorința și i-o amplificasem la maxim.

Am intrat în garsonieră sărutându-ne. Am proptit-o pe perete. Avea rochie lucioasă, scurtă, neagră și sacou din

același material. Și-a lipit talpa de perete și mi-a luat capul în mâini. Sugea din mine saliva. I-am mângâiat coapsele și fundul. Am luat-o de mână și am dus-o în mijlocul camerei. Am dezbrăcat-o repede. Apoi m-am tras înapoi și am privit-o cu un zâmbet satisfăcut. Avea picioare lungi, sculptate, sâni ca niște mere galbene, părul lung, îngrijit. Îi simțeam mirosul rafinat de la distanță și penisul mi se rigidiza tot mai mult. M-am dezbrăcat, la rândul meu, repede. Am așezat-o pe canapea și am pătruns-o. Ea a căscat gura, o gură înfiorător de mare, de parcă ar fi vrut să mă înghită. I-am oferit degetul. L-a acceptat gemând încet. I-am mângâiat cu cealaltă mână interiorul uneia dintre coapse. Am urcat cu degetele către vagin și am început să-i frec clitorisul. A căscat din nou gura aceea mare, ca un crap abia prins și aruncat pe mal, lângă sacul verde în care se zbăteau molcom ceilalți pești. Intram și ieșeam din ea așa cum probabil directorul general o făcuse de atâtea ori. După câteva zeci de minute am ejaculat bogat pe pântecul ei ca o tablă de slănină. Atunci am văzut că era proaspăt epilată între picioare. M-am așezat lângă ea și mi-am aprins o țigară. Nu fuma, nu consuma alcool. Era exagerat de rafinată. Nu era târfa ratată pe care o întâlnisem de atâtea ori. Dar era femeie, era o gaură lubrifiată.

— Vai, ce bine a fost, mi-a șoptit, sprijinindu-și brațul lung și alb de umărul meu drept.

— Da, am confirmat, închizând ochii și aruncând fumul în sus.

— Mai vreau! a zis.

— Ai răbdare! am șoptit.

Când am stins țigara, eram deja pregătit pentru a doua tură. Am așezat-o capră în mijlocul încăperii și am intrat în ea. Cu una dintre mâini mă sprijineam de șoldul ei, iar cu cealaltă îi frecam clitorisul. Gemea aprins, își căsca gura larg,

ținea ochii închiși, tremura de plăcere. Am sfârșit târziu, introducându-mi limba pe lângă degetul pe care mi-l țineam înfipt în gura ei, cu ea deasupra, cu degetele țesute în părul meu, cu bucile înroșite de la zecile de palme cu care i-am hrănit dorința rapace. S-a abandonat nemișcării acolo, în brațele mele, cu obrazul lipit de pieptul meu păros, cu gura căscată, ca un pește mort.

Începusem să plâng. PARA' strălucea în mine ca un cadavru spintecat sub razele soarelui. În ciuda faptului că mintea îmi rula sistematic, din cauza iureșului nesfârșit de gânduri apărute de nicăieri, nu înțelegeam nimic. M-am așezat pe banca din părculețul în care îmi duceam deseori copiii. Chircit, cu palmele lipite de tâmple, cu ochii ficși, cu picioarele adunate sub bărbie, cu o piatră fierbinte în dreptul stomacului, transpirând, zbătându-mă ca un pește în cârlig. Nu mai înțelegeam nimic. Era prima oară când atingeam starea mentală pură, veritabilă, a unui nebun. Creierul sucombase, era ca un hard-disk intrat în *sleeping time*. Monitorul încă mai funcționa, el încă îmi arăta o imagine, dar ea nu avea nici o cauză. Nu știam unde sunt, nu știam cine sunt, nu știam unde locuiesc și anticipam faptul că nu voi mai ajunge niciodată acasă. Eram singurul om de pe planetă. În jurul meu pământul se surpase, creând un abis circular complet care îi făcea pe ceilalți inaccesibili, **definitiv**. Mi-au trecut prin minte, asemeni flashback-urilor consolatoare (așa numeam stările post-narcotice care mă îmbărbătau, justificându-mi halucinațiile), senzațiile de leșin care apăreau în timp ce eram pe stradă. Un clic în dreptul cefei și spaima uriașă că în următoarea secundă mă voi prăbuși pe caldarâm și voi intra în comă sau voi muri. De obicei, mă așezam pup, la baza unei clădiri, sprijinit cu spatele de peretele acesteia, și

inspiram cu nesaț aerul, în timp ce inima îmi bubuia în spatele ochilor. Mi-am amintit, apoi, de atacurile câinilor ciobănești pe care îi întâlneam sus, pe dealurile din jurul satului bunicilor, forța aceea canină brută care năvălea peste mine și verișorii mei, fuga noastră, încordarea extremă a mușchilor atunci când ne cățăram în copaci și hohotele de râs rigid, lugubru, care ieșeau din noi, sub impactul spaimei resimțite. Toate acele experiențe nu reprezentau absolut nimic în comparație cu transa în care acum, fără să vreau, fără să știu de ce, fără să știu cum, și fără să îmi pun măcar aceste întrebări, mă adâncisem, ca-ntr-o groapă plină de rahat negru, extrem de lipicios. Prezența aceea substanțială de pe canapea răsufla în jurul meu, răsufla lângă mine, părea că vrea să-mi invadeze nările, plămânii, sângele, tălpile. Am simțit-o apoi pe bancă, aproape de coapsa mea. În tornada de gânduri, mi-am șoptit că nu îmi mai pasă. La urma urmelor, chiar nu mai conta, de vreme ce în creierul meu, în pământul acesta maiestuos, electric și infinit de fecund, atât de aproape de Dumnezeu și atât de departe de El, cineva aruncase deja sămânța nebuniei, iar planta care crescuse repede avea acum tulpină groasă de copac. Și-n momentul în care voința mea a șoptit abandonul total, în momentul în care entitatea aceea fantasmagorică, rece și atât de caldă, prin dessousul analgezic ce se cuibărise sub prezența ei amenințătoare, în momentul în care mi-a atins carnea, m-a luat în brațe și mi-a invadat, cutremurător, trupul biciuit de ne-nțelegere, am simțit cum realitatea se transformă într-o substanță incredibil de dulce și de zemoasă. O întrebare a curs prin mine, contraatacând ceea ce, în mod ciudat și spontan, devenisem: ce simte, Doamne, individul acela aplecat ca o plantă uscată, goală pe dinăuntru, închis într-un sanatoriu? Și nu o oră, șase ore, o zi, un an, ci toată viața.

Ce simte, Doamne, un om care… *nu mai contează*? Brusc am realizat opusul: în această moarte eu, cel puțin, contam mai mult ca niciodată.

*

— Nu contează, tataieeee!

Grăsanul cu mustața pătrată sub nas râdea trufaș. Avea fața roșie, ca o bulină de grădiniță. Expresia „nu contează, tataie" îi adulmeca continuu buzele, asemenea mușteI de căcat ce revine mereu la clătita cu miere.

— Dar când l-am prins pe ală, ce fugea cu motoreta lui. Îți amintești, Teo?

Individul căruia i se adresase părea destul de gânditor. Purta cămașă albă și nu avea păr pe creștetul capului.

— Da, a răspuns, ducând paharul cu vin la gură. Ne-am fugărit ceva. Oamenii se uitau la noi cu gurile căscate.

Vorbea încet, ca pentru sine.

De pe masa din sufragerie mâncărurile împrăștiau arome îmbietoare. Șuncile cleioase fuseseră aruncate, atent, lângă bucățile rubiconde de salam cu pânză de mucegai alb pe margini, bucățile de cașcaval stăteau deoparte pe platou, frumos crestate, o farfurie alungită cu ce mai rămăsese din pireul de cartofi auriu trona în mijloc iar alături, ca un vulcan aburind, castronul mare cu pulpe de pui coapte în sos de usturoi. Ca deșertate dintr-un sac, sticle de vin, câteva doze de bere desfăcute și nelipsitul pet de palincă. Cele două neveste, cu obrajii îmbujorați, păreau absente, fiind mai degrabă martorii involuntari ai discuției în care nu își găseau locul. Se mai priveau din când în când, cu un orgoliu fudul garnisindu-le ochii. Una dintre ele fuma. Scutura des scrumul țigării în scrumiera adâncă din cristal roșiatic aflată pe

marginea mesei. Cealaltă ronțăia un măr verde. Mustăciosul aruncă pe gât un păhărel de palincă.

— Da, confirmă, l-am fugărit prin spate pe la central. Boul o intrat într-un stâlp de-ăla de pe marginea trotuarului și i s-o dus motorul. Da' zici că nu avea nimic. Mama dracului îl știe. Ce l-o fi făcut să fugă, nu știm nici amu.

— L-am cercetat și cu etilotestul, a continuat cel numit Teo. Era pe zero. Dacă o fi hoțit ceva, asta nu știm încă. Mai vedem. Cine știe ce apare. Oricum, o fost suspectă tătă faza.

— Io îmi amintesc și de trotuarista aia…

— Lasă.. interveni Teo… cu trotuarista a fost altceva. Mai bine nu am mai vorbi din-astea, că nu îi frumos cu nevestele la masă.

Femeia care mușcase din măr îl privi suspicioasă.

— Ce e cu trotuarista? întrebă, curiozitatea sfeclindu-i obrajii.

— Una mereu îmbrăcată cu un costum așa, lucios, zicică… tot timpul o găsim pe lângă centrul ăla franțuzesc.

Dintr-o dată Teo se arătă foarte pus pe vorbă. Bău din paharul cu vin și ridică degetele mâinii libere în sus, ca pentru a cere răbdare.

— Am plecat de la blocul ăla rotund destul de târziu, că dusesem un bețiv la mașină. Oooo… e poveste lungă și asta. Am prins un tip beat la volan.

— A, egzact, făcu mustăciosul, bătând puternic din palme, atât de puternic încât femeia care fuma aruncă scrumul pe masă instinctiv, speriată de zgomot.

— Daaa. Ce idiot! Trăgea la măsea acolo, în dreptul blocului șprei… eee… ăla de lângă Farmec (sublinierea veni ca un recul la mișcarea aprobatoare a capului ce ronțăia din măr). Și-o aruncat doza pe geam și noi treceam pe-acolo. Întâmplător. Fooooarte suspect (bău din pahar). Mi-o zis

mustață să ne-oprim la Farmec să-l așteptăm, că sigur vine, prostu'. Și fix așa o fost. Numai ce l-am văzut. Merea încet. Se vedea cât colo că e mort de beat. Puțea ca un cur de maimuță. O sărit la noi, că de ce… că nu avem hoți și bandiți să-i prindem… că el e… cum o zis?... că ceee?... e cobaiu' nost… dar…

— Nu contează, tataieee! buhăi mustață… dă actele la rost…!

— Da. L-am întrebat și câte beri o băut… că el una… da' se simțea că erau multe de tot, că puțea așa, a drojdie deaia de closet. Și numai ce să vezi… dintr-o dată s-o pus pe mașină și o zis că așa trebuia să fie. Naiba știe ce înseamnă asta. Clar că trebuie să fie cumva, că nu poate să nu fie cumva, că doar așa-i scris…

— Io am văzut că avea parbrizul spart, continuă mustață, umplând un păhărel cu palincă. Și i-am zis că ce face peacolo, că uite, poate o accidentat pe cineva… și n-aveam ce face… nu contează, tataieee… trebe rezolvată problema, orice-ar fi…

— Daaa, continuă Teo, de data asta gânditor. Părea că uitase pe unde își lăsase ideea. L-am dus la rutieră să-l verifice cu etilotestul. Avea mult la bord. Peste zero virgula opt. Foarte mult. În sânge îi dublu. Iar la valoarea asta e ca și cum ai fi în comă…

— Da' știi că și el o întrebat că dacă îi mult. Săracuuu'…

Mustață își arăta sufletul.

— După aia am mers la spital și i-am făcut acolo dosaru' penal. El tot întreba că ce pățește. Ce să pățască? O să fie judecat.

— D-ap'i era târziu, continuă mustață să-și exhibe sufletul. Nu o fost o amenințare pentru nimeni că nici câini nu erau pe drum.

— O să scape, făcu Teo, dând ușor din mână, ca pentru a sugera că întâmplarea în sine nu era mare lucru. Da' o fost ciudat. L-o pus doctora aia să umble. Omu' nu părea beat. Da' avea față pământie. Zici că i se întâmplase ceva. S-o speriat de comatosu' ăla?

— Eeee, confirmă grăsanu'. O ieșit tipu' ăla pe targă, atunci. Îmi amintesc. Io m-am dus la o injecție.

— Da, da. Nu-ș' de ce era așa pământiu. Tot mă gândesc că o fi pățit ceva. Că așa, se gândea la ceva. Avea o privire de-aia pierdută.

— Și după ce l-am dus tot zicea că așa trebuia să fie, își aminti brusc grăsanul. Și tot întreba că ce-o să pățască.

— N-o să pățască nimic, zise din nou Teo, ridicându-și vocea, de parcă ar fi dorit el însuși să se convingă de ceea ce spune.

— Și după aia ne-am dus la centrul ăla franțuzesc, nu mai avu răbdare buhăitul. Trotuarista era tot așa îmbrăcată. Noi știam că tre' să o găsim acolo că face ea ceva șmenuri. Măi, da' era unu' cu ea. Avea un X6 alb. Omu' subțârel, și beat. Asta făcea șmenuri. Tulai, dar așa pe dimineață bună, ne gândeam noi. Ce chestie. Să ai așa o mașină și să ajungi la trotuariste de-astea scârboase.

— Da, da. Pe ea am dus-o la secție. Ăsta cu X6-le când ne-o văzut s-o dat jos din mașină, o încuiat și mai că nu o fugit de noi. O știut el ce-o știut. N-o fost prost, ca ăstălalt. Da' mustață o zis să-l așteptăm, și l-am așteptat după colț. O oră bună. După aia am plecat.

— Nu contează, tataaaaieee, strigă mustăciosul izbind tăcerea care se lăsase molatic, așa cum se lasă praful după ce se prăbușește o casă.

— No, noi am fost la datorie, încercă să se consoleze Teo. Da' puteam să-l lăsăm în pace pe tipul ăla… de primu'

zic. Nu-ș' de ce era așa pământiu.

Își duse paharul cu vin la gură și îl goli, sorbind lichidul încet, ca și cum ar fi acceptat o otravă. Se lăsă apoi pe spătar și își încrucișă brațele, privind în masă, de parcă aceasta nu ar mai fi existat.

— Nu-ș' ce naiba a avut. Zici că l-am omorât.

Cuprins

Păsări 5
Ștef 73
Imosecs 142
Vântul 174

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: noiembrie 2012. Apărut: 2012.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS